SIAM INTER BOOKS

CHINESE KUNGFU NOVEL

4 มือปราบพญายม ตอน

ดาบ 碎魂 ปีศาจ

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ดาบฝันสลายวิญญาณสิ้น
มือเหล็กกริ่งศีรษะโลมเลือด

4 มือปราบพญายม

ตอน ดาบฝันสลาย

อุดมสุขอิน เย็นจิต, น.นพรัตน์ แปล

นวนิยายจีนกำลังภายใน

4 มือปราบมหายุค

ตอน ดาบฝนสลาย

อุนสุยอัน เขียน. น.นพรัตน์ แปล

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
อุนสุยอัน : เรียน, น.นพรัตน์ : แปล.
4 มือปราบพญายม ตอน ตาบฝันสลาย -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2551.
272 หน้า.
1.นวนิยายจีนกำลังภายใน. I.ชื่อเรื่อง.
ISBN : 978-974-10-2441-4

ชื่อหนังสือ : 4 มือปราบพญายม ตอน ตาบฝันสลาย
ผู้เรียน : อุนสุยอัน
ผู้แปล : น.นพรัตน์
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : กรกฎาคม 2551
จำนวน : 272 หน้า
ราคา : 200 บาท

SI DA MING BU SUI MENG DAO-DA ZHEN ZHANG
四大名捕-岁梦刀-大阵仗 / 4 มือปราบพญายม : ตาบฝันสลาย-ศึกขโมงเลือด
© 1986 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First Published in Hong Kong in 1986
by Tung Wan Publishing Co., Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co., Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในระบบการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ **คณะที่ปรึกษา** : ระวี ไหลทอง, สุทธิศักดิ์ ไล่ทีสวัสดิ์, สมชาย กรุสวนสมบัติ, สฤษฎ์บูล แจ้งสมบูรณ์, วิชุร นิรันดราย, อัญชลี ธีระสิโนธ์, วิรัตน์ ทีมทุลิมบุล, ปราชญ์ ไรยคำ, นวลพร สิทธิยานาวิชาน, ปัทมาภรณ์ เกษมชีวกุล **ผู้อำนวยการสายงานสยามอินเตอร์บุ๊คส์** : เสาวรส สุขวัลย์ใบ **บรรณาธิการบริหาร** : กีรกัญจ์ ตั้งวาเวศน์ **บรรณาธิการ** : สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข **เลขานุการกองบรรณาธิการ** : ปฏิญญา สมไม่ล้อม **ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิตสายงานสยามอินเตอร์บุ๊คส์** : อรุณพร พานทุมทร **หัวหน้ากองงานศิลปกรรมปก** : ดุสิต ศุรุจีตโกศล **หัวหน้ากองงานศิลปกรรมรูปเล่ม** : มิยะลักษณ์ ใจสำราญ **ฝ่ายศิลปกรรม** : ศิลศิรา จันทน์หอม, ณัฐพร บุญบงการรัตน์, ประทีป รัตนชาติ, ฐาปนันท์ ศรัณนิธิรัฐ **จัดรูปเล่ม** : ณัฐพร บุญบงการรัตน์ **พิสูจน์อักษร** : พรทิพย์ พวงจำปา **ผู้อำนวยการใหญ่สายงานสิ่งพิมพ์** : ควงดา เพียมจัด **ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์** : ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์ **ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ** : อวิวรรณ คงประสานกาล **ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า** : ชูชัย ศิระจินดา **ฝ่ายการผลิต** : ปฏิวัติ มัธยมประเทศ, วุฒิศรี หิรัญโน **แยกสี** : S.S.Film Process **พิมพ์ที่** : บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด **จัดจำหน่ายทั่วประเทศ** : บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทร. 0-2694-3333-39 ต่อ 1601-1607, 0-2276-8035-39 **ลูกค้าสัมพันธ์** : โทร. 0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

สี่มือปราบพญายม ตอน ดาบฝันสลาย เป็นปฐมบทตอนแรกของสี่มือปราบพญายมชุด "สัประยุทธ์ใหญ่"

เรื่องประกอบด้วยสองตอน ตอนแรก ดาบฝันสลาย เล่าถึงดาบวิเศษที่ตกทอดมาหลายชั่วอายุคน การสาบสูญอย่างลึกลับ เคราะห์กรรมของแปดหมู่บ้าน เหตุการณ์ที่ลึกลับซับซ้อน เรื่องราวเปิดฉากขึ้น โดยแนฮ้วยในสี่ยอดมือปราบเผชิญการซุ่มสังหาร

และตอนที่สองคือศึกชโลมเลือด เล่าถึงมือปราบที่สัตย์ซื่อเสียชีวิตอย่างลึกลับ ทิชิ่วเข้าคลี่คลายทำลายคดี ต้องเผชิญกับยอดฝีมือ ในการสัประยุทธ์บนสะพานเหิน และการต่อสู้ในสวนส้มยามสนธยายิ่งสั่นขวัญสะท้านวิญญาณ

นี่คืออีกหนึ่งยอดนวนิยายกำลังภายในที่ไม่อยากให้คอกำลังภายในทุกท่านพลาดด้วยประการทั้งปวง

บรรณาธิการ

คำนำพิมพ์แปล

เรื่อง 4 มือปราบพญายม ดอน ดาบฝันสลาย เป็นอีกหนึ่งผลงานของอุนสุยอัน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

อุนสุยอันเริ่มเขียนชุด 4 มือปราบพญายม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 (ตรงกับปี พ.ศ. 2517) ประกอบด้วยตอนมือฆาตกร มือโลหิต มือหยกขาว และชุมนุมยอดมือปราบ ต่อจากนั้นประสบมรสุมชีวิต ต้องออกจากได้หวันเดินทางมายังฮ่องกง เมื่อปี ค.ศ. 1982 (ตรงกับปี พ.ศ. 2525) เริ่มเขียนชุด 4 มือปราบพญายมใหม่ ได้แก่ตอนดาบฝันสลายจนถึงตอนรอยสักกะโหลก ต่อจากนั้นในปี ค.ศ. 1989 (ตรงกับปี พ.ศ. 2532) จึงย้อนกลับไปเขียนเรื่องราวในวัยเยาว์ของมือปราบทั้งสี่ ได้แก่ชุดล้างรอยเลือด เชือดชีวิต มือเหล็กพิชิต รวมทั้งชุดไร้จิตไร้ใจ ซึ่งปัจจุบันยังเขียนไม่จบ ซึ่งจะเห็นได้ว่าฝีมือการเขียนของอุนสุยอันมีการพัฒนาตามลำดับ ท่านที่ชื่นชอบผลงานของอุนสุยอันควรเก็บรวบรวมให้ครบชุด

สำหรับเล่มนี้ ประกอบด้วยตอนดาบฝันสลายกับตอนศึกชโลมเลือด ล้วนแต่จบในตอนหากทว่ามีส่วนต่อเนื่องกัน มีคนบอกว่า 4 มือปราบพญายม ตอน ดาบฝันสลาย ศึกชโลมเลือด บุปผามหาภัย พิศวาสสีเลือด และรอยสักกะโหลกเป็นผลงานที่เหมาะกับการดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์จอเงินที่สุด เนื่องจากเพราะดำเนินเรื่องฉับไว เน้นเห็นถึงภาพลักษณ์ แฝงปริศนาซ่อนเงื่อนงำ ตัวบุคคลโดดเด่นพิเศษ เนื้อเรื่องสลับซับซ้อน เปรียบเสมือนกลีบดอกใบไม้ขับเสริมกันและกัน ทำให้เป็นสุดยอดนวนิยายขนาดกลางของชุด 4 มือปราบพญายม

น.นพรัตน์

ตอนที่ 1

ดาบฝันสลาย

บทที่ 1

เลือดหลั่งดอกดุกดู

อัคคีอันช่วงโชติ ลุกโชนที่ไหล่เขา ลมกระพืออัคคีแผ่ลุกลาม ขับท้องฟ้าราตรีจนสว่างไสว

แนช้วย *(เลือดเย็น)* **เห็นแสงไฟแต่ไกล ดังนั้นรีบรุดไปในบัดดล**

แนช้วยเป็นคนในสี่ยอดมือปราบ โดยภาระหน้าที่คือจับตัวคนร้ายไปดำเนินคดี ช่วยปราบภัยพาลอภิบาลคนดี

แต่โดยส่วนตัว ไม่ว่าเรื่องราวที่ผดุงคุณธรรมอันดีงาม ช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรม สี่ยอดมือปราบล้วนถือเป็นหน้าที่

แนช้วยเป็นคนอายุน้อยที่สุดในสี่ยอดมือปราบ โลหิตภายในกายเขาก็ลุกไหม้ราวอัคคี ขอเพียงเพื่อคุณธรรม เขาล้วนบุกบั่นโดยไม่พรั่น

แนช้วยวิ่งปราดดุจเสือดาวตัวหนึ่ง กล้ามเนื้อทั่วร่างไม่เปลืองกำลังสูญเปล่าแม้แต่น้อย ขอเพียงเป็นกล้ามเนื้อที่ไม่ใช้ไปในการวิ่ง ล้วนอยู่ในภวังค์พักผ่อนอย่างเต็มที่

เช่นเดียวกับแนช้วยที่สงบนิ่งปานน้ำแข็ง เคลื่อนไหวดุจน้ำตกโกรกกระแทก

แนช้วยเมื่ออยู่อีกฟากหนึ่งของคัวโช้วกัง *(แม่น้ำเสือข้าม)* **ก็เห็นแสงไฟจับขอบฟ้า แต่เมื่อวิ่งลัดเลาะเลียบฝั่งอันคดเคี้ยวไปถึง อัคคีเหลือแต่ควัน**

4 มือปราชมญาณ

ตอน ดาบฝักสลาด

หนาทึบ เมื่อโถมเข้าหมู่บ้าน ดิดช่วยผู้ประสบอัดดีภัยออกมาสักหลายคน ต้องตะลึงลานกับที่

...ไม่มีคนช่วยดับไฟ

...ยิ่งไม่มีคนรอดชีวิตจากอัดดีเพลิง

หมู่บ้านที่มีผู้คนเพียงสี่ห้าสิบหลังคาเรือนดูจากเค้าโครงการก่อสร้างคล้ายมีฐานะดี แต่ทั้งสี่ห้าสิบหลังคาเรือนถูกเผาวอดวาย ผู้คนล้วนเสียชีวิตในบ้าน

มีอยู่หลายคนหลบหนีออกจากบ้าน ก็ทอดซากศพอยู่ข้างทาง บ้างถูกฟันขาดเป็นหลายท่อน ซากศพที่ไหม้เกรียมบางซากยังทิ้งริ้วรอยแผลไว้

จากขื่อขวางที่ยังไม่ถูกเผาหมดสิ้น ทราบว่าหมู่บ้านนี้เรียกว่าต้าแกตุ้ง คนแซ่ต้ามีไม่มากนัก แต่ละแวกนี้เป็นที่ชุมนุมของคนแซ่แปลกประหลาด คนแซ่ต้าจัดเจนในการก่อสร้างและแกะสลัก ในยุดสมัยนั้นเป็นอาชีพที่ทำกำไรอย่างยิ่ง

แนฮ้วยวิเคราะห์เหตุการณ์เบื้องหน้านี่เป็นการปล้นชิงทรัพย์แล้วฆ่าคนวางเพลิง ทั้งนี้เพราะนอกจากผู้ตายบางคนทิ้งร่องรอยแผลบนร่างแล้ว ในเครื่องเรือนที่ยังเผาไหม้ไม่หมดสิ้น มีร่องรอยของการถูกรื้อค้น

...นี่ต้องเป็นการกระทำของมหาโจร

โจรทั่วไปหลังจากปล้นชิงทรัพย์ ไม่จำเป็นต้องฆ่าคนปิดปาก คดีปล้นชิงแม้มีโทษหนัก แต่ยังไม่ถึงตาย ฆ่าคนกลับมีโทษประหาร อย่าว่าแต่เข่นฆ่าล่าล้างผู้คนทั้งหมู่บ้าน ยิ่งอย่าว่าแต่เท่าที่แนฮ้วยทราบ นี่เป็นคดีปล้นชิงฆ่าคนล้างหมู่บ้านรายที่ห้าแล้ว

ก่อนหน้านี้ หมู่บ้านตั้งแกฮ้วง เจี่ยแกจิบ เอียงแกเกี้ย งี่นแกชิง ล้วนถูกปล้นชิงทรัพย์ จากนั้นผู้คนถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น

โดยเฉพาะหมู่บ้านตั้งแกฮ้วงกับงี่นแกชิง มีชาวบูลิ้มทำหน้าที่นักบู๊พิทักษ์คีกอยู่ไม่น้อย แต่ชั่วคืนเดียวก็ถูกฆ่าไม่เหลือแม้แต่สัตว์เลี้ยง อาศัย

โจรธรรมดาไม่อาจกระทำได้เด็ดขาด

ทั้งนี้เพราะคดีนี้มีคนตายมากเกินไป ทั้งสลับซับซ้อน ไม่มีเบาะแสให้สืบสาว แนฮ้วยจึงได้รับมอบหมายให้มาสืบคดีนี้

ตอนนี้เขาประสบพบเหตุอีกรายหนึ่งแล้ว น่าเสียดายมาสายก้าวหนึ่งผู้ฆ่าคนลอยนวลจากไปแล้ว

แนฮ้วยพลันฟุบร่างกับพื้น ใช้มือซ้ายกดพื้น ใบหน้าหันข้าง ทาบใบหูซ้ายกับพื้นสดับฟัง

...ที่ห่างไปครึ่งลี้ ส่วนลึกของพุ่มไม้ในหุบเขาริมน้ำ มีวัตถุเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วและแผ่วเบา

...เป็นผู้คนสิบสามสิบสี่คนล่าถอยอย่างรวดเร็ว ล่าถอยด้วยระดับความเร็วดุจเสียงผาวิ่งตะบึง แต่บังเกิดเสียงแผ่วเบาดุจตั๊กแตนกระโดดบนยอดหญ้า หากมิใช่พวกมันมือถือของหนัก อย่างนั้นจะไม่บังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติแม้แผ่วเบา

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่แนฮ้วยคือ เขาแน่ใจว่าเป็นเสียงฝีเท้าของผู้คนสิบสามคน แต่ยังมีสุ้มเสียงแผ่วเบาดุจลูกไก่ออกจากเปลือกไข่ ไม่แน่ใจว่าเป็นเสียงของคนคนเดียวหรือสองคน

ที่แน่ใจคือ คนคนเดียวหรือสองคนนี้ จึงเป็นหัวหน้าของคนเหล่านี้มิหนำซ้ำมีวิทยายุทธ์และวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมยิ่งแนฮ้วยมีเพียงลำพังคนเดียว

น่าเสียดายขณะที่แนฮ้วยกระทำคดี ไม่เคยใคร่ครวญว่าฝ่ายตรงข้ามมีกี่คน ฝ่ายตนมีกี่คน

ขณะที่แนฮ้วยใกล้บรรลุถึงหุบเขาริมน้ำ พลันพบว่าคนเหล่านั้นคล้ายสาบสูญกับอากาศ ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

...นี่เป็นไปได้เพียงประการเดียวคือ คนเหล่านั้นไม่เคลื่อนไหวอีกแล้ว

...อาจเป็นไปได้ว่า ขณะที่ตนเองพบเห็นร่องรอยของฝ่ายตรงข้าม

ฝ่ายตรงข้ามก็พบเห็นตนเอง

แนฮ้วยจะอย่างไรมิใช่ตุยเมี่ย วิชาสะกดรอยของเขายังไม่สูงเยี่ยมเท่าตุยเมี่ย

ลมจากแม่น้ำโขยเฉื่อยฉิว **ดอกโต่วเกียง** *(ดอกคุกคู)* ในหุบเขาสั่นพลิ้ว ดอกคุกคูแดงราวโลหิต

แนฮ้วยยืดตัวตรงช้าๆ

บนพื้นมีรอยเท้าสับสนหลายรอย รอยเท้าถึงที่นี้พลันสิ้นสุด แสดงว่าคนซ่อนตัวในพุ่มดอกคุกคูกลางหญ้าแฝก

แนฮ้วยยืนสงบแน่วนิ่ง เลื่อนมือแตะกระบี่ กระบี่ไร้ฝัก เสียบอยู่ในสายรัดเอว เขากล่าวเสียงเย็นชาว่า “ออกมา”

ลมโขยพัด ดอกคุกคูไหวระรัว กลีบสีแดงสดร่วงพรูลงในพุ่มไม้

พุ่มดอกคุกคูด้านซ้ายพลันสั่นไหวอย่างรุนแรง ใบหูซ้ายของแนฮ้วยดั้งชันขึ้น คล้ายใบหูกวางได้ยินเสียงลมก็มิปาน

แนฮ้วยตวาดเป็นคำรบสองว่า “ออกมา”

เสียงเกรียวกราวพลันดัง ชลปักษินสี่ห้าตัวบินโฉบออกจากพุ่มไม้ซ้ายมือ

ขณะเดียวกันในพุ่มดอกคุกคูซ้ายมือปรากฏผู้คนสองคนโถมออกมา ประกายดาบวูบขึ้น ฟันใส่แนฮ้วยดุจสายฟ้า

สายตาแนฮ้วยมองดูพุ่มดอกคุกคูซ้ายมือ แต่มือขวาชักกระบี่ สลับเท้าก้าวปราดเจ็ดก้าว คนลอบจู่โจมทั้งสองพลันส่งเสียงแผดร้องโดยพร้อมเพรียง

เสียงแผดร้องดังเพียงครึ่งเสียงเท่านั้น

กระบี่ของแนฮ้วยแทงใส่ทรวงอกคนทั้งสอง แต่ไม่ได้ทะลุออกกลางหลัง เพียงแทงทะลุขั้วหัวใจไป จากนั้นแนฮ้วยเปลี่ยนเป็นจับกระบี่ด้วยมือซ้าย

ทั้งนี้เพราะในพุ่มไม้ซ้ายมือ ปรากฏผู้คนอีกสองคนโถมปราดออกมา

คนทั้งสองหนึ่งลอยตัวดุจเหยี่ยวร้าย ตะกุยตาขอใส่ศีรษะแนฮ้วย อีกผู้หนึ่งกวาดไม้เท้าเหล็กใส่ข้อเท้าแนฮ้วย กลับใช้ออกด้วยเพลงดาบเรียดดิน

แต่คนทั้งสองใช้เพียงครึ่งกระบวนท่าเท่านั้น

ทั้งนี้เพราะกระบวนท่าพอใช้ออก คอหอยทั้งสองก็ถูกแทงทะลุ จากนั้นแนฮ้วยเปลี่ยนเป็นจับกระบี่ด้วยมือขวาอีกครา

แนฮ้วยแทงกระบี่ไปยังด้านหลัง

ด้านหลังของเขาเป็นต้นคุกคูที่หนาแน่นต้นหนึ่ง

เสียงเชียะคราหนึ่ง แนฮ้วยถอนดึงกระบี่ โลหิตฉีดพุ่งจากในพุ่มดอกคุกคู พร่างพรมใส่ดอกคุกคูสีแดงสด

พริบตาดุจประกายไฟ แนฮ้วยปลิดชีวิตผู้ที่ลอบทำร้ายเขาไปห้าคน!

แนฮ้วยรั้งกระบี่ จับจ้องมองดอกคุกคูม่วงที่ห่างไปต้นหนึ่ง ดอกคุกคูม่วงอยู่ท่ามกลางดอกคุกคูขาวนับร้อย แนฮ้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า "เราไม่ฆ่าพวกเจ้า พวกเจ้าอย่าได้บังคับเรา" จากนั้นแนฮ้วยสูดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวย้ำเป็นคำรบสามว่า "ออกมาเถอะ"

เอ่ยถึงตอนนี้ คนลอบจู่โจมทั้งห้าค่อยส้มลงกับพื้น

ลมโชยหวีดหวิว ฟ้าสีเทาหม่น อากาศยะเยือกเยียบเย็น ชลปักษินหลายตัวบินเรียดเหนือผิวน้ำ

ยังคงไม่มีผู้คนตอบคำ

แนฮ้วยเม้มริมฝีปาก ดวงตาทอแววเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวชนิดหนึ่ง

เขาแหวกหญ้าแฝก เดินเข้าหาพุ่มดอกคุกคูสีม่วงนั้น ทุกฝีเท้าก้าวย่างยังระมัดระวังกว่าตอนฆ่าคนทั้งห้าในห้ากระบี่อีก

ดอกคุกคูสีม่วงอยู่ห่างเจ็ดสิบเชียะ

แนฮ้วยวางมือลงบนด้ามกระบี่ มุมปากปรากฏรอยยิ้มเย็นเยียบขึ้น

ดอกคุกคูม่วงอยู่ในระยะห่างห้าสิบเชียะ

แนฮ้วยเหยียบย่างเข้าพุ่มดอกคุกคูขาวแถบหนึ่ง ดอกที่ขาวบริสุทธิ์หลังดอกคุกคูขาวเป็นดอกคุกคูสีแสดประมาณเจ็ดถึงสิบต้น

ดอกคุกคูม่วงอยู่ในระยะห่างสามสิบเชียะแล้ว

ทันใด ดอกคุกคูขาวหลายสิบดอกคล้ายนกสีขาวหลายสิบตัว พุ่งใส่หน้าแนฮ้วย

นั่นไม่ใช่ดอกคุกคู

หากแต่เป็นอาวุธลับอันร้ายกาจ

"ดอกไม้" หลายสิบดอกสาดซัดใส่แนฮ้วย แนฮ้วยหากล่าถอยได้แต่ล่าถอยเข้าพุ่มดอกคุกคูสีแสด แต่แนฮ้วยไม่ล่าถอยกลับคุกคามไปเบื้องหน้าชั่วพริบตาโถมไปเบื้องหน้าสิบเชียะ

ขณะถาโถม แนฮ้วยถอดเสื้อท่อนบนออกอย่างรวดเร็ว เผยเห็นร่างท่อนบนที่เปลือยเปล่า กลับใส่เสื้อผ้า *"หุ้มห่อ"* ดอกสีขาวไว้

ขณะเดียวกัน ในพุ่มดอกคุกคูขาวปรากฏประกายดาบเจ็ดสายม้วนกลิ้งออกมา บ้างม้วนจู่โจมใส่ศีรษะแนฮ้วย บ้างตัดใส่ลำคอแนฮ้วย บ้างฟันใส่ทรวงอกแนฮ้วย บ้างคว้านใส่ท้องน้อยแนฮ้วย บ้างกวาดใส่ข้อเท้าแนฮ้วย

ดอกไม้สีขาวเต็มผ้าสลายหายวับ ที่ปรากฏแทนที่คือประกายดาบขาวโพลนเกลื่อนฟ้าเกลื่อนดิน

ประกายกระบี่ทะลวงฝ่าประกายดาบ

ประกายกระบี่พลันชะงักงัน

ประกายกระบี่วูบขึ้นห้าครั้งครา ดอกคุกคูขาวที่บานสะพรั่ง ถูกโลหิตที่อุ่นระอุพร่างพรมใส่ ผู้คนหกคนกุมบาดแผลล้มลงในพุ่มไม้ดอก

มือสังหารที่ใช้ดาบม้วนจู่โจมใส่ศีรษะแนฮ้วยถูกกระบี่ที่ศีรษะ มือสังหารที่ใช้ดาบตัดลำคอแนฮ้วยถูกกระบี่ที่ลำคอ มือสังหารที่ใช้ดาบฟันใส่ทรวงอกแนฮ้วยถูกกระบี่ที่ทรวงอก มือสังหารที่ใช้ดาบกวาดใส่ข้อเท้าแนฮ้วย จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ยากลำบากกว่า ดังนั้นลงมือชักช้าไปบ้าง

พริบตาที่เชื่องช้า เห็นประกายกระบี่วูบห้าครั้ง จากนั้นเห็นผู้ที่ลงมือพร้อมกับมันทั้งหกล้มลงโดยพร้อมเพรียง

หากมิใช่เห็นกับตา ไม่ว่าบอกอย่างไร มันก็ไม่ยอมเชื่อ ถึงกับปากอ้าตาค้าง ดาบนั้นไม่สามารถกวาดออก ดังนั้นมันจึงมีชีวิตอยู่

มือสังหารอีกคนหนึ่งพลันผุดโผล่ออกจากพุ่มดอกคุกคูขาว

ภารกิจของมัน ความจริงคือสกัดหนทางถอยของแนฮ้วย แต่มันพอผุดโผล่ออกมา พบว่าพี่น้องที่ติดตามมันออกมาประกอบการทั้งสิบสองคนหลงเหลือเพียงคนเดียว มันก็ไม่คิดปิดสกัดหนทางถอยของผู้อื่น หากแต่หาหนทางถอยให้กับตัวเอง

แนฮ้วยกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลพวกมัน

ตากราดเกรี้ยวดุจสายฟ้าของเขา ยังจ้องจับที่ดอกคุกคูม่วงต้นนั้น ร้องว่า “ออกมา”

ลมโชยพัดพุ่มไม้ หญ้าแฝกและดอกคุกคู หามีเสียงขานรับไม่

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เจ้าต้องการให้เรากระชากเจ้าออกมา...”

ไม่ทันขาดคำ ที่ด้านหลังปรากฏกระแสลมฟาดฟันใส่กลางหลังอย่างเร่งร้อน

แนฮ้วยใจสั่นสะท้าน โถมไปเบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง จ้วงแทงกระบี่ไปด้านหลัง

คนที่ด้านหลังดรางหนักๆ แสดงว่าถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง แต่แนฮ้วยรู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง กลับถูกทำร้ายเช่นกัน

ท่าถาโถมของแนฮ้วยยังไม่สิ้นสุด พุ่มดอกคุกคูม่วงพลันปรากฏคนผู้หนึ่งถลันวูบออกมา

คนผู้นี้พอปรากฏกาย ก็จู่โจมกระบี่ กระบี่ยาวสิบเอ็ดเชียะ

แนฮ้วยพอรู้สึกตัว ทรวงอกก็ถูกกระบี่แทงใส่แล้ว

หากแม้นแนฮ้วยยังถาโถมต่อไป ต้องถูกกระบี่ร้อยทะลวงดุจเนื้อย่าง

4 มือปราบมหาเวท

ตอน ลายฝีมือศัลเวท

ชั้นหนึ่ง

พริบตาที่แนฮ้วยถูกกระบี่ พลันโน้มตัวไปเบื้องหน้า กลิ้งเฉียงๆ ออกไป คนผู้นั้นละลานตาวูบ แนฮ้วยหายวับกับตา จากนั้นรู้สึกเย็นวาบที่ชายโครง กระบี่ของแนฮ้วยแทงใส่ชายโครงของมันแล้ว

มันส่งเสียงร้องคำหนึ่งล้มลงกับพื้น ผู้ที่จู่โจมทำร้ายแนฮ้วยจากทางด้านหลัง และมือสังหารที่หลงเหลือทั้งสองพากันโอบล้อมเข้ามา แต่คนใช้กระบี่ยาวล้มลงบดบังสายตาพวกมันไว้ แนฮ้วยพลันหายสาบสูญไป

ข้างพุ่มดอกคุกคูมีโลหิตอยู่หลายหยดหยาด

แนฮ้วยกลิ้งตัวไปในพุ่มดอกคุกคู บาดแผลที่ทรวงอกและกลางหลังยังไม่อาจโค่นทำลายเขา

เมื่ออายุสิบเจ็ดปีเขาเคยโค่นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเขาห้าเท่าผู้หนึ่งพ่ายแพ้ ทั้งที่ตัวเองรับบาดแผลยี่สิบสามแห่ง ห้าปีให้หลัง การศึกน้อยใหญ่หลายร้อยครั้ง น้อยครั้งจะได้รับบาดเจ็บ แต่ทุกครั้งล้วนปฏิบัติภารกิจสำเร็จลุล่วง

แต่ปากแผลที่กลางหลังเขาชาวูบวาบ ปากแผลที่ทรวงอกคันยุบยับ สายตาของเขามืดทะมึนหมายความว่าผู้ที่ลอบทำร้ายเขาทางด้านหลังอาวุธฉาบยาชา ผู้ที่จู่โจมต่อเขาทางด้านหน้าอาวุธเคลือบยาพิษ

หากเขาเข้าใจไม่ผิด ยาชาและยาพิษนี้มาจากตระกูลใหญ่ที่มีอิทธิพลและขุมกำลังยิ่งใหญ่ในยุทธจักรตระกูลหนึ่ง

ยาชาและยาพิษประจำตระกูลนี้ แม้แต่แนฮ้วยก็คลี่คลายไม่ได้

แนฮ้วยนึกแค้นตัวเองชะล่าใจไป

แนฮ้วยหมอบฟุบกับพื้น ตรวจพบแต่แรกว่าฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนสิบสามสิบสี่คน สิบสามคนแรกยังพอทำเนา ยังมีคนคนหนึ่งหรือสองคนที่มีวิชาตัวเบาและพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง ยามเดินเหินแทบจำแนกไม่ออก

แนย้วยฆ่าคนขบวนแรกห้าคน ฆ่าคนขบวนสองหกคน มือสังหารที่เหลือสองคนไม่น่ากลัว เขาคิดจับเป็นเพื่อสอบปากคำ ดังนั้นมุ่งความสนใจทั้งหมดไปยังยอดฝีมือที่ซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มดอกคุกคูม่วงนั้น

คิดไม่ถึงชนชั้นยอดฝีมือมีมากกว่าหนึ่งคน

หลังดอกคุกคูม่วงมีคนผู้หนึ่งจริงหลังพุ่มดอกคุกคูสีแสดทางด้านหลังยังมีอีกคนหนึ่ง

เมื่อผู้คนทางด้านหลังจู่โจมลอบทำร้าย เขาโถมไปเบื้องหน้า ลืมเลือนว่าศัตรูในพุ่มดอกคุกคูม่วงยังคงอยู่

ดังนั้นเขาถูกคนใช้ดาบด้านหลังกวาดใส่ ทั้งยังถูกคนใช้กระบี่ยาวเป็นพิเศษที่เบื้องหน้าทิ่มแทงทำร้าย

มาตรว่าแนย้วยกลิ้งตัวฆ่าคนใช้กระบี่ยาวเป็นพิเศษทันท่วงที แต่ฝ่ายตรงข้ามยังมีผู้คนสามคน ประกอบด้วยมือสังหารสองคน และศัตรูเข้มแข็งที่รับบาดเจ็บคนหนึ่ง

หญ้าแฝกเอนราบ ดอกคุกคูถูกอาวุธมีคมฟาดฟันกระจุยกระจาย ศัตรูกำลังตรวจค้นหาแนย้วย เพื่อฉีกกระชากเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

พวกมันใช้ดาบฟันหญ้าแฝกโค่นต้นคุกคู ยอดฝีมือที่ถูกแนย้วยจู่โจมทำร้ายทางด้านหลังหน้าตาเยียบเย็น ดาบในมือยาวถึงสิบสามเชียะ

มันสะบัดดาบฟันลง ก็โค่นพุ่มไม้ไปทั้งแถบ หญ้าแฝกถูกทลายราบปรากฏเป็นพื้นที่ว่างผืนหนึ่ง

ยามนั้น มันได้ยินเสียงตวาดด้วยโทสะคำหนึ่ง

ยอดฝีมือนั้นทันขวับไป เห็นหนึ่งในสองมือสังหารที่หลงเหลือฟันใส่ร่องผมของแนย้วย แต่ยังไม่กระทบถูกหนังศีรษะ กระบี่ของแนย้วยก็แทงใส่ทรวงอกมัน

คนตายแล้ว เรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น ดาบย่อมฟันไม่ลง

4 มือปราชญ์ชาวยุทธ

ตอน ดาบฝันสีดาว

แนฮ้วยหลั่งโลหิตโชมกาย หอบหายใจตลอดเวลา

ยอดฝีมือที่ใช้ดาบยาวเผยอยิ้มอย่างเยียบเย็น ยกดาบยาวขึ้นช้าๆ ได้แสงอาทิตย์หมองหม่น ดาบยาวสะท้อนประกายแวววับจับตา มันกล่าวว่า "หากเจ้ายังสามารถรับเราดาบหนึ่ง เราจะเลื่อมใสเจ้า"

แนฮ้วยไม่สามารถ

เขาพบว่ากระบี่ที่แทงทะลุเข้ากระดูกทรวงอกของศัตรูยังไม่มีปัญญาถอนออกมา เขายังต้องพึ่งพากระบี่ที่ปักใส่ทรวงอกของศัตรู ฝืนใจยืนหยัดทรงกายไว้

...กระบี่เมื่อครู่ เขาทุ่มเทใช้เรี่ยวแรงอีดสุดท้ายจนหมดสิ้นแล้ว

ยอดฝีมือที่ใช้ดาบยาวกวัดแกว่งดาบ ก็เกิดเป็นกระแสลมหวนกระโชกหญ้าแฝกรอบข้างม้วนกระจาย

...ดาบนี้จะฟันลงเมื่อใด?

พลันได้ยินสุ้มเสียงอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังว่า "เราอยู่เบื้องขวาท่าน หากท่านฟันดาบนี้ลง จุดได้เง่ง ทิคุ้ง เอ่งเทง ปี้กวง โหงวลี้ล้วนปรากฏช่องโหว่ ดังนั้นท่านไม่อาจฟันได้"

ยอดฝีมือที่ใช้ดาบใจหายวาบ หากมันฟันดาบลง จุดเหล่านั้นปรากฏเป็นช่องโหว่จริงๆ มันพลันกระโดดปราดไปครึ่งเชียะ หันขวับไปยังต้นเสียงกวัดแกว่งดาบเร่งร้อนกว่าเดิม ถามเสียงเย็นชาว่า "หากดาบนี้ฟันใส่เจ้าเล่า?"

คนผู้นั้นยังกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "อย่างนั้นจุดฮั้วก่าย เทียนตุก เตียกกึง ยิกง้วย เค้กเจ่ก ไต้เล่ง เซ่งฮู้ ทั้งเจ็ดของท่านยิ่งอันตราย ดาบนี้ไม่อาจฟันเด็ดขาด"

ยอดฝีมือที่ใช้ดาบถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ดาบนี้ของมันมีจุดอ่อนเจ็ดแห่งจริงๆ

คนผู้นั้นเป็นชายกลางคนอายุสามสิบเศษ สวมเสื้อสีเทา ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันนุ่มนวลผู้หนึ่ง

แนฮ้วยร้องเรียกด้วยความยินดีว่า **"ยี่ซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)*" เอ่ย ถึงตอนนี้ ไม่อาจยืนหยัดสืบไป กระแทกนั่งลงกับพื้น

ยี่ซือเฮียของแนฮ้วยคือทิชิ่ว *(มือเหล็ก)* ในสี่ยอดมือปราบ

ทิชิ่วมีมือเหล็กที่ไร้ผู้ต่อต้าน แนฮ้วยแม้มีกระบี่ไวกล้าเสี่ยงชีวิต แต่เปรียบกับทิชิ่ว ยังเป็นรองอยู่ขั้นหนึ่ง

ยอดฝีมือที่ใช้ดาบยังคงกวัดแกว่งดาบ บังเกิดเสียงหวีดหวือ แท้ที่จริงปรายตาบอกใบ้ให้บริวารที่เหลือคนหนึ่งจู่โจมลงมือต่อทิชิ่ว

มือสังหารนั้นตวัดเหล็กเหลี่ยมสามมุมในมือ กระแทกใส่กลางหลังทิชิ่ว

ไม่ว่าทิชิ่วหลบหลีกหรือตีโต้ ต่างต้องแบ่งแยกสมาธิ เผยช่องโหว่ออกมา ยอดฝีมือที่ใช้ดาบจะฉวยโอกาสนั้นลงมือ ฟันคนที่รู้จักแต่ขู่ขวัญผู้นี้เป็นหกสิบสองท่อน

แต่ทิชิ่วไม่ได้ลงมือ

เขาเพียงหงายหน้าไปด้านหลัง เสียงโครมเมื่อศีรษะชนใส่ใบหน้ามือสังหารนั้น

มือสังหารนั้นร้องเสียงพิกล ถูกชนจนตาพร่าพราย ถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้น พอยกมือลูบคลำ ลูบถูกโลหิตเต็มฝ่ามือ จมูกบี้แบนอ่อนนุ่มดุจปลิงทะเลเส้นหนึ่ง

พริบตาที่ทิชิ่วหงายศีรษะพุ่งชน ยอดฝีมือที่ใช้ดาบพลันลงมือ ดาบยาวสิบสามเชียะใช้ออกด้วยท่า**ตั๊กเพ็กฮั้วซัว** *(ฟันฮั้วซัวด้วยพลัง)*

ดาบของมันนี้ เคยฟันหินใหญ่บนยอดเขากุนซัวแตกเป็นสองเสี่ยง เคยฟันต้นแปะภูเขากุนซัวหักเป็นสองท่อน แม้แต่กระป๋องทองเหลืองของ**ไต้ลักเจียงกุน** *(ขุนพลทรงพลัง)* กอเกียเซาะ ก็ถูกดาบนี้ผ่าแยกเป็นสองเสี่ยง

อานุภาพของดาบนี้หาค้อยกว่า**เชี้ยงดอชิ้งม้อ** *(จอมมารดาบยาว)* ขุนนั้งเตี้ยง เมื่อครั้งกระโน้นไม่

ยามนั้นทิชิ่วหงายร่างไปด้านหลัง ดาบนี้แสดงว่าคิดผ่าศีรษะทะลวงอกของเขา คมดาบยังไม่บรรลุถึง กระแสลมดาบก็กระพือชายเสื้อทิชิ่วพัดพลิ้ว

กระแสลมดาบหายวับ

กระแสลมดาบหายวับในมือทิชิ่ว

ทิชิ่วอาศัยมือเปล่าทั้งสองข้าง หนีบตัวดาบเอาไว้

ยอดฝีมือที่ใช้ดาบหน้าแปรเปลี่ยนในบัดดล

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "ซอกังดอ *(ดาบล้อมธาร)* งักกุน ท่านมีปมเด่นที่ดาบยาวเป็นพิเศษ แต่ก็กลับกลายเป็นจุดอ่อนของท่าน หากท่านฟันพลาดผิด ได้แต่ทิ้งดาบถ่ายเดียว"

ทิชิ่วพอเอ่ยปาก ก็ระบุชื่อฉายาของมันได้

ดาบล้อมธารก็ไม่ถอนดึงดาบกลับ หากแต่บิดดาบโดยแรง เสียงเพียะเมื่อตัวดาบหักกลาง กลับใช้ดาบหักจ้วงแทงใส่ท้องน้อย

การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่อาจบอกว่าไม่รวดเร็ว แต่ดาบล้อมธารเพียงเห็นทิชิ่วยิ้มเล็กน้อย จากนั้นหน้ามืดวูบหนึ่ง

เมื่อมันลืมตาขึ้นใหม่ เห็นทิชิ่วยิ้มให้ จากนั้นหน้ามืดอีกครา

ทิชิ่วหลบดาบ สะอึกเข้าประชิดถึงตัว หากคิดลงมือด้วยอำมหิต ไยมิใช่ง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

ดาบล้อมธารตะลึงลาน ดาบของมันชะงักค้าง

ทิชิ่วไม่ได้จี้จุดมัน แต่สำหรับกับดาบล้อมธาร ยังสั่นสะท้านจิตใจมันยิ่งกว่าจี้สกัดจุดทั่วร่างมันอีก

ทิชิ่วกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "งักกุน เราทราบดีว่าคดีเหล่านี้มิใช่ท่านกับอึงฮ้อเกี่ยม *(กระบี่ฮวงโห)* ถังชาเป็นคนต้นคิดวางแผน บริวารทั้งสิบสามคนของพวกท่านยิ่งไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ ขอเพียงท่านบอกต่อเรา

ตามความสัตย์ ไม่แน่ว่าโทษทัณฑ์จะผ่อนหนักเป็นเบา..."

ดาบล้อมธารเบิกตาค้าง พึมพำว่า "ผ่อนหนักเป็นเบา? ผ่อนหนักเป็นเบาเพียงใด? เราฆ่าคนนับไม่ถ้วน จุดไฟเผาบ้านสุดคณานับ ปล้นชิงทรัพย์สูงดังภูเขาเลากา หรือไม่ต้องถูกตัดศีรษะ เพียงติดคุกแปดปีสิบปีเท่านั้น?"

ทิชิ่วงงงันวูบ ดาบล้อมธารกล่าวสืบต่อ "ถึงอย่างไรต้องตาย เราสู้ท่านไม่ได้ ท่านให้เราบอกตัวการวางแผนออกมา ไยมิใช่ปิดหนทางล้างแค้นของเราไป?"

ขาดคำสะบัดดาบ ดาบแม้ถูกบิดหัก ยังมีความยาวสามเชียะ ได้ยินเสียงฉึกเมื่อดาบหักแทงใส่ท้องน้อยมือสังหารที่หลงเหลือคนเดียว ทะลุออกกลางหลัง

ทิชิ่วตวาดด้วยโทสะว่า "ท่านคิดฆ่าคนปิดปาก..."

ดาบล้อมธารถอนดาบกลับ คิดฆ่าตัวตาย ทิชิ่วก็ตะปบคว้าดาบไว้

มือเลือดเนื้อของทิชิ่วพอกระทบถูกตัวดาบอันคมกล้า คมดาบกลับหักสะบั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย คงเหลือแต่โกร่งดาบ

ทิชิ่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านไม่อาจตาย หากท่านตายไป เบาะแสของพวกเราก็สะบั้นขาดหายแล้ว"

พลันได้ยินเสียงเชียะ โกร่งดาบของดาบล้อมธารปรากฏคมมีดยาวสามนิ้วท่อนหนึ่งดีดพุ่งออกมา ปักใส่ขั้วหัวใจมัน

ใบหน้าดาบล้อมธารปรากฏริ้วรอยคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้มขึ้น กล่าวว่า "ต่อให้ท่านมีฝีมือสูงส่งสุดยอด เราฆ่าท่านไม่ได้...แต่ท่านไม่อาจขัดขวางเรา...ฆ่าตัวเอง" เสียงขาดคำ คนก็ล้มลง

มือสังหารทั้งสิบสามคนกระบี่ฮวงโหและดาบล้อมธารล้วนจบสิ้นชีวิต เบาะแสที่แนช้วยกับทิชิ่วมีอยู่ ก็ขาดสะบั้นไปอีกครา

ทิชิ่วถอนใจเบาๆ ค้นตัวกระบี่ฮวงโหและดาบล้อมธาร อาศัยประสบ

การณ์รอบรู้ต่อตัวยา ค้นยาผงสองห่อให้แนฮ้วยรับประทานลงไป ประมาณชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก สีหน้าแนฮ้วยค่อยมีสีเลือดขึ้น

ทิชิ่วประคองไหล่แนฮ้วย ถามว่า "ท่านเป็นอย่างไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ยังเป็นเช่นเดิม ยังไม่ถึงตาย" เขากวาดตาผ่านหน้าทิชิ่วแวบหนึ่ง พริบตานั้นแววตาของเขาเปลี่ยนเป็นอบอ่น กล่าวอีกว่า "เพียงแต่ครั้งนี้ท่านหากไม่มา เราอาจต้องตายจริงๆ"

ทิชิ่วหัวร่อแล้วกล่าวว่า "ผู้คนบอกว่าแนฮ้วยมีเรือนร่างที่หลอมจากเหล็ก ยี่กอท่านช่วยท่านเพียงเป็นเหตุบังเอิญเท่านั้น"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ท่านช่วยเรา ไหนเลยเพียงครั้งนี้เท่านั้น เพียงแต่ท่านมิใช่ไปจับกุมถังจับยี่ *(ถังสิบสอง)* ที่เชียมปักหรอกหรือ? ไฉนรุดมาที่นี้ทันเวลา?"

"เราจับกุมมหาโจรถังจับยี่ไว้ได้ แต่คนผู้นี้มีส่วนพัวพันกับคดีปล้นฆ่าหลายราย เรายังค้นหาเบาะแสไม่พบ ถังจับยี่ก็ถูกคนใช้พิษฆ่าตาย"

แนฮ้วยถามว่า "คดีปล้นฆ่าหมายถึง..."

"รอบเดือนมานี้ ป้อมตระกูลเต๋ง สำนักพรตจินซิม ค่ายนี้แกแจ่ บ้านสุราเท้งบักทั้งสิ้นแปดร้อยกว่าชีวิต ล้วนถูกคนปล้นฆ่าสังหาร ไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว เมื่อรวมกับคดีหมู่บ้านตั้งแกฮ้วง เจี่ยแกจิบ เอียงแกเกี้ยงี่นแกชึง ที่ท่านได้รับคำสั่งให้สอบสวน นับว่ามีหมู่บ้านที่ถูกเลือดล้างถึงแปดแห่ง ที่สอดคล้องต้องกันคือ หมู่บ้านเหล่านี้ตั้งอยู่สองฟากฝั่งแม่น้ำ มิหนำซ้ำมีฐานะดี ผลจากการสืบสวน หัวหน้าที่ก่อการร้ายมีจำนวนหกคน..."

แนฮ้วยถามสอดขึ้น "ท่านทราบได้อย่างไร?"

"เราจับกุมถังจับยี่ มันเสนอว่าจะบอกความลับของคดีนี้ต่อเรา เป็นเงื่อนไขกับการปลดปล่อยมันเป็นอิสระ"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ท่านย่อมไม่รับปาก"

"โดยส่วนตัวโดยส่วนรวม เราล้วนไม่อาจรับปาก ได้แต่เกลี้ยกล่อม

มันบอกความจริงออกมา จะได้ลดโทษทัณฑ์มันผ่อนหนักเป็นเบา มันบอกใบ้ว่า หัวหน้าที่ก่อการร้ายเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มหกคน แต่คนบงการวางแผนมีศักดิ์ฐานะสูงยิ่งกว่า มิหนำซ้ำความนี้ยังเกี่ยวพันถึงแผนอุบายอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง..."

แนฮ้วยผงกศีรษะกล่าวว่า "กระบี่ฮวงโหถังชาเป็นศิษย์รุ่นนอกของตระกูลถังมณฑลเสฉวน และเป็นยอดฝีมือในการใช้กระบี่ คาบล้อมธารงักกุนหลังจากโค่นขุนพลทรงพลังกอเกียเซาะ ก็มีชื่อลือเลื่อง คนทั้งสองกลับถูกใช้สอยให้ปล้นชิงทรัพย์ผู้อื่น ดูท่าเรื่องราวลุกลามใหญ่โตจริง ๆ"

ทิชิ่วถอนใจกล่าวว่า "น่าเสียดายถังจับยี่ไม่ทันพูดจบ ผู้คลุมหน้าชุดดำผู้หนึ่งก็โถมเข้ามาต่อสู้กับเรา แนววิชาฝีมือของมันลี้ลับพิสดาร หักหาญกันห้าสิบกระบวนท่า มันพลันถอนตัวล่าถอย ถังจับยี่กลับถูกคนชัดผงพิษใส่หน้า ตายโดยไม่อาจต่อสู้ขัดขืน"

"เช่นนี้เป็นว่า ฝ่ายตรงข้ามทราบว่าท่านกำลังสืบสวนเรื่องนี้แล้ว"

ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ "ผู้คลุมหน้าชุดดำนั้นมีฝีมือสูงเยี่ยม หากผนึกกำลังกับคนที่ใช้ผงพิษสังหารถังจับยี่กลุ้มจู่โจมต่อเรา เราอาจต้องประสบชะตากรรม แต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงต้องการฆ่าคนปิดปาก ทำลายเบาะแสเท่านั้น ดังนั้นระหว่างนี้เราซุ่มอยู่สองฟากแม่น้ำ ในที่สุดพบเห็นอัคคีที่หมู่บ้านต้าแกตุ้ง จึงรีบรุดมาพอดีช่วยท่านทันท่วงที"

แนฮ้วยกล่าวว่า "น่าเสียดายหัวหน้าที่ก่อการร้ายทั้งหก พวกเราเพียงทราบว่าเป็นกระบี่ฮวงโหและคาบล้อมธาร อีกสี่คนไม่ทราบเป็นใคร"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ถูกต้อง หากคดีนี้สิ้นสุดแต่เพียงนี้ พวกเราก็ไม่มีปัญญาสืบหาฆาตกรที่ใช้เลือดล้างหมู่บ้านทั้งแปดได้" หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวสืบต่อ "แต่ตาข่ายฟ้าแน่นหนา ไม่มีรูให้เล็ดลอดได้ ต่อให้พวกมันไม่ประกอบคดีอีก สักวันหนึ่งฝูงโจรที่สูญสิ้นมโนธรรมนี้ ก็จะโผล่หางจิ้งจอกออกมา"

อุดมศักดิ์ : เรียง, ม.ลมวิลล์ : แปล

4 มือปราบมฆาฉม

ตอน ดาบฝึกศิลาฉ

อาจบางทีคนในสี่ยอดมือปราบดิดตามคดีโดยกระชั้นชิด คดีเช่นฆ่าล่าล้างทั้งหมู่บ้านจึงสงบเงียบไประยะหนึ่ง

แต่เรื่องประหลาดอีกประการหนึ่งกลับอุบัติขึ้น มิหนำซ้ำมีส่วนเกี่ยวพันกับคดีเหล่านี้

เรื่องประหลาดนี้เกิดขึ้นบนแม่น้ำเสือข้าม ขณะนั้นแนฮ้วยกำลังพักรักษาตัว ทิชิ่วก็อยู่ดูแลแนฮ้วย

บทที่ 2

ประมุขวิปรีต

บนแม่น้ำเสือข้าม จันทร์กระจ่างแจ่มใส

ยามนี้เป็นคืนแรมสองค่ำ แสงจันทร์กระจ่างเป็นพิเศษ สาดส่องผิวน้ำระยิบระยับจับตา

บนแม่น้ำปรากฏลำเรือแล่นล่อง ต้นแขมริมฝั่งเอนลู่ตามลม

เรือล่องบนผิวน้ำ บ้างใหญ่บ้างเล็ก จุดประทีปเฉิดฉาย บ้างตกแต่งกะทัดรัด ในจำนวนนี้มีเรือนำเที่ยวขนาดใหญ่ที่สุดจอดเทียบอยู่ที่เชิงสะพานสู่เกี้ย

เรือนำเที่ยวตกแต่งประดับประดาอย่างวิจิตรงดงาม บนเรือนำเที่ยวประจำ ด้วยนางคณิกาลือเลื่อง หากมิใช่**ชิบแกจึง** *(หมู่บ้านตระกูลชิบ)* ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาจับจ่ายเช่นนี้ได้

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงรุ่นปัจจุบัน ชิบเชี่ยฮวง แม้อายุยังเยาว์กลับเป็นคนมักมากกามคุณ

หมู่บ้านชิบแกจึงอาศัยวิชาชิกฮุ้นดอฮวบ (เพลงดาบวิญญาณสิ้น) สร้างชื่อสะท้านยุทธจักร

อุนสุดสิน : เรื่อง, ณ.ณมวิสณ์ : แปล

4 ธีอปราบมญาฉม

ฉลม ดาบฝันสลาย

ต้นตระกูลซิบนามซิบอื้อซอ เมื่อสามร้อยยี่สิบสี่ปีก่อน พิชิตทั่วแดวันตงกวนโดยไร้ผู้ต่อต้าน ตกทอดติดต่อกันสามรุ่น เมื่อถึงรุ่นซิบคี้ตั้งก็ก่อตั้งหมู่บ้านตระกูลซิบ แทบเทียมบ่าเทียมไหล่กับตระกูลน่ำเก็ง ม่อย้ง เซียง กัว ซีเบ๊ ฮุย ถัง ซึ่งเป็นตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้ม

หลังจากนั้นสืบทอดอีกห้ารุ่น ถึงรุ่นของจอมยุทธ์ซิบพุงเล้ง หมู่บ้านซิบแกจึงนับว่าไต่เต้าถึงจุดสุดยอด ซิบพุงเล้งไม่เพียงเป็นยอดฝีมือในเชิงดาบ ทั้งยังเป็นผู้ชำนาญการหลอมดาบ หลอมสร้างซุ่ยมั่งดอ *(ดาบฝันสลาย)* เล่มหนึ่ง

วิธีหลอมสร้างดาบฝันสลายสาบสูญจากการถ่ายทอด ด้วยโอกาสที่ยากพบพาน ซิบพุงเล้งค่อยได้รับเหล็กพิสดารสองชิ้นนำมาหลอมประกบเข้าด้วยกัน หลังจากหล่อหลอมดาบพิสดารเล่มนี้สำเร็จ ค่อยได้เป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งกวนตง

ที่แท้ซิบพุงเล้งเมื่อใช้ดาบฝันสลาย ร่ายรำเพลงดาบวิญญาณสิ้นออกมา พลังฝีมือเพิ่มพูนอีกสิบเท่าโค่นศัตรูเข้มแข็งลงง่ายดาย มิหนำซ้ำผู้ที่ถูกดาบฝันสลายทำร้าย ไม่ว่ารับบาดเจ็บสถานเบาเพียงไหน ล้วนสูญเสียความคิดต่อสู้ ยอมศิโรราบโดยสิ้นเชิง ดังนั้นซิบพุงเล้งชิงตำแหน่งยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งกวนตงไปได้

น่าเสียดายซิบพุงเล้งลิงโลดเกินไป ยินดีเกินไป พลันเสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน ดูท่าคนผู้หนึ่งลิงโลดเกินไป หรือท้อแท้เกินไปล้วนไม่ดี แม้แต่ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มก็ไม่มีข้อยกเว้น

หลังจากที่ซิบพุงเล้งตายแล้วประมุขหมู่บ้านซิบแกจึงรุ่นที่เก้าคือซิบจิ้วแจ้ ซิบจิ้วแจ้กลับมีนิสัยชืดชาชื่อเสียง ชมชอบร่ำสุรา แม้ไม่หวังความก้าวหน้า หมู่บ้านซิบแกจึงยังมีชื่อเสียงเกริกไกร

ซิบจิ้วแจ้ผ่านครึ่งชีวิตอย่างสงบ หลังวันเกิดห้าสิบแปดปีสิบวัน พลันเสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน ฟังว่าร่ำสุรามากไป กระทบกระเทือนถึง

สุขภาพร่างกาย

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงรุ่นที่สิบคือ ซิบเชี่ยฮวงที่เยาว์วัย

ซิบจิ้วแจ้หลังจากตายแล้ว ความเคารพของชาวบู๊ลิ้มที่มีต่อหมู่บ้านซิบแกจึงเริ่มเสื่อมคลาย ผู้ที่ประสงค์ต่อทรัพย์สมบัติของหมู่บ้านซิบแกจึงมักหาเหตุมารังควานล้างแค้น แต่ผู้มาล้วนถูกโค่นพ่ายแพ้กลับไป

ผู้ที่รับภาระแก้ปัญหามักเป็นคนสองคน ประกอบด้วยก้วงสื่อ *(ผู้ดูแลเรื่องราว)* หมู่บ้านซิบแกจึง นามซิบเลี้ยงหงอและก้วงแก *(ผู้ดูแลบ้านช่อง)* หมู่บ้านซิบแกจึง นามซิบเอ็งเม้ง

ต่อให้เป็นชนชั้นหัวหน้าค่ายหนึ่ง หรือผู้ยิ่งใหญ่แว่นแคว้นหนึ่ง หากคิดต่อสู้กับหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ล้วนถูกจังก้วง *(พ่อบ้านใหญ่)* ถังซิกเกียรับไว้ โค่นพ่ายแพ้กลับไป

ถังซิกเกียเป็นจังก้วงใหญ่ของป้อมซิบแกจึง ซิบเอ็งเม้งเป็นยี่กวงแก *(ผู้ดูแลบ้านช่องที่สอง)* ซิบเลี้ยงหงอรั้งท้ายเป็นซาก้วงสื่อ *(ผู้ดูแลเรื่องราวที่สาม)*

ถังซิกเกียความจริงเป็นยอดฝีมืออันเด่นล้ำในยุทธจักรทั้งยังสมรรถนะในการทำงานเป็นเยี่ยม เมื่ออายุสามสิบเอ็ดปี ก็ได้รับการสนับสนุนจากหัวหน้าพรรคเลาะงังปัง *(พรรคห่านป่า)* ซือชิ้วอี่เลื่อนเป็นหัวหน้าตึก ใช้เวลาสามสิบปีผลักดันพรรคห่านป่าเป็นค่ายพรรคใหญ่ที่สุดของชานตุง

เมื่ออายุสามสิบห้า ถังซิกเกียย้ายเข้าสังกัดป้อมก้วงแกเป้า ใช้เวลาสี่ปีไต่เต้าเป็นรองหัวหน้าป้อม แทบบดบังรัศมีของเป้าจู้ *(หัวหน้าป้อม)* ก้วงเทียนยิ่ม แต่แล้วถังซิกเกียชิงออกจากป้อมก้วงแกเป้า หนึ่งปีให้หลังตอบรับคำเชิญของหัวหน้าหมู่บ้านคนก่อนซิบจิ้วแจ้ เข้าสู่หมู่บ้านซิบแกจึง

ถังซิกเกียอยู่ที่หมู่บ้านซิบแกจึงเพียงสิบปี ยังมีศักดิ์ตำแหน่งสูงกว่าผู้ดูแลอีกสองคน มันรับศึกแทนจึงจู้ นับเป็นเรื่องที่ชอบด้วยเหตุผล ผู้ที่คิดท้าสู้กับหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ล้วนไม่สามารถผ่านด่านของถังซิกเกียได้

4 มีลปราบมหาเถม

ตอน ดาบฝักสลาย

หมู่บ้านซิบแกจึงรักษาชื่อเสียงเกียรติภูมิอยู่ได้นับว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเกาเมี่ยงจ้งก้วง (พ่อบ้านเก้าชีวิต) ถังซิกเกียผู้นี้อย่างใหญ่หลวง

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงซิบเชี่ยฮวงมีอายุสามสิบห้าปี หน้าขาวไร้หนวดเครา คิ้วเรียวยาวจรดจอน สุภาพอ่อนโยนดุจนักศึกษาคงแก่เรียน

วันนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับกวาดต้อนนางคณิกาขบวนหนึ่งมาร้องรำทำเพลง ทางหนึ่งดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่า ทางหนึ่งโอบซ้ายกอดขวาหยอกเอินนางคณิกาสะคราญโฉมหลายนาง

นางคณิกาที่กวาดต้อนมา ผ่านการเลือกเฟ้นกลั่นกรอง ทุกนวลนางสะคราญปานบุปผา อีกทั้งรอบรู้สารพัน สามารถกรีดกรายร่ายรำ ร้องเพลงขับกล่อม แต่งกลอนต่อประโยค และดีดพิณเล่นหมากรุก

โดยเฉพาะนางคณิกาเชี่ยวเตียง เป็นนางคณิกาที่ขายฝีมือไม่ขายตัวบริสุทธิ์ผุดผาดที่สุด อายุเยาว์ที่สุด

นางคิ้วโค้งดำขลับ ลำคองามระหง ดวงตากระจ่างสุกใส ขนตางอนยาวกลับเต้นระริก คล้ายไม่สบายใจอยู่บ้าง

ทั้งนี้เพราะนางได้ยินซิบชิวไง้บอกว่า หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงสองสามีภรรยารักใคร่กลมเกลียว ไม่คล้ายเป็นคนสำมะเลเทเมา

ซิบชิวไง้เป็นดี่ดี่ *(น้องชาย)* **ของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง**

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงมีดี่ดี่ *(น้องชาย)* **คนหนึ่ง และม่วยม่วย** *(น้องสาว)* **คนหนึ่ง**

ซิบชิวไง้กำลังติดพันเชี่ยวเตียง

ในสายตาของมันเชี่ยวเตียงเป็นสตรีที่น่าเทิดทูนบูชาที่สุด น่ารักถนอมที่สุด ไม่ว่ามันโค่นคู่ต่อสู้ใตพ่ายแพ้ หรือได้รับความชุ่นข้องหมองใจ ต้องรุดไปพร่ำพรรณนาต่อนาง

กงจื้อสูงศักดิ์กุมกระบี่โอ่อ่าอาจหาญ ต้องการสตรีเช่นนี้เป็นเพื่อน

คอยปลอบประโลมพอดี

ที่แตกต่างคือ ชิบชิวไง้มีรักแท้จริงใจ คิดตบแต่งเชี่ยวเตียงเป็นภรรยาจริงๆ

เพราะเหตุนี้เชี่ยวเตียงยังรักษาความบริสุทธิ์ไว้ได้...เมื่อเป็นคนของชิบยี่เสียวเอี้ย *(นายน้อยรองแซ่ชิบ)* ยังมีผู้ใดกล้าแตะต้องนาง?

ขณะที่เชี่ยวเตียงนึกไม่สบายใจ ชิบชิวไง้ก็ขบคิดไม่เข้าใจ

...ตั่วกอระหว่างนี้มีท่าทีผิดปรกติวิสัย สภาพเช่นนี้ถูกเชี่ยวเตียงพบเห็นเช้า ไม่ทราบนางนึกคิดอย่างไร?

...ตั่วกอกับตั่วซ้อ (พี่สะใภ้) รักเคารพซึ่งกันและกัน ระหว่างนี้เหตุไฉน...

ชิบชิวไง้ไม่ทันขบคิดมากความ หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงก็เรียกหาว่า "ชิวไง้"

"ตั่วกอ เรื่องอันใด?"

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงถลึงตาใส่กล่าวว่า "เราเป็นจึงจู้ *(หัวหน้าหมู่บ้าน)* เจ้าอาศัยอะไรเรียกเราว่าตั่วกอ?"

"ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเป็นตี่ตี่ท่าน"

"เจ้าเรียกพี่เรียกน้อง ไม่ยอมเรียกเราเป็นจึงจู้ ใช่คิดชิงตำแหน่งของเราหรือไม่?"

ชิบชิวไง้ถูกถามจนอ้าปากค้าง ไม่อาจตอบได้

เหง่ยซาเนี้ยที่มีประสบการณ์มากที่สุด ช่างเจรจาที่สุดในเหล่านางคณิกา วางมือข้างหนึ่งลงบนหัวไหล่หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึง กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า "จึงจู้เป็นไรแล้ว? ระหว่างพี่น้องถือสาอันใด? หากท่านอัดอั้นใจ ก็ดับอารมณ์ใส่พวกเราเถอะ"

คำตอบของหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึง คือตวัดมือตบฉาดใส่

ฝ่ามือนี้ตบเหง่ยซาเนี้ยฟันหักไปสามซี่ ใบหน้าบวมแดง ร่างล้มลง

4 มือปราบมหาดม
ตอน ดาบฝักสลาย

บนเรือ สตรีที่เหลืออุทานด้วยความตระหนก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าปริปากอีก

ซิบชิวไง้ผุดลุกขึ้นอย่างเหลืออด ร้องเรียกว่า "ตั่วกอ ท่าน..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงถามสอดขึ้น "ที่แท้ผู้ใดเป็นหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง?"

ซิบชิวไง้ได้แต่ข่มเพลิงโทสะ กล่าวว่า "ย่อมเป็นท่าน ท่าน..."

"เจ้าทราบกฎการปฏิบัติต่อจึงจู้ของคนในหมู่บ้านหรือไม่?"

ซิบชิวไง้หน้าแปรเปลี่ยนไป ในที่สุดกล่าวว่า "คำพูดของจึงจู้คือคำสั่งเป็นตายไม่อาจขัดขืน แต่ตั่วกอ..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงเชิดหน้าขึ้น ถามว่า "เจ้าคิดแต่งงานกับเชี่ยวเตียง?"

ซิบชิวไง้คิดไม่ถึงหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพลันถามเช่นนี้ มันความจริงคิดบอกต่อตั่วกอแต่แรก แต่ยากจะเอ่ยปากได้ เห็นเชี่ยวเตียงหน้าแดงจรดลำคอ ดังนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "ตั่ว...จึงจู้ ข้าพเจ้าคิดกล่าวถึงเรื่องนี้ต่อท่าน..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงโบกมือกล่าวว่า "ไม่ต้องกล่าวแล้ว" จากนั้นมันออกคำสั่งที่สร้างความตระหนกแก่ซิบชิวไง้ออกมาว่า "เรียกนางถอดเสื้อผ้าให้เราดู"

คำพูดนี้พอกล่าว ไม่เพียงซิบชิวไง้และเชี่ยวเตียงหน้าเปลี่ยนสี แม้แต่นางคณิกาข้างเคียงล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

ในฐานะหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง มิหนำซ้ำยังเป็นกอกอของซิบชิวไง้ กลับกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา ยังมีเรื่องใดไม่กล้ากระทำ?

ซิบชิวไง้และเชี่ยวเตียงหน้าแดงโดยพร้อมเพรียง

เชี่ยวเตียงหน้าแดงด้วยสัญชาตญาณของสตรี ซิบชิวไง้กลับหน้าแดงด้วยความโกรธแค้น

มันเบือนหน้าไปด้วยความโกรธแค้น มองดูคนเสื้อขาวหน้าแดงที่ช้างกายผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นคือจ้งก้วงเก้าชีวิตแห่งหมู่บ้านซิบแกจึง...ถังซิกเกีย

จ้งก้วงเก้าชีวิตส่งเสียงกระแอม น้อมกายกล่าวว่า "จึงจู้..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงตวาดว่า "หยุดปาก" ชักดาบจากหว่างเอวออกมา

นี่เป็นดาบที่ธรรมดา หาความพิสดารไม่ได้เล่มหนึ่ง

แต่ดาบจะอย่างไรเป็นดาบ ดาบเป็นสัญญาณแห่งอำนาจ การฆ่าฟันและคาวโลหิต ดาบเล่มนี้แม้เป็นดาบที่อ ยังคงทรงอำนาจเช่นกัน

จ้งก้วงเก้าชีวิตปิดปากในบัดดล

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงเอ็นเขียวขึ้นโปนทั่วใบหน้า หยาดเหงื่อไหลซึมออกมา ดวงตาทอประกายเยียบเย็นดุจงูพิษในฤดูจำศีล มันถามว่า "นี่เป็นอะไร?"

ซิบชิวไง้ได้แต่ตอบว่า "ดาบที่ตกทอดมาแต่บรรพบุรุษ"

"ดาบนี้เป็นสัญลักษณ์อะไร?"

"ดาบนี้คือระเบียบข้อบังคับของครอบครัว คนของตระกูลซิบไม่อาจต่อต้านขัดขืน"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เจ้าเมื่อตอบได้ก็ประเสริฐ" มันชูดาบขึ้น กล่าวอีกว่า "ตอนนี้เราอาศัยดาบวิเศษประจำตระกูลเล่มนี้ออกคำสั่งต่อเจ้าให้ถอดเสื้อผ้าเชี่ยวเดียงออกมา"

เชี่ยวเดียงอดสะอื้นให้เบาๆ มิได้

จ้งก้วงเก้าชีวิตสืบเท้าไปก้าวหนึ่ง ส่งเสียงกระแอม คล้ายคิดเกลี้ยกล่อมอีกหลายคำ

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงสะบัดดาบ หัวร่อคิกคักกล่าวว่า "ไม่ว่าผู้ใด

ก็ไม่อาจขัดคำสั่ง ผู้ใดขัดขืนเราถือเป็นศัตรูของซิบแกจึง ต้องฆ่าโดยไม่ละเว้น"

จังก้วงเก้าชีวิตขมวดคิ้ว คิดกล่าวแต่แล้วกลั้นกลืนไว้

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงถลึงตาใส่ซิบชิวไง้ ถามว่า "เจ้าจะถอดหรือไม่?"

ซิบชิวไง้โอบรั้งเชี่ยวเตียงไว้ ร้องว่า "ตั่วกอ ท่านเสียสติแล้ว..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงร้องว่า "เป็นไร เจ้ากล้าขัดคำสั่งของดาบวิเศษประจำตระกูล?"

กล้ามเนื้อใบหน้าซิบชิวไง้สั่นกระตุกกล่าวอย่างยากเย็นว่า "ไม่กล้า..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงหัวร่อเสียงพิกล กล่าวว่า "หากเจ้าไม่ยอมถอดเสื้อผ้าของนาง ก็กระโดดน้ำพร้อมกับนางเถอะ" มันโคลงศีรษะกล่าวว่า "ค่ำคืนนี้จันทร์กระจ่างลมเฉื่อยฉิว จันทร์ทอทาบอยู่กลางน้ำ สมัยราชวงศ์ถังมีเซียนกวีลี้แป๊ะดิดงมจันทร์ในน้ำ พวกเจ้าก็งมจันทร์ขึ้นมาให้แก่เราเถอะ"

ซิบชิวไง้หน้าเผือดขาวในบัดดล

...หมู่บ้านซิบแกจึงมีกฎประหลาดข้อหนึ่ง เพิ่งริเริ่มในสองสามรุ่นหลังนี้ บุตรหลานของหมู่บ้านซิบแกจึงห้ามไม่ให้ว่ายน้ำ ไม่ให้เข้าใกล้น้ำ ผู้ใดลงน้ำ ผู้นั้นมิใช่บุตรหลานตระกูลซิบ

...หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงออกคำสั่งเช่นนี้เท่ากับพิพากษาประหารซิบชิวไง้และเชี่ยวเตียง ทั้งนี้เพราะซิบชิวไง้ไม่รู้จักวิชาทางน้ำ เชี่ยวเตียงเป็นสตรีอ่อนแอ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง

ซิบชิวไง้ขบคิดไม่เข้าใจว่า กอกอร่วมสายเลือดไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวอีกว่า "หากพวกเจ้างมจันทร์ไม่ได้ ก็ไม่ต้องขึ้นมาพบเราแล้ว ครั้งกระโน้นเซียนกวีเสียชีวิตเพราะคิดงมจันทร์ในน้ำ เขาตายอย่างเดียวดาย พวกเจ้าเป็นสองครองคู่ตายเช่นนี้ นับเป็นที่

อิจฉาเลื่อมใสของผู้คนแล้ว"

ซิบชิวไง้กระชากเสียงว่า "ตั่วกอ ท่าน..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพลันฟาดฟันดาบใส่ซิบชิวไง้

เชี่ยวเตียงกรีดร้องคำหนึ่ง ซิบชิวไง้ขยับกายวูบ โอบเชี่ยวเตียงถอย ปราดล่าถอยถึงริมกราบเรือ

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงคุกคามตามติด เปลี่ยนเป็นฟันใส่เชี่ยวเตียง

เชี่ยวเตียงไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ย่อมไม่อาจหลบรอดจากดาบนี้ ซิบชิวไง้ตัดใจสะอึกเข้าไป ใช้สองมือคว้าจับมือที่ถือดาบของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงไว้ ร้องว่า "ตั่วกอ อย่าบีบบังคับเรา..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงตวาดว่า "ดาบนี้เจ้ากล้ากระทบด้วย?"

ซิบชิวไง้งงงันวูบ พริบตาที่งงงัน หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยื่นมืออีกข้างหนึ่งจี้จุดของมันสามแห่ง

ซิบชิวไง้ล้มโครมลงบนกราบเรือ

เชี่ยวเตียงร่ำไห้พลางโถมเข้าไป แต่นางไม่รู้จักวิชาคลายจุด โยกคลอนอย่างไรก็โยกคลอนซิบชิวไง้ไม่ตื่น

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงมองดูคนหนึ่งที่สลบไสลคนหนึ่งที่คร่ำครวญหวนไห้ด้วยความสุข ออกคำสั่งว่า "ถอดเสื้อผ้าพวกมันทั้งสองโยนลงแม่น้ำ"

นางคณิกาผู้หนึ่งอดกล่าวเสียงสั่นสะท้านมิได้ว่า "จึงจู้ ต่างเป็นพี่น้องกันเอง ไยต้องทำเช่นนี้?"

นางคณิกาที่คร่ำโลกอีกผู้หนึ่งกล่าวเสริมขึ้น "จึงจู้ยี่เสียวเอี้ยไม่เคารพท่าน ท่านสั่งสอนเขาก็พอ หากเกิดคดีถึงตาย..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางสะบัดดาบ

ดาบเดียวสองศีรษะ

นางคณิกาที่เอ่ยปากทั้งสอง ล้วนถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า

สภาพอันกราดเกรี้ยว สะกดผู้คนไม่กล้าอุทาน และไม่กล้ากล่าววาจา

อุณสุดสัน : เขียน, ณ.ณมวิตต์ : แปล

ถึงกับขยับเคลื่อนกายก็ไม่กล้า

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงรั้งดาบช้าๆ สอดดาบคืนฝัก เค้นเสียงจากปากว่า "ทำตามคำพูดเรา"

เมื่อถึงขั้นนี้ ยังมีผู้ใดกล้าไม่ทำตามคำพูดมัน?

เชี่ยวเดียงเป็นหญิงสาวที่งดงามยิ่ง ได้แสงจันทร์กระจ่าง เรือนร่างขาวละเอียดอ่อนกลมกลึง แม้แต่สตรีที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง ยังอดหวั่นไหวใจ อดเจ็บปวดใจมิได้

อกอูมของนางตูมตั้ง ปลายถันสีแดงสด องค์เอวคอดกิ่ว เท้าเรียวงามแนบชิด กระทั่งดวงตาที่ไม่กล้าลืมก็หลับพริ้ม จนผู้คนเจ็บปวดใจนัก

แต่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกลับจับหญิงงามเช่นนี้โยนลงน้ำไป "งมจันทร์"

ซิบชิวไง้ก็เป็นบุรุษที่น่าดูยิ่ง มันผิวขาวสะอาด ทรวงอกบึกบึน ช่วงแขนมีพลัง น่าเสียดายถูกจี้สกัดจุด ถูกจับโยนลงน้ำโดยไม่อาจต่อสู้ขัดขืนได้

บ่าวฉกรรจ์ของหมู่บ้านซิบแกจึงแม้เผชิญกับเรือนร่างอันงดงามของเชี่ยวเดียง กลับไม่กล้ากระทบถูก ดังนั้นหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงตวาดสำทับว่า "รีบด่วน"

ผู้ใดทราบจึงจู้เสียสติอันใด? ไหนเลยกล้าตอแยโทสะของมัน?

จวบกระทั่งเชี่ยวเดียงและซิบชิวไง้ถูกจับโยนลงน้ำ หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงค่อยกล่าวด้วยความสบใจว่า "ประเสริฐ ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไม่ให้งมพวกมันขึ้นมา ผู้ใดช่วยพวกมันเราจะฆ่าผู้นั้น"

ไม่มีผู้ใดกล้าช่วยคน

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงค่อยสั่งให้ออกเรือเดินทางกลับ ระหว่างทางดีดพิณร้องเพลง ร่ำสุราเอื้อนกลอน เอื้อนจนน้ำตานองหน้าค่อยเลิกรา

จนบัดนี้นางคณิกาทั้งหลายค่อยกล้าอาเจียนออกมา

จันทร์กระจ่างกลางนภา ผิวน้ำสกาวสุกใส

ผู้ใดทราบใต้แสงจันทร์กระจ่าง บนเรือนำเที่ยวงามตระการกลางสาย น้ำอันรื่นรมย์ กลับเกิดเหตุการณ์ที่ทั้งสกปรกโสมม ทั้งโหดเหี้ยมอำมหิต เช่นนี้?

ขณะที่เชี่ยวเดียงถูกจับโยนลงน้ำ ผู้คนสองคนบนเรือน้อยริมน้ำเสือ ข้ามล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ชายหนุ่มหน้าตาเย็นชาที่รับบาดเจ็บผู้หนึ่งกล่าวว่า "มีคนตกน้ำ"

ชายกลางคนหน้าตาอ่อนโยนผู้หนึ่งกล่าวว่า "ถูกคนจับโยนลงไป"

ดังนั้นคนทั้งสองจ้วงไม้แจวรุดไป ขณะที่เรือนำเที่ยวอยู่ในระหว่าง ออกเรือเดินทางกลับแล้ว

บทที่ 3

ยี่ห้วงแทกับฮาห้วงสื่อ

สามวันให้หลัง ปรากฏอาคันตุกะไม่รับเชิญสองคนมาถึงหมู่บ้านชิบแกจึง

คนทั้งสองหนึ่งคล้ายกระบี่ กระบี่ที่ไร้ฝักเล่มหนึ่ง มาดรว่ารับบาดเจ็บไม่ทุเลา แต่ยังดุร้ายกว่าเสือดาวตัวหนึ่งอีก

อีกผู้หนึ่งกลับเป็นชายกลางคนท่าทางสุภาพอ่อนโยน คล้ายเพิ่งอาบน้ำอุ่นเสร็จ ออกมาเดินเล่นผู้หนึ่ง

หน้าประตูใหญ่ของหมู่บ้านชิบแกจึงรักษาการณ์ด้วยผู้คนเก้าคน แปดในเก้าคนผูกสายรัดขาวที่หว่างเอว มีแต่ชายฉกรรจ์เคราครึ้มที่ใกล้ธรณีประตู ที่ผูกสายรัดสีแสดที่หว่างเอว

คนทั้งสองพอเดินเข้าไป ก็ปรากฏบ่าวฉกรรจ์ออกมาขวางทางถามว่า "พวกท่านเป็นใคร?"

ชายหนุ่มที่คล้ายกระบี่ที่ไร้ฝักตอบว่า "พวกเราเป็นคน"

"พวกท่านมาทำอะไร?"

"พวกเรามาหาจึงจู้"

"ท่านรู้จักจึงจู้พวกเรา?"

4 มือปราชญ์ผมขาว

ตอน ดาบฝีมือศิลาผ

"ไม่รู้จัก วันนี้พวกเราจะทำความรู้จักมัน"

บ่าวฉกรรจ์เหล่านั้นล้วนบันดาลโทสะ ชายฉกรรจ์ที่ผูกสายรัดสีแสดพลันกระแอมหนักๆ เดินออกมา

คนผู้นี้ฝีเท้าหนักแน่นมีพลัง ทุกฝีเท้าก้าวย่างคล้ายจะเหยียบย่ำบันไดศิลาแตกไปก้อนหนึ่ง มันสำรวจมองหน้าผู้มาทั้งสองชั่วขณะ จึงถามว่า "ขอถามนามสูงส่งของท่าน"

ครั้งนี้เป็นชายกลางคนตอบว่า "เราเรียกว่าทิอิ้วแฮ่ มันเรียกว่าแนเล่งดี่ เดินทางมาเยี่ยมคำนับซิบจึงจู้"

ชายฉกรรจ์นั้นงงงันวูบจึงกล่าว "นามสูงส่งของท่านทั้งสอง กลับไม่เคยได้ยินมา"

ชายกลางคนชิงกล่าวอีกว่า "เช่นนี้เถอะ รบกวนพี่ท่านรายงานต่อซาก้วงสื่อ *(ผู้ดูแลเรื่องราวที่สาม)* ว่าพวกเรามาแล้ว"

ชายฉกรรจ์นั้นขมวดคิ้วดกหนา กล่าวว่า "เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ เราสามารถตัดสินใจ ไม่ต้องรบกวนซาก้วงสื่อผู้เฒ่าแล้ว"

ชายกลางคนยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเรามิใช่ดูแคลนท่าน เพียงแต่พวกเรากินเงินเดือนหลวงมาด้วยเรื่องการงาน ไม่สะดวกกับการยื่นนามบัตร"

คำพูดนี้สะกดชายฉกรรจ์นั้นตะลึงลาน ค่อยทราบว่าผู้มามีประวัติความเป็นมาอยู่บ้าง รับปากเข้าไปรายงานซาก้วงสื่อ ทิ้งให้บ่าวฉกรรจ์ทั้งแปดจับตาดูผู้มาทั้งสอง คล้ายกับยึดถือพวกเขาเป็นโจรก็มิปาน

ไม่นานให้หลัง ชายฉกรรจ์นั้นวิ่งกลับออกมา ละล่ำละลักว่า "ท่านทั้งสอง ขออภัยยิ่ง ผู้ต่ำต้อยมีตาแต่ไร้แวว ไม่ทราบท่านทั้งสองให้เกียรติมาช่างสมควรตาย"

ได้ยินสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งสอดขึ้น "สิบหู ต่อให้เจ้าไม่สมควรตาย ก็สมควรตี กลับไม่รู้นามสูงส่งของทิตั่วนั้งกับแนตั่วนั้ง *(ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่ทิกับแซ่แน)*..."

คนกล่าววาจาผมหงอกขาว จมูกงองุ้มดุจเหยี่ยว สวมชุดยาวสีเขียวเข้ม รองเท้าดำ ทางหนึ่งเดินลงบันไดศิลามา ทางหนึ่งประสานมือกล่าวว่า "นี่ก็ยากดำหนิพวกมัน ฉายาของทิตั่วนั้งกับแนตั่วนั้ง กระเดื่องดังเกินไป ชื่อจริงกลับมีน้อยคนที่รู้จัก"

ทิตั่วนั้งที่ว่าคือทิชิ่ว *(มือเหล็ก)* แนตั่วนั้งที่ว่าคือแนฮ้วย *(เลือดเย็น)* สองยอดมือปราบที่ชาวมิจฉาชีพได้ยินชื่อก็ขวัญฝ่อ

ชายชราจมูกงองุ้มดุจเหยี่ยว คือชาก้วงสื่อแห่งหมู่บ้านซิบแกจึง... ซิบเลี้ยงหงอนั่นเอง

ทิชิ่วเรียกหาว่า "ซิบชาก้วงสื่อ"

ชาก้วงสื่อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "มามามา พวกเราเข้าไปดื่มสุราสักจอกแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า "พวกเราอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ สุรานี้ไม่อาจดื่มได้"

ชาก้วงสื่อถือกล้องยาเส้น สูบยาคำหนึ่งกล่าวว่า "ท่านทั้งสองมีเรื่องใด?"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ระหว่างนี้หมู่บ้านซิบแกจึงเกิดเรื่องใด ชาก้วงสื่อย่อมทราบกระจ่างกว่าพวกเรา ยังต้องให้พวกเรากล่าวมากความหรือ?"

ชาก้วงสื่อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านทั้งสองลองบอกมาฟังดู หมู่บ้านซิบแกจึงเฉกเช่นต้นไม้ใหญ่ต้านลมแรง เผชิญคำครหาเป็นเนืองนิตย์ มีบ้างบางประการโจษจันที่เบื้องนอก ก่อนที่พวกเราจะทราบระแคะระคายอีก"

แนฮ้วยกล่าวว่า "เมื่อเจ็ดวันก่อน จึงจู้ท่านสติไม่สมประกอบ ฆ่าเป็ดไก่และสัตว์เลี้ยงในหมู่บ้านจนหมดสิ้น ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

ชาก้วงสื่องงงันวูบ แนฮ้วยกล่าวสืบต่อ "เมื่อหกวันก่อน จึงจู้ท่าน

ข่มขืนหญิงรับใช้ประจำตัวของฮูหยินนางหนึ่งไม่สำเร็จ ลงมือฆ่าทิ้ง ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

ชาก้วงสื่อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า"แนตั่วนั้งได้ยินข่าวคราวนี้จากที่ใด?"

แนฮ้วยไม่ตอบคำ กล่าวสืบต่อ "เมื่อห้าวันก่อน จึงจู้ท่านปีนขึ้นไปบนหลังคากลางวิกาล เอื้อนบทกวีสมัยราชวงศ์ถัง ก่อกวนจนผู้คนทั้งหมู่บ้านนอนไม่หลับ ใช่หรือไม่?"

"จึงจู้เกิดอารมณ์กวียามวิกาล ท่องกลอนปลุกคนในหมู่บ้าน คงไม่ผิดกฎหมายกระมัง?"

แนฮ้วยไม่แยแสสนใจมัน กล่าวสืบต่อ "เมื่อสี่วันก่อน จึงจู้ท่านเพราะเรื่องปลีกย่อยเล็กน้อย กลับเอะอะอาละวาดทุบตีบ่าวฉกรรจ์สามคน ค่ำคืนนั้นมีคนได้ยินฮูหยินและบุตรชายร้องขอความช่วยเหลือจากภายในห้อง หลังจากนั้นพวกท่านก็ไม่เห็นฮูหยินและบุตรชายอีก ใช่หรือไม่?"

"แนเอี้ย พวกเราเข้าไปสนทนากันภายใน"

ทิชิ่วชิงรับคำ

คนทั้งสามเข้าสู่หมู่บ้าน ชาก้วงสื่อเชิญคนทั้งสองนั่งลง จากนั้นขอตัวเข้าไป ไม่นานมีคนยกน้ำชามา ทิชิ่วและแนฮ้วยวางถ้วยชาลงบนโต๊ะเตี้ยหาจิบดื่มไม่

ชั่วครู่ให้หลัง ชาก้วงสื่อค่อยเดินช้าๆ ออกมา ในมือถือห่อผ้าหนักอึ้งใบหนึ่ง ปั้นรอยยิ้มเกลื่อนกลาดทั่วใบหน้า ยัดห่อผ้าไปในมือทิชิ่ว

ทิชิ่วถามว่า "นี่เป็นอะไร?"

"นี่เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ของยี่ก้วงแก *(ผู้ดูแลบ้านที่สอง)* ของพวกเรา ท่านทั้งสองมาจากแดนไกล ย่อมไม่อาจเสียเที่ยวเปล่า นี่แม้เป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ แต่ยังซื้อตำแหน่งนายอำเภอที่นี้ได้อย่างเหลือเฟือ"

ทิชิ่วหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า "ขอบคุณ"

"ไม่ต้องเกรงใจ อภัยที่ไม่ส่ง"

ทิชิ่วกล่าวว่า "พวกเรายังไม่ไป"

ซาก้วงสื่อหยีตาลงกล่าวว่า "ไม่พอ?"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "มิใช่ไม่พอ หากแต่ไม่ต้องการ" พลางยัดห่อผ้ากลับไปในมือซาก้วงสื่อ กล่าวว่า "พวกเราต้องการพบซิบจึงจู้"

ซาก้วงสื่อเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "จึงจู้เราน้อยครั้งจะรับแขก"

"มันสามารถไม่พบผู้อื่น แต่เมื่อเกิดเรื่องเหล่านี้ มิอาจไม่พบพานพวกเราที่อยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่"

ซาก้วงสื่อกล่าวว่า "จึงจู้เพียงฆ่าสัตว์เลี้ยงในหมู่บ้าน ทำร้ายหญิงรับใช้ผู้หนึ่ง บ่าวฉกรรจ์สามคน ร้องเอ้อนบทกวีบนหลังคาตึกกลางวิกาล คงไม่หนักหนาสาหัสจนพวกท่านต้องเสาะหาเขากระมัง?"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "หากเพียงเหล่านี้ ย่อมไม่หนักหนาสาหัส"

แนฮ้วยกล่าวเสริมขึ้น "แต่เมื่อสามวันก่อน มันจี้จุดตี๋ตีตัวเอง ถอดเสื้อผ้าของสตรีนางหนึ่ง โยนพวกเขาลงแม่น้ำ ทั้งยังฆ่าหญิงคณิกาสองนางนับเป็นข้อหาฆ่าคนตายแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ "มิหนำซ้ำเมื่อสองวันก่อน มันยังชักดาบโถมออกจากหมู่บ้านซิบแกจึง พบพานคนก็ฆ่าทิ้ง ขอถามนี่เป็นข้อหาอันใด?"

แนฮ้วยกล่าวอีกว่า "เมื่อวานซิบจึงจู้ถูกพวกท่านควบคุมตัวไว้ แต่ยังฆ่าคนสนิทของพวกท่านสี่คน ในจำนวนนี้ประกอบด้วยบ่าวเฒ่าของจึงจู้รุ่นก่อนผู้หนึ่ง ทั้งยังข่มขืนน้องสาวของซิบฮูหยิน"

ทิชิ่วค่อยกล่าวว่า "ซิบซาก้วงสื่อ คนเช่นนี้พวกเราไม่พบได้หรือ?"

ซาก้วงสื่อขมวดคิ้ว กล่าวว่า "หากท่านทั้งสองตำหนิว่าห่อเดียวไม่พอ เราจะเข้าไปหยิบอีกสองห่อ"

ทิชิ่วกล่าวว่า "อย่างนั้นซาก้วงสื่อพานหยิบห่อผ้าทั้งหมดออกมาเถอะ"

"อ้อ?"

4 มือปราชญ์ผมหอม
ตอน ดาบฝักศิลา

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเรากล่าวอยู่หลายคำ ซาก้วงสื่อก็เข้าไปหยิบห่อผ้าครั้งหนึ่ง กล่าวอีกหลายคำ ซาก้วงสื่อก็เข้าไปหยิบห่อผ้าอีกครั้งหากไปๆ มาๆ เช่นนี้ ซาก้วงสื่อก็กลับกลายเป็นรถม้าบรรทุกสินค้าแล้ว"

ซาก้วงสื่อยิ้มอย่างเยือกเย็น ใช้นิ้วสองนิ้วคีบทองคำเหลืองอร่ามจากในห่อผ้าแท่งหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ทิตั่วเอี้ย นี่เป็นทองคำแท้"

ทิชิ่วหัวร่อแล้ว เห็นบนทองคำแท่งปรากฏรอยนิ้วลึกล้ำสองรอย แสดงว่าใช้พลังนิ้วอันแข็งแกร่งกดใส่ ทิชิ่วก็ใช้นิ้วสองนิ้วรับทองคำแท่งส่งคืนแก่ซาก้วงสื่อ กล่าวว่า "ย่อมเป็นทองคำแท้ หากเป็นของปลอม เกรงว่าจะถูกตั้งข้อหาเพิ่มขึ้นแล้ว"

ซาก้วงสื่อรับทองคำแท่งมา สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

รอยนิ้วบนทองคำแท่งหายวับไปราวปาฏิหาริย์ ย่อมถูกทิชิ่วใช้กำลังภายในลบทิ้งไป

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวๆ เข้ามากล่าวว่า "เล่าซาเจ้าคิดใช้ทองคำซื้อตัวทิยี่เอี้ย *(นายที่สองแซ่ทิ)* กับแนสี่เอี้ย *(นายที่สี่แซ่แน)* ไยมิใช่มองคนจากร่องประตูแล้ว?"

ผู้มาอายุไม่ถึงห้าสิบปี ร่างสูงกว่าหกเชียะ สองตาวาววับเป็นประกาย ไว้เคราครึ้มอยู่สองข้างแก้ม ยามยกมือวาดเท้าแฝงอำนาจคุกคามคน

ทิชิ่วเลิกคิ้วกล่าวว่า "**ยี่ก้วงแก** *(ผู้ดูแลบ้านที่สอง)*"

คนผู้นั้นหัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า "เป็นเราซิบเอ็งเม้ง"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "ยี่ก้วงแกมาได้พอดี พวกเราต้องการพบซิบจึงจู้ รบกวนยี่ก้วงแกรายงานสักคำ"

ยี่ก้วงแกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ทิยี่เอี้ยและแนสี่เอี้ยคงทราบ ต่อให้พนักงานกรมเมืองคิดจับกุมคนก็ต้องได้รับคำสั่งผู้บังคับบัญชา ไม่ทราบท่านทั้งสองได้รับคำสั่งใต้เท้าท่านใดรุดมา..."

ความหมายในวาจาชัดแจ้งยิ่ง หากไม่ได้รับอนุมัติจากเบื้องบน ทิชิ่ว

และแนฮ้วยแม้เป็นยอดมือปราบ ยังไม่อาจเข้าห้องไปตรวจค้นหาผู้คนตามอำเภอใจ

ยี่ก้วงแกกล่าวสืบต่อ "เท่าที่เราทราบ นายอำเภอที่นี้ต้องการพบจึงรู้พวกเรา ยังไม่อาจทำเช่นนี้ สำหรับจูกัวะชิงแซ *(ท่านผู้แซ่จูกัวะ)* อยู่ห่างพันลี้ ก็ไม่อาจสั่งการให้พวกท่านมาสืบสาวเรื่องราวของหมู่บ้านชิบแกจึง"

มันกล่าวเสริมว่า "ท่านทั้งสองมิสู้กลับไปก่อน เราจะนัดกำหนดเวลาเข้าพบจึงจู้ให้พวกท่านเอง"

ทิชิ่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า "พวกเราไม่ได้รับคำสั่งผู้บังคับบัญชาจริงที่มาในวันนี้ เพียงเพื่อขอเข้าพบ แต่ก็มิอาจไม่พบ"

ยี่ก้วงแกส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า "เป็นไร เจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็ไม่เคารพกฎหมาย สามารถก่อการตามอำเภอใจหรือ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ทั้งนี้เพราะชิบจึงจู้ทำร้ายผู้คนหลายชีวิต ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็สามารถดำเนินการเคลื่อนไหวยับยั้ง"

ยี่ก้วงแกส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า พวกท่านเท่ากับถือกระบี่อาญาสิทธิ์ ฆ่าก่อนแล้วค่อยกราบทูลหรือ?" แค่นหัวร่อแล้วกล่าวสืบต่อ "เราทราบว่าสี่ยอดมือปราบในสังกัดจูกัวะชิงแซมีศักดิ์ศรีพิเศษ สามารถเคลื่อนไหวได้โดยอิสระ แต่ภายใต้สิทธิพิเศษนี้ พวกท่านจะเปลี่ยนเป็นใช้อำนาจตามอำเภอใจ ฆ่าคนทั้งที่ไม่มีความผิดหรือไม่?"

ทิชิ่วและแนฮ้วยพอฟังคำ "ใช้อำนาจตามอำเภอใจ ฆ่าคนทั้งที่ไม่มีความผิด" อดอึ้งไปวูบมิได้

ฐฐฐ

ฐฐฐฐ : เอียฉ, ฐ.ฐมวิตต์ : แปล

บทที่ 4

ขังก้วงเท้าชีวิต

ยี่ก้วงแกที่ช่างเจรจา ยามนั้นเปลี่ยนเป็นยิ้มออกมา กล่าวว่า "จึงจู้เราเพียงแต่ทำร้ายคนในหมู่บ้าน และคนบ้านใกล้เรือนเคียง พวกเขาย่อมได้รับการชดใช้ค่าเสียหาย โดยไม่ฟ้องร้องจึงจู้พวกเรา เรื่องนี้พวกเราสามารถแก้ปัญหาเอง" ยิ้มแล้วกล่าวอีกว่า "ท่านทั้งสองเป็นคนชาญฉลาด คนชาญฉลาดควรคบสหายให้มากเพาะความแค้นให้น้อย บางครั้งสมควรลงมืออย่างรวดเร็ว บางคราสมควรแชเชือนต่อเรื่องบางประการ คนชาญฉลาดเช่นนี้จะมีชีวิตยาวนานกว่าเดิม"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ท่านกล่าวมีเหตุผล แต่พวกเราเมื่อเลือกอาชีพนี้ก็ไม่คิดมีชีวิตยาวนาน หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นมีชีวิตยาวนานกว่านี้"

ทิชิ่วกล่าวเสริมขึ้น "ยี่ก้วงแกแม้บอกว่า คนที่ถูกชิบจึงจู้ฆ่าทิ้งแม้เป็นพวกเดียวกัน แต่ต่อให้คนที่มันฆ่าเป็นบุตรชายของตัวเอง พวกเรายังไม่อาจปล่อยให้มันทำเช่นนั้น" เขามองดูยี่ก้วงแกที่หน้าเคร่งเครียดลงทีละน้อย กล่าวสืบต่อ "อย่าว่าแต่หากปล่อยให้มันอาละวาดตามอำเภอใจ ไม่เพียงเป็นอันตรายต่อฮูหยินและบุตรชาย เกรงว่าชื่อเสียงสะสมมาหลายร้อยปีของหมู่บ้านชิบแกจึง ต้องถูกทำลายในเงื้อมมือมัน"

อุฤฤดธิฉ : เย็ดฉ, ฉ.ฉมวิดฆ์ : แปล

4 ศึกปราชญ์ชาวยุทธ

ตอน ดาบฝังศิลา

ผ่านไปเนิ่นนาน ทิชิ่ว แนฮ้วย ยี่ก้วงแก และซาก้วงสื่อยังไม่กล่าววาจา

ยี่ก้วงแกพลันถามซาก้วงสื่อว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า ชั่วกะพริบตาเร็วปานใด?"

"ไม่ทราบ"

"อย่างนั้นท่านกะพริบตาดู"

ซาก้วงสื่อกะพริบตาจริงๆ กะพริบตาที่หลับตาแล้วลืมตาขึ้น ยี่ก้วงแกพลันลงมือ

ในแขนเสื้อมันมีมีดดาบเล่มหนึ่ง เป็นมีดดาบเล็กๆ เพียงชั่วกะพริบตา ยี่ก้วงแกไม่ทราบใช้ออกกี่ดาบ จากนั้นยื่นมือคว้าวูบ ซาก้วงสื่อเมื่อลืมตาขึ้นใหม่ดาบก็หายวับ

ยี่ก้วงแกแบมือออกช้าๆ กล่าวกับซาก้วงสื่อว่า "เวลาชั่วกะพริบตาคือจำนวนครั้งที่เราจู่โจมดาบออก ท่านลองนับดูว่า ทีนี้มีเส้นผมของท่านกี่เส้น เราใช้ดาบเดียวฟันผมของท่านเส้นหนึ่ง"

ทิชิ่วสอดคำขึ้น "ไม่ต้องนับแล้ว"

"อ้อ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "เป็นเก้าดาบ"

ยี่ก้วงแกจงใจยิ้มเล็กน้อยแล้ว กล่าวถ่อมตนว่า "นี่ไม่นับว่ามาก"

ทิชิ่วปรบมือกล่าวว่า "ชั่วพริบตาเดียวจู่โจมเก้าดาบ เพลงดาบวิญญาณสิ้นร้ายกาจสมคำร่ำลือจริงๆ"

ยี่ก้วงแกยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ทราบในชั่วพริบตาเดียว หมัดเหล็กที่ไร้ผู้ต่อต้านของทิยี่เอี้ยสามารถต่อยออกกี่หมัดกี่ฝ่ามือ?"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "หมัดของมันไม่เร็วพอ" กล่าวจบพลันชักกระบี่

กระบี่จ่อจี้ใส่หว่างคิ้วยี่ก้วงแกห่างเพียงหนึ่งหุน ดาบในแขนเสื้อของยี่ก้วงแกเพิ่งชักออกได้เพียงครึ่งหนึ่ง!

รังสีกระบี่คุกคามหว่างคิ้วของยี่ก้วงแกเย็นเยียบจับใจ

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราใช้กระบี่คราใด ผู้คนไม่ทันกะพริบตา"

ยี่ก้วงแกถลึงมองปลายกระบี่ หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เล่ายี่ เล่าซา พวกเจ้าคิดเปรียบพลังนิ้วกับทิเฮีย ประลองความเร็วกับแนเฮีย เท่ากับใช้ไข่กระทบหิน แส่หาความอัปยศใส่ตัวเอง"

สุ้มเสียงนั้นกล่าวอีกว่า "แนเฮีย ทิเฮีย พวกเรากินเงินเดือนหมู่บ้าน ย่อมต้องปกป้องหมู่บ้าน ขอพวกท่านอย่าได้ตำหนิ"

คนผู้นี้กล่าวเช่นนี้ แนฮ้วยได้แต่รั้งกระบี่กลับ

ยี่ก้วงแกค่อยกล้าขยับกายถอยปราดไปสามเชียะ ชักชวนซาก้วงสื่อประสานมือคารวะต่อผู้มาจนจรดพื้น

ทิชิ่วเหลียวหน้าไปช้าๆ เห็นผู้มาสวมชุดขาวหน้าแดงระเรื่อ เค้าหน้าธรรมดาสามัญ ยามยกมือวางเท้า ไม่มีอานุภาพคุกคามคนอันใด ยิ่งปราศจากท่าทีเตรียมทำศึกแม้แต่น้อย

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า "หากว่าเราคาดเดาไม่ผิด ท่านที่นับถือคงเป็นผู้ที่ *'ฟาดไม่ตาย ไร้เรื่องลำเค็ญ ไต่เต้าขึ้นไปตลอดเวลา' ฉายาจ้าง 653*

ก้วงเก้าชีวิต ถังซิกเกียถังเฮียแล้ว"

คนผู้นั้นคารวะตอบ กล่าวว่า "นั่นเป็นสหายชาวบู๊ลิ้มให้การยกย่องซึ่งความจริงไหนเลยมีคนฟาดไม่ตาย?"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "แต่ทว่าในเงื้อมมือถังตั่วจังก้วง ไม่มีเรื่องใดที่ทำไม่ได้จริงๆ"

แนฮ้วยกล่าวเสริมขึ้น "ดังนั้นให้ตั่วจังก้วงนำพวกเราไปพบซิบจึงจู้นับเป็นเรื่องประเสริฐสุด"

จังก้วงเก้าชีวิตถังชิกเกียทอดถอนใจ กล่าวว่า "หากทำตามระเบียบการ ท่านทั้งสองต้องการพบจึงจู้ไม่ง่ายดายนัก หากขอให้นายอำเภอออกคำสั่ง เกรงว่าเจ้าหน้าที่ด้านนี้ไม่มีขวัญกล้าพอ หากให้ท่านทั้งสองกลับเมืองหลวงไปขออนุญาตจูกัวะชิงแช ก็ต้องใช้เวลาครึ่งเดือน..."

แนฮ้วยกระซากเสียงว่า "ท่านกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าซื้อตัวเจ้าหน้าที่บ้านเมืองไว้ นี่หมายความว่าอย่างไร?"

จังก้วงเก้าชีวิตยิ้มพลางกล่าวว่า "แนสี่เอี้ยไม่ต้องมีโทสะ นี่ไม่เรียกว่าติดสินบน เพียงแต่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นไว้วางใจหมู่บ้านชิบแกจึง เช่นเดียวกับที่ฮ่องเต้ไว้วางพระทัยจูกัวะชิงแช และจูกัวะชิงแชเชื่อมั่นต่อพวกท่าน"

การเปรียบเทียบของจังก้วงเก้าชีวิตนับว่าขวัญกล้าบังอาจยิ่ง แต่ก็เปรียบเปรยได้อย่างเหมาะสม

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า "ชิบจึงจู้ฆ่าคนไร้ความผิด พวกเราในฐานะมือปราบ ย่อมต้องทำการสืบสวน ตั๋วจังก้วงเหตุใดไม่ยอมให้จึงจู้พบหน้าพวกเรา?"

"มิใช่เราไม่ต้องการให้จึงจู้พบหน้าพวกท่าน หากแต่จึงจู้ตอนนี้ไม่สะดวกกับการพบหน้าพวกท่าน"

ทิชิ่วถามว่า "นี่เป็นความคิดของจึงจู้?"

"มิใช่"

แนฮ้วยถามว่า "อย่างนั้นเป็นความคิดของผู้ใด?"

"ของเรา"

"ท่านหมายความอย่างไร?"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "เราไม่ได้หมายความอันใด เพียงจึงจู้ตอนนี้ไม่พบพานคน พวกท่านพบเขาก็ไม่มีประโยชน์..." ทอดถอนใจยาวแล้วกล่าวสืบต่อ "หากพวกท่านทั้งสองต้องพบเขาค่อยยอมเชื่อ พวกท่านก็ตามเรามาเถอะ"

เมื่อดัดผ่านห้องโถงใหญ่ เดินผ่านห้องช้างมากมาย เข้าสู่ห้องหนังสือหลังหนึ่ง จังก้วงเก้าชีวิดก็ม้วนแขนเสื้อ หยิบเทียนไขขนาดใหญ่เล่มหนึ่ง กลับเดินทางสู่อุโมงค์ใต้ดิน

บันไดศิลาของอุโมงค์ใต้ดินทอดเฉียง จังก้วงเก้าชีวิดเดินนำหน้า แนฮ้วย ทิชิ่ว ยี่ก้วงแก และซาก้วงสื่อทยอยเดินลงไป

ที่เบื้องล่างเป็นห้องใต้ดิน

ในห้องใต้ดินมีกลิ่นอับชื้นเน่าเหม็นชนิดหนึ่งกั้นห้องที่ค่อยจากอิฐแข็งแกร่ง สร้างประตูซี่กรงเหล็กบานหนึ่ง

ทิชิ่วและแนฮ้วยคุ้นเคยต่อห้องหับเช่นนี้เป็นอย่างดี *"ห้องหับ"* เช่นนี้มักใช้คุมขังคน

ภายในห้องมีคนผู้หนึ่ง คนผู้นี้ความจริงสวมอาภรณ์ชุดขาวเนื้อแพรงามหรู แต่ตอนนี้ชุดขาวขาดกะรุ่งกะริ่ง มิหนำซ้ำแปดเปื้อนคราบสกปรกบนเสื้อผ้าเต็มไปด้วยตัวหมัด

คนผู้นี้ปล่อยผมยาวสยาย และไม่ทำอะไร ยกส้นเท้าขวาขึ้นถึงระดับสายตา ห่างเพียงหนึ่งนิ้ว คล้ายคิดตรวจดูนิ้วเท้าตัวเอง

เท้าคู่นี้ยังสกปรกกว่ากองอาจมอีก คนผู้นี้กลับมองดูจนเคลิบเคลิ้ม พึมพำว่า "ห้าบรรพต...ห้าบรรพตล้วนอยู่ที่นี้..."

จากนั้นคว้าจับนิ้วหัวแม่เท้าตัวเอง โยกดึงไม่หยุดยั้ง ร้องว่า "ภูเขาซงซัว เราจะยกภูเขาทุ่มเจ้าวานรหินให้บี้แบน..."

คนทั้งห้ามาถึงหน้าประตูซี่กรงเหล็ก คนผู้นั้นยังไม่รู้สึกตัว

จังก้วงเก้าชีวิตโยกซี่กรงเหล็ก ร้องเรียกเบาๆ ว่า "จึงจู้ จึงจู้..."

แนฮ้วยและทิชิ่วล้วนใจหายวาบ

จากรูปการณ์ที่ผ่านมา หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงมีสติไม่สมประกอบอยู่บ้าง แต่แนฮ้วยและทิชิ่วคิดไม่ถึงว่ามันกลับฟั่นเฟือนถึงขั้นนี้

จังก้วงเก้าชีวิตโยกคลอนซี่กรงเหล็ก ส่งเสียงร้องดังกว่าเดิมว่า "จึงจู้

ซิบจึงจู้..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงคล้ายจำแนกไม่ออกว่า สุ้มเสียงดังจากที่ใด เห็นมันเกาศีรษะ กล่าวคำพูดที่จับต้นชนปลายไม่ถูกออกมาหกประโยคว่า "เดียวเสี้ยนชมชอบรับประทานขนมหวาน เดียวหุยเดียวหงีส้วนหลงงมงาย ถังชำจั้งสวดมนต์ภาวนา ในหม้อยาไม่มียา ฟ้าประทานทุกสิ่ง ฟ้าส้วนฆ่าได้ จักรวาลอันไพศาลมีแต่เรา..."

คนทั้งห้ารับฟังจนงงงันวูบ จ้งก้วงเก้าชีวิตทอดถอนใจ กล่าวขึ้นก่อนว่า "จึงจู้เสียสติแล้ว..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงคล้ายได้ยินคำพูดนั้น กระโดดปราดขึ้นจิกทึ้งผมเผ้าตัวเอง ร่ำร้องว่า "เราไม่ได้เสียสติ ผู้ใดว่าเราเสียสติ..." มันโถมถึงหน้าประตูซี่กรงเหล็ก สองมือจับซี่กรงเหล็กโยกคลอนอย่างไม่คิดชีวิต แผดเสียงร้องว่า "ดาบฝันสลาย ฝันของเราสลายแล้ว ดาบของเราเล่า? คืนดาบฝันสลายแก่เรา"

จ้งก้วงเก้าชีวิตสั่นศีรษะต่อทิชิ่วและแนฮ้วยอย่างจนปัญญา

คนทั้งห้าได้แต่ถอยกลับออกทางเส้นทางเดิม

เมื่อประสบสภาพเช่นนี้ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?

ทิชิ่วและแนฮ้วยค่อยทราบว่า จ้งก้วงเก้าชีวิต ยี่ก้วงแก และซาก้วงสื่อ ไฉนไม่ให้พวกตนพบพานหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

เมื่อออกจากห้องได้ดินที่อับชื้นเหม็นคลุ้งทุกผู้คนค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า "พวกเราไม่เข้าใจสาเหตุความนัย เมื่อครู่เดี่ยวเชี่ยวต้องการพบซิบจึงจู้ รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง ขอท่านทั้งสามอย่าได้ตำหนิ"

จ้งก้วงเก้าชีวิตกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า "ไหนเลยกล้าตำหนิ? ได้รับความกังวลใจจากท่านทั้งสอง หมู่บ้านซิบแกจึงสำนึกขอบคุณยิ่ง"

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า "ใช่แล้ว ฮูหยินของจึงจู้และบุตรชายเล่า?"

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้ เมื่อสองวันก่อนเกิดลมคลุ้มฝนคลั่ง จึงจู้ถือกระบี่ไล่ฆ่านายเล็ก น่าสมเพชนายเล็กอายุยังเยาว์ ทางหนึ่งร้องให้ขอความช่วยเหลือ ทางหนึ่งวิ่งหนีออกจากหมู่บ้าน ฮูหยินออกมาทัดทาน ถูกจึงจู้ฟันใส่ดาบหนึ่งล้มลง พวกเราพอรุดถึง ฮูหยินร้องบอกให้พวกเราตามไปช่วยนายเล็ก พวกเราพอรุดถึง เห็นนายเล็กวิ่งหนีถึงริมน้ำ ไม่มีทางหนีอีก ถูกจึงจู้ฟันใส่ดาบหนึ่ง พลัดตกลงในน้ำ..."

ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ฟังว่าหมู่บ้านซิบแกจึงสั่งห้ามไม่ให้ศิษย์เข้าใกล้น้ำ ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว นายเล็กไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ทั้งถูกฟันดาบหนึ่ง เกรงว่า..."

แนช้วยถามว่า "อย่างนั้นฮูหยินเล่า?"

"หลังจากเกิดเหตุร้ายติดต่อกันสองคืน พวกเราเกลี้ยกล่อมจึงจู้กลับมา แต่ฮูหยินคาดว่าบังเกิดความเศร้าเสียใจ ดังนั้นหนีออกจากบ้านไป"

แนช้วยถามว่า "ซิบจึงจู้ยังมีเครือญาติใดหรือไม่?"

"จึงจู้ความจริงยังมีตี่ตี่ *(น้องชาย)* คนหนึ่ง และม่วยม่วย *(น้องสาว)* คนหนึ่ง..."

ทิชิ่วซักถามว่า "คำ *'ความจริง'* ของตั่วจ้งก้วงหมายความว่า..."

จ้งก้วงเก้าชีวิตทอดถอนใจอีกครา ไม่อาจกล่าวสืบต่อ ซาก้วงสื่อที่ด้านข้างกล่าวเสริมขึ้น "จึงจู้บังคับตี่ตี่คนเดียวของเขากระโดดลงน้ำ คาดว่า...คาดว่าประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา..."

ทิชิ่วกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า ซิบจึงจู้ยังมีม่วยม่วยคนหนึ่ง"

ยี่ก้วงแกค่อยยิ้มออก กล่าวว่า "ถูกแล้ว บุ้นอั้ง *(กุหลาบแดง)* นับว่าปลอดภัยไร้อันตราย ดังนั้นพวกเรา...กักตัวจึงจู้ไว้ มิให้อั้งโกวเนี้ยพบเขา ไม่เช่นนั้นจึงจู้พลอยทำร้ายอั้งโกวเนี้ยด้วย พวกเราไม่ทราบจะทำอย่างไรแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ระมัดระวังไว้บ้างก็ประเสริฐ เพียงไม่ทราบอั้งโกวเนี้ยผู้นี้สามารถดูแลหมู่บ้านชิบแกจึงหรือไม่?"

จ้งก้วงเก้าชีวิตสั่นศีรษะกล่าวว่า "บุ้นอั้งโกวเนี้ยชมชอบกระโดดโลดเต้นเลี้ยงนกเลี้ยงกระต่าย น้อยครั้งจะยุ่งเกี่ยวกับภารกิจใหญ่น้อยในหมู่บ้าน ดังนั้น..."

ทิชิ่วกล่าวว่า "ตอนนี้สถานการณ์สับสน ยังหวังให้ถังตั่วจ้งก้วงและก้วงแกทั้งสองช่วยดูแลรักษาการ"

จ้งก้วงเก้าชีวิตยิ้มพลางกล่าวว่า "ภาระนี้หนักอึ้งไปแล้ว ดังนั้นขอให้ท่านทั้งสองอย่าได้เปิดโปงเรื่องนี้ออกไป ไม่เช่นนั้นไม่ทราบมีคนฉวยโอกาสมาก่อกวนหมู่บ้านชิบแกจึงมากน้อยเท่าใด..."

ทิชิ่วรับคำ แนฮ้วยกล่าวเสริมขึ้น "อั้งโกวเนี้ยของพวกท่านไม่ทราบอยู่..."

จ้งก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "เรื่องราวในหลายวันนี้สร้างความขุ่นข้องหมองใจแก่นาง ดังนั้นมักอยู่ที่ข้างนอก น้อยครั้งจะกลับมา"

ทิชิ่วกล่าวว่า "วันนี้ขอบคุณมากแล้ว ขออำลา"

จ้งก้วงเก้าชีวิตพลันกล่าวว่า "สี่ยอดมือปราบมีหูตาปราดเปรียว ทุกผู้คนล้วนทราบดี แต่ท่านทั้งสองอยู่ยังเมืองหลวง ไฉนมายังที่นี้ทั้งล่วงรู้เรื่องนี้?"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเราไม่ได้มาเพราะเรื่องนี้โดยเฉพาะ หากแต่พอดีสืบคดีอยู่ละแวกนี้รายหนึ่ง..."

แนฮ้วยกล่าวเสริมขึ้น "พวกเราทราบเรื่องของหมู่บ้านชิบแกจึง เพียงเพราะตอนที่ชิบจึงจู้บังคับตี๋ตี๋ของเขากับนางคณิกาที่น่าเวทนากระโดดน้ำไปงมจันทร์ เรือของพวกเราประจวบกับอยู่ละแวกใกล้เคียง"

จ้งก้วงทั้งสามสบตากันวูบ ยี่ก้วงแกถามว่า "อย่างนั้น..."

แนฮ้วยกล่าวว่า "ดังนั้นยี่จึงจู้ *(หัวหน้าหมู่บ้านคนที่สอง)* ชิบชิวไง้

ไม่ได้จมน้ำตาย ตอนนี้อยู่กับพวกเรา"

ยี่ก้วงแกและซาก้วงสื่ออุทานดังอา จ้งก้วงเก้าชีวิตกลับกล่าวด้วยความยินดีว่า "ยี่จึงฐู้ไม่เป็นไรหรือ? อย่างนั้นประเสริฐแท้"

ทิชิ่วกล่าวว่า "เขาได้รับความกระทบกระเทือนไม่น้อย พวกเราช่วยสตรีก่อนค่อยช่วยบุรุษ ดังนั้นมันดื่มน้ำเข้าไปไม่น้อย อีกหลายวันหลังจากที่มันทุเลาหายดี พวกเราจะส่งเขากลับมา รบกวนเป็นเวลานานขออำลาแล้ว"

จ้งก้วงเก้าชีวิตประสานมือกล่าวว่า "เชิญ"

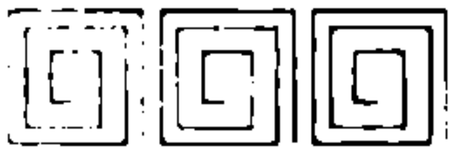

ธุดธุดยัง : เขียน, ก.ณวัตถ์ : แปล

บทที่ 5

กุหลาบแลงแรงฤทธิ์

เมื่อออกจากหมู่บ้านชิบแกจึง ทิชิ่วกล่าวเป็นคำแรกว่า "ถังซิกเกียดิดฆ่าชิบจึงจู้"

แนฮ้วยใจหายวาบ ถามว่า "ท่านทราบได้อย่างไร?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "เป็นชิบจึงจู้บอกเอง มันเคยกล่าวคำพูดที่จับต้นชนปลายไม่ถูกหกประโยคว่า เดียวเสี้ยนชมชอบรับประทานขนมหวาน เดียวทุยเดียวหงีล้วนหลงงมงาย ถังซำจั๋งสวดมนต์ภาวนา ในหม้อยาไม่มียา ฟ้าประทานทุกสิ่ง ฟ้าล้วนฆ่าได้ จักรวาลอันไพศาลมีแต่เรา..."

แนฮ้วยนึกทบทวนเที่ยวหนึ่ง พลันตากระจ่างวูบ กล่าวว่า "ใช่แล้ว คำพูดประโยคนี้เมื่อถอดตัวหนังสือมาประโยคละตัว จะอ่านออกเสียงเป็นประโยคว่าถังซิกเกียดิดฆ่าเรา"

"มันกล่าวเช่นนี้จริง"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ดูท่าเรื่องของชิบจึงจู้ไม่รวบรัดธรรมดา"

ทิชิ่วกล่าวเสริมขึ้น "ชิบจึงจู้ผู้นี้ก็ไม่รวบรัดธรรมดา"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ยังมี จ้งก้วงเก้าชีวิตถังซิกเกียก็มิใช่ผู้ที่จัดการได้โดยง่าย"

ลุดสุดสิ้น : เอ็ดฉ, ฉ.ฉมวิดฉ์ : แปล

"มันใช่"

แนฮ้วยกล่าวว่า "มาตรว่าซาก้วงสื่อคิดเสแสร้งเป็นจิ้งจอกเฒ่าผู้หนึ่ง ยี่ก้วงแกยิ่งกลอกกลิ้งกลมกลืน แต่จ้งก้วงเก้าชีวิตไม่ปล่อยให้ผู้คนบังเกิดความคิดเป็นศัตรูต่อมัน มันก็คล้ายไม่มีความคิดเป็นศัตรูกับผู้อื่น"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า "คนเช่นมันต่อให้เผชิญหน้ากับศัตรู ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่รู้สึกถึงความคิดเป็นศัตรูของมัน"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ดังนั้นคิดเป็น *'ศัตรู'* กับคนชนิดนี้ไม่ง่ายดายจริง ๆ" เขากล่าวเสริมว่า "ดีที่พวกเราไม่ใช่ศัตรูของมัน"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "เพียงไม่ทราบผู้ที่สะกดรอยตามพวกเรานับเป็นศัตรูหรือไม่?"

เพิ่งกล่าวจบ ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาดราหนึ่ง

เสียงแค่นอย่างเย็นชานี้ คล้ายกับตั่วเสียวเจี๋ยะที่ดื้อรั้นดุร้าย เมื่อไม่พอใจก็อาละวาดใส่ผู้ที่ติดตามพัวพันนาง แนฮ้วยเหลียวหน้าไป ก็เห็นหญิงสาวที่ให้ความรู้สึกแก่ผู้คน เช่นเดียวกับเสียงแค่นอย่างเย็นชานางหนึ่ง

หญิงสาวนางนี้กำลังชี้ใส่ทิชิ่ว

ไม่ได้ใช้นิ้วมือชี้ใส่ หากแต่ใช้ดาบ

ดาบที่ทั้งเบาทั้งบาง และยาวกว่าดาบทั่วไปเล็กน้อยเล่มหนึ่ง

หญิงสาวนางนี้ใบหน้ารูปไข่ จมูกโด่ง ตาเป็นประกาย ริมฝีปากก็เป็นประกาย ต่างหูทองเป็นประกายแวววับ นางเมื่อยืนอยู่ที่ใด ประกายทั้งหมดล้วนรวมอยู่ที่นางแต่ผู้เดียว

ดังนั้นนางเปิดปากน้อย ๆ ทำให้ท่าทีที่ขุ่นเคืองแง่งอนของนางยิ่งมีเสน่ห์กว่าเดิม

แนฮ้วยพอพบเห็นสตรีเช่นนี้ ถึงกับศีรษะพองโต ซึ่งความจริงไม่ว่าพบพานสตรีเมื่อใด ล้วนศีรษะพองโต **ดุยเมี่ย** *(ล่าชีวิต)* ถึงกับเคยหยอกล้อว่า แนฮ้วยพอพบพานสตรี เฉกเช่นคชสารพบพานมุสิก พบพานดาวข่ม

ในชีวิต

ยามนี้หญิงสาวนางนี้ใช้ดาบชี้ใส่ทิชั่ว แทบกระทบถูกจมูกของทิชั่ว แล้ว

ทิชั่วฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "โกวเนี้ย ท่านทราบหรือไม่ว่าที่ท่านถืออยู่ในมือเป็นอะไร?"

หญิงสาวนางนั้นตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า "เป็นดาบ"

ทิชั่วฝืนยิ้มอีกครา กล่าวว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าเรามีอาชีพอะไร?"

"เป็นมือปราบ"

ทิชั่วกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว หากว่าเราพบเห็นผู้คนถือดาบชี้ใส่จมูกของคนอีกคนหนึ่งกลางท้องถนน เราจะ..."

"ท่านจะทำอย่างไร?"

ทิชั่วแกล้งเป็นคุร้ายหมายขวัญ กล่าวว่า "เราจะใช้วิชาแยกเอ็นไขว้จุดคร่ากุมมันไว้ จี้จุดชาของมันเจ็ดแห่ง ใช้โซ่เหล็กหนักสิบหกชั่งลากมันกลับกรมเมือง ค่อยใช้ขื่อคาหนักสามสิบสองชั่งพันธนาการมัน ผลักไสมันเข้าสู่คุกคุมขังที่ไม่เห็นแสงตะวัน งูมุสิกวิ่งเพ่นพ่าน เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นคละคลุ้งแล้วค่อยว่ากล่าว"

หญิงสาวนางนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า "นี่ไม่ดีนัก หากแม้นเป็นเรา ผู้ใดกล้าจับกุมเรา เราจะเฉือนจมูกมันออกมาก่อน จากนั้นตัดใบหูมันทั้งคู่ ยัดเข้าปากมัน ค่อยใช้ตะปูสิบตัวตอกนิ้วเท้าทั้งสิบข้างของมันกับพื้น หลังจากนั้นใช้มือขวาถือมีดแล่เนื้อของมือซ้ายออกมาทีละชิ้น โรยน้ำตาลรอให้มดมาตอม" นางถามอย่างซุกซนว่า "วิธีของเราใช่ดีกว่าของท่านหรือไม่?"

ทิชั่วตากลมโต กล่าวว่า "ท่านเป็นใคร?"

หญิงสาวนางนั้นยื่นดาบเข้าใกล้ไปอีกนิ้วหนึ่ง กล่าวว่า "จมูกข้างหนึ่ง"

ทิชั่วเอียงศีรษะกล่าวว่า "โกวเนี้ยเรียกว่า **พี้จื้อ** *(จมูก)*?"

หญิงสาวนางนั้นส่งเสียงด่าคำหนึ่ง กล่าวว่า "ผู้ที่ถามชื่อเรา ต้อง

จ่ายค่าตอบแทนด้วยจมูกข้างหนึ่ง"

ทิชิ่วรู้สึกคันที่จมูกอยู่บ้าง ได้แต่ถามว่า "ท่านต้องการจมูกผู้อื่นไปทำอะไร? นำไปผัดดองหรือว่าเก็บสะสมจมูกใหญ่ทั้งหลาย?"

หญิงสาวนางนั้นหน้าเศร้าเคร่งเครียดลง คิดจ้วงแทงดาบออก แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "โกวเนี้ยใหญ่นางนี้ ถือดาบเที่ยวจ่อจี้จมูกของผู้อื่น เป็นความหมายอันใด?"

เพิ่งกล่าวจบ ปลายจมูกของเขาก็เพิ่มดาบอีกเล่มหนึ่ง

ดาบความจริงอยู่ในมือขวาของหญิงสาวนางนั้น พริบตานั้นเปลี่ยนเป็นถือด้วยมือซ้าย ดาบความจริงจ่อจี้ใส่จมูกทิชิ่ว ยามนั้นเปลี่ยนจ่อจี้ใส่จมูกของแนฮ้วย

แนฮ้วยกล่าวว่า "เราไม่ต้องการทราบชื่อของท่าน"

หญิงสาวนางนั้นลืมตากลมโต กระชากเสียงว่า "ท่านเป็นตัวอะไร?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "เราไม่ใช่ตัวอะไร เราเป็นคน"

สตรีนางนั้นแบะปากกล่าวว่า "สี่ยอดมือปราบอันใด แนฮ้วยอันใด เราโกวเนี้ยจึงไม่เห็นอยู่ในสายตา"

แนฮ้วยถามเสียงเย็นชา "ท่านทราบชื่อของเราได้อย่างไร?"

"เราทราบชื่อของท่านแล้วจะเป็นไร? ก่อนที่พวกท่านจะมาถึงที่นี้ เราโกวเนี้ยก็ทราบแต่แรกแล้ว"

แนฮ้วยกับทิชิ่วสบตากันวูบ แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "เราก็มีนิสัยประการหนึ่ง"

หญิงสาวนางนั้นกลับงงงันวูบ แนฮ้วยกล่าวว่า "ผู้อื่นทราบชื่อของเราเราก็จะให้ผู้ที่ทราบชื่อของเราต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา"

หญิงสาวนางนั้นลืมตากลมโต คล้ายคิดไม่ถึงว่าในโลกยังมีคนไร้เหตุผลกว่านางอีก

แนฮ้วยกล่าวว่า "เราไม่ต้องการจมูกของท่าน จมูกของท่านคล้าย

มะเขือลูกหนึ่ง เราเพียงต้องการตบหน้าท่านฉาดหนึ่งก็พอแล้ว"

ดาบของหญิงสาวนางนั้นสั่นระริกขึ้นมา ย่อมมิใช่สั่นระริกเพราะความกลัว หากแต่โกรธแค้นเกินไป

นางฟังถึงตอนนี้ ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป จ้วงดาบแทงใส่ใบหูซ้ายของแนฮ้วย

มาตรว่าไม่เฉือนจมูกเขาออกมา อย่างน้อยต้องทะลวงใบหูของคนที่น่าชังผู้นี้เป็นรูรูหนึ่ง คล้ายกับสตรีเจาะใบหูตัวเอง

เพียงแต่นางไม่เจาะรูเล็กๆ ให้แก่ฝ่ายตรงข้าม หากแต่เป็นรูใหญ่รูหนึ่ง ดูว่าเขายังกล้ากล่าวคำพูดเช่นนี้ต่อนางอีกหรือไม่?

ดาบนี้พอแทงออก แนฮ้วยคล้ายขยับกายวูบ และคล้ายไม่ได้ขยับเคลื่อนไหว นางเข้าใจว่าแทงถูก พอเพ่งตามอง ดาบแนบติดกับแก้มขวาของแนฮ้วย กลับไม่ได้แทงถูก

...นี่นับว่าพบพานผีสางแล้ว

หญิงสาวนางนั้นยกดาบแทงซ้ำ แนฮ้วยคล้ายขยับตัวอีกครา ดาบก็แทงใส่อากาศธาตุเป็นคำรบสอง

หญิงสาวนางนั้นขุ่นเคืองใจขึ้นมา ตวัดดาบวูบ สะบัดดังขวับเขวียว

ชั่วพริบตาแทงออกห้าหกดาบ ไม่ว่าใบหูซ้าย ใบหูขวา จมูก หน้าผาก ข้างแก้มล้วนแทงใส่

แนฮ้วยคล้ายขยับเคลื่อนไหวห้าหกครั้ง ทุกดาบล้วนแนบติดกับใบหน้าข้างแก้มแนฮ้วย เฉียดผ่านไปอย่างหวุดหวิด

พลันได้ยินทิชิ่วกล่าวว่า "พอแล้ว"

หญิงสาวนางนั้นวกดาบกลับ เปลี่ยนเป็นฟาดฟันค่อยพบว่าคมดาบถูกหนีบอยู่ห่างกลางกระดูกปลายคางกับกล้ามเนื้อลำคอของแนฮ้วย สุดที่นางจะถอนกลับไปได้

หญิงสาวนางนั้นตวาดว่า "ท่านคิดหาที่ตาย"

ทิชั่วพลันกล่าวว่า "ซิบโกวเนี้ย"

หญิงสาวนางนั้นงงงันวูบ กล่าวว่า "ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราแซ่ซิบ?"

นางถามเช่นนี้ เท่ากับยอมรับว่านางแซ่ซิบ

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า "เราไม่เพียงทราบว่าโกวเนี้ยแซ่ซิบ ยังทราบว่าโกวเนี้ยมีนามว่าบุ้นอั้ง *(กุหลาบแดง)*"

ซิบบุ้นอั้งเผยอริมฝีปากเล็กน้อย เผยเห็นฟันกระต่ายสองซี่ กล่าวว่า "พวกท่าน..."

ทิชั่วกล่าวว่า "**แนสี่ตี่** *(น้องที่สี่)* กระตุ้นท่านลงมือ เพื่อทดสอบแนววิทยายุทธ์ของท่าน เพลงดาบวิญญาณสิ้นของท่านยังไม่เลว ที่หายากคือท่านแม้ใช้ดาบ เพียงทิ่มแทงจมูกใบหูผู้คน ไม่ถึงกับคิดร้ายหมายชีวิต หาได้ดุร้ายดังลมปากของท่านไม่" ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ "โกวเนี้ยใหญ่นางหนึ่งสามารถระบุชื่อฉายาของพวกเราทั้งสอง พวกเรากระทั่งประวัติความเป็นมาของโกวเนี้ยยังไม่รู้จัก ออกจะเสื่อมเสียหน้ามากแล้ว ดังนั้นได้แต่ทดสอบแนววิทยายุทธ์ของท่านดู ขอท่านอย่าได้ตำหนิ"

ซิบบุ้นอั้งขุ่นแค้นจนหน้าแดงสดใส แนฮ้วยยิ้มเล็กน้อย น้อมกายล่าถอย ซิบบุ้นอั้งยังกลัวดาบถูกช่วงชิงไป รีบกระชากดึงโดยแรง แต่ใช้กำลังเกินไป แทบถูกคมดาบตนเองปาดใส่

ซิบบุ้นอั้งขยี้เท้าอย่างขุ่นเคือง ร้องว่า "ท่านผู้นี้รังแกเรา..." พลางตวัดมือตบใส่

ซึ่งความจริง เพลงดาบวิญญาณสิ้นของซิบบุ้นอั้งฝึกปรือได้สามส่วน สามารถหยั่งเท้ายืนหยัดในยุทธจักร แต่เปรียบกับแนฮ้วยยังเป็นรองอยู่ช่วงใหญ่ คิดไม่ถึงฝ่ามือนี้ตบถูกใบหน้าแนฮ้วยอย่างถนัดถนี่

พริบตานั้น ผู้คนทั้งสามล้วนตะลึงลานกับที่

แนฮ้วยถูกตบจนกระดากกระเดื่อง เจ็บนั้นกลับไม่เจ็บ ใบหน้าหล่อ

เหลากลับกลายเป็นแดงก่ำ ทิชั่วก็คิดไม่ถึงแนฮ้วยกลับไม่หลบเลี่ยง ซิบบุ้นอั้งก็อุทานดังอา ซ่อนมือไว้ด้านหลัง

คนกล่าววาจาก่อนคือทิชั่ว เขายิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนนี้นับว่าหักกลบลบล้างไปแล้ว แนชือตี๋ถูกท่านตบใส่ฉาดหนึ่ง ซิบซาเสียวเจี้ยะก็ไม่ต้องมีโทสะ ยังคงบอกสาเหตุที่สะกดรอยตามพวกเรามาฟังดู"

ซิบบุ้นอั้งเปิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "วันนี้ข้าพเจ้าได้ยินซิบหูที่เฝ้าประตูบอกว่าพวกท่านไปยังหมู่บ้านซิบแกจึง แต่ตั่วจั้งก้วงไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าออกมารับแขก รอจนพวกท่านไปแล้ว ข้าพเจ้าค่อยสะกดรอยตามพวกท่านมา"

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า"ยากนักที่ซิบซาเสียวเจี้ยะมีอารมณ์สะกดรอยตามพวกเรา เพียงไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?"

ซิบบุ้นอั้งกลอกตาดำขลับตลบหนึ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าพวกท่านมาแล้ว ตอนอยู่ที่แม่น้ำเสือข้าม ข้าพเจ้าได้ยินตั่วกอบอกว่าชื่อของสองยอดมือปราบอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้ ข้าพเจ้าถามเขาจะเชิญพวกท่านมาหรือไม่..."

ทิชั่วพอฟังรีบถามว่า "ตอนนั้นตั่วกอท่านตอบอย่างไร?"

ซิบบุ้นอั้งคล้ายได้รับความคับแค้น แบะปากกล่าวว่า "เขา...ตอนนั้นเขาสติฟั่นเฟือนอยู่บ้าง พอฟังปั้นหน้าเคร่งเครียดไม่กล่าวกระไร จากนั้นอยู่ดีๆ ด่าทอข้าพเจ้าพักใหญ่ ข้าพเจ้าอดร้องไห้มิได้ ตั่วจั้งก้วงที่ด้านข้างจึงเกลี้ยกล่อมเราขึ้นฝั่งไปก่อน คงเหลือยี่กอ *(พี่รอง)* อยู่เป็นเพื่อนเขาบนเรือ ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่า ตั่วกอจะเสียสติปานนั้น กลับทำร้ายยี่กอและเชี่ยวเตียงโกวเนี้ย..."

ทิชั่วถามว่า "อย่างนั้นซาเสียวเจี้ยะทราบได้อย่างไรว่า พวกเรามุ่งหน้ามายังทิศทางด้านนี้?"

ซิบบุ้นอั้งหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า "เพราะก๊วยชิวฮง"

ทิชิ่วและแนฮ้วยพลันเข้าใจในบัดดล

หลังการศึกอาบเลือดที่พุ่มดอกคุกคูริมแม่น้ำเสือข้าม ทิชิ่วช่วยเหลือแนฮ้วยที่รับบาดเจ็บ ทั้งไม่คิดรบกวนทางการและไม่สะดวกกับการนำพาผู้บาดเจ็บเข้าพำนักโรงเตี๊ยม ดังนั้นมีที่ไปเพียงสถานเดียว

...เสาะหาสหาย

ก๊วยชิวฮงฉายาแปะฮุ้นปวย *(เมฆขาวพลิ้ว)* มีวิชาตัวเบาเด่นล้ำ ใช้แผ่นเหล็กปี่แป๊ทองเหลืองเป็นอาวุธ เป็นมือดีที่ยากจะพบพานของทางการ

ก๊วยชิวฮงเป็นสหายของทิชิ่วกับแนฮ้วย มีอยู่ครั้งหนึ่งทิชิ่วเคยช่วยชีวิตมัน แนฮ้วยยังเคยสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับมัน

ก๊วยชิวฮงเมื่อเป็นคนของทางการ แนฮ้วยย่อมพักรักษาตัวได้อย่างเต็มที่ ยาสมานแผลที่ได้รับก็มีประสิทธิภาพดียิ่ง

แนฮ้วยมีร่างที่หลอมจากเหล็กไหล บาดแผลที่ผู้อื่นต้องใช้เวลาพักรักษาสามสิบกว่าวัน เพียงสามวัน แนฮ้วยก็ทุเลาเจ็ดแปดส่วน

สามวันนี้นอกจากทิชิ่วให้การดูแลแนฮ้วย ก๊วยชิวฮงก็ทุ่มเทชีวิตจิตใจต่อแนฮ้วยไม่น้อย

แต่ก๊วยชิวฮงเป็นคนหนุ่ม

ต่อให้เป็นคนหนุ่มที่กินเงินเดือนหลวง ยังคงมีความรัก อย่าว่าแต่ชิบบุ้นอั้งงามเฉิดฉายเพียงนี้

ทิชิ่วลอบทอดถอนใจ ก๊วยชิวฮงที่ปิดปากสนิทกลับปล่อยข่าวรั่วไหล ดูท่ายังมีเหตุผลควรแก่การให้อภัย

ชิบบุ้นอั้งส่งเสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน กล่าวว่า "พวกท่านมีชื่อเสียงลือเลื่องทั้งแผ่นดิน ดังนั้นข้าพเจ้าต้องการชมดูว่าพวกท่านมีรูปลักษณะอย่างไร"

ทิชิ่วลอบทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า "ซิบโกวเนี้ย อภัยที่เราถามตรงๆ ซิบจึงจู้กอกอท่านที่แท้เกิดเรื่องใด?"

ซิบบุ้นอั้งขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ก่อนหน้านี้ตั่วกอไม่เป็นเช่นนี้ หลังจากสิ้นบุญบิดาเขายังทำใจได้ แต่หนึ่งปีให้หลังก็เปลี่ยนเป็นเงียบขรึม เกือบสิบวันมานี้ ยัง...ยังกระทำเรื่องเช่นนี้ ก่อนนี้เขาหาเป็นเช่นนี้ไม่"

ทิชิ่วกล่าวว่า "เรามีเรื่องหนึ่งคิดถามซิบโกวเนี้ย"

ซิบบุ้นอั้งยิ้มแล้ว เผยอยิ้มดุจดอกไม้แดงที่เบ่งบาน กล่าวว่า "สี่ยอดมือปราบอันเลื่องลือ ก็มีเรื่องเรียนถามข้าพเจ้าหรือ?" นางกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า "ท่านเรียนถามเถอะ"

ทิชิ่วถามว่า "พวกเราพบพานกอกอท่านที่ห้องใต้ดิน มันพร่ำเพ้อถึงดาบฝันสลาย คล้ายกับดาบเล่มนี้สูญหายไปแล้ว เท่าที่ทราบมา ดาบฝันสลายเป็นของวิเศษประจำหมู่บ้านท่าน ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ซิบบุ้นอั้งงงงันวูบ กล่าวว่า "ดาบฝันสลาย?"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า "ใช่แล้ว คือดาบฝันสลายที่สามารถเปล่งอานุภาพของเพลงดาบวิญญาณสิ้นอีกสิบเท่า"

ซิบบุ้นอั้งแบะปากอีกครา กล่าวด้วยความคับแค้นว่า "ข้าพเจ้าตั้งแต่ออกจากครรภ์มารดา ไม่เคยเห็นดาบฝันสลายอันใดมาก่อน" นางกล่าวเสริมว่า "ดาบฝันสลายตกทอดมาทุกยุคสมัย มีแต่จึงจู้จึงสามารถพกพา คาดว่าบิดาก่อนตายมอบดาบฝันสลายต่อตั่วกอ"

ทิชิ่วถามอีกว่า "อย่างนั้นดาบเล่มนี้ใช่สูญหายไปหรือไม่?"

"เป็นไปไม่ได้ ดาบฝันสลายเป็นของวิเศษประจำหมู่บ้านซิบแกจึงเราไหนเลยสูญหายไปได้?"

ทิชิ่วทราบว่าซิบซาเสียวเจี้ยะผู้นี้ทำความรู้จักกับดาบเล่มนี้ไม่มากกว่าตนเอง จึงกล่าว "นั่นก็ใช่แล้ว ดาบฝันสลายมีความสำคัญต่อหมู่บ้าน

ชิบแกจึงยิ่ง หากสูญหายไป ไม่ควรแพร่งพรายออกไป"

ชิบบุ้นอั้งลืมตากลมโต ไม่ทราบฟังเข้าใจหรือไม่?

ซึ่งความจริง เหตุผลรวบรัดยิ่ง หมู่บ้านชิบแกจึงเป็นผู้นำบู๊ลิ้มสองฟากฝั่งแม่น้ำ หากแม้นชาวยุทธจักรทราบว่า หมู่บ้านชิบแกจึงสูญเสียดาบฝันสลาย ที่สามารถเปล่งอานุภาพของเพลงดาบวิญญาณสิ้นอีกสิบเท่าไป คงต้องมาก่อกวนรังควานโดยไม่สิ้นสุด

ชิบบุ้นอั้งจะอย่างไรก็เป็นซาเสียวเจี้ยะในห้องหอ ไม่ล่วงรู้ถึงเล่ห์เพทุบายในยุทธจักร เพียงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบดาบฝันสลายสูญหายไปหรือไม่ แต่ดาบที่ตั่วกอพกพาตลอดเวลา เป็นดาบที่เขาใช้ฝึกซ้อมฝีมือตั้งแต่เล็ก ดาบเล่มนั้นไม่ใช่ดาบฝันสลายเด็ดขาด"

ทิชิ่วถามว่า "เห็นได้อย่างไร?"

ชิบบุ้นอั้งยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มแฝงความภาคภูมิอยู่หลายส่วน และเหยียดหยามอยู่หลายส่วน นางกล่าวว่า "ดาบเล่มนั้นทั้งเก่าทั้งดำคร่ำคร่า มิหนำซ้ำเมื่อตั่วกอใช้ออกมาไม่มีใด..."

ความหมายในวาจาคือ หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงหากใช้ดาบธรรมดาประกระบวนท่ากับนาง นางยังสามารถชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ทิชิ่วส่งเสียงดังอ้อ ถามอีกว่า "อย่างนั้นระหว่างตั่วกอกับตั่วซ้อ และทารกเป็นเรื่องราวใด?"

ชิบบุ้นอั้งย้อนถามว่า "เป็นไร เรื่องที่ตั่วกอทำร้ายตั่วซ้อ ไล่ฆ่ากิ้วยี้ตั่วจ้งก้วงไม่ได้บอกต่อท่านหรือ?"

"กิ้วยี้คือ..."

"กิ้วยี้เป็นบุตรชายของตั่วกอเรา"

"ตั่วจ้งก้วงบอกแล้ว แต่เราต้องการทราบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตั่วกอกับตั่วซ้อท่านเป็นอย่างไร?"

ชิบบุ้นอั้งกล่าวด้วยความลำบากใจเล็กน้อยว่า "ตั่วกอกับตั่วซ้อไม่

ถึงกับรักใคร่สนิทสนมกัน ทั้งนี้เพราะตั่วซ้อมิใช่มารดาผู้ให้กำเนิดของกิ้วยี้"

ทิชิ่วตาเป็นประกาย กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า ตั่วซ้อของท่านตอนนี้มิใช่ตั่วซ้อคนก่อน อย่างนั้นมารดาผู้ให้กำเนิดของกิ้วยี้เล่า?"

"นาง...เสียชีวิตตั้งแต่สองปีก่อน"

ทิชิ่วนิ่งครุ่นคิด ไม่กล่าวว่ากระไร

แนฮ้วยกริ่งเกรงชิบบุ้นอั้งลำบากยากใจ รีบแจ้งข่าวดีต่อนางว่า "ชิบโกวเนี้ย ยี่กอท่านยังไม่ตาย เขาอยู่กับพวกเรา"

ชิบบุ้นอั้งมีอารมณ์อ่อนไหว ยินดีง่ายโกรธง่าย พอฟังเผยอยิ้มออกมากล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "ก๊วยชิวฮงเมื่อบอกร่องรอยของพวกเราต่อชิบซาเสียวเจี้ยะ ย่อมไม่ปกปิดข่าวคราวของยี่จึงจู้ต่อนาง"

...บุรุษผู้หนึ่งเพื่อประจบเอาใจต่อสตรีที่ตนเองรักชอบไหนเลยไม่แจ้งข่าวดีเช่นนี้ต่อนาง?

ชิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า "ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าคิดชักชวนพวกท่านไปเยี่ยมยี่กอเรา และยี่ซ้อในอนาคตของเราได้หรือไม่?"

...คำพูดของชิบซาเสียวเจี้ยะ ผู้ใดกล้าบอกว่าไม่ได้?

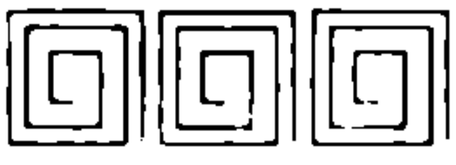

บทที่ ๖

สถานการณ์ลับขัน

ก๊วยชิวฮงเป็นมือปราบที่มีชื่อเสียงในละแวกนี้

แต่บ้านของมันไม่คล้ายเป็นบ้านของคนมีชื่อเสียง

ผู้ที่ยึดอาชีพมือปราบ ไม่ว่ามีชื่อเสียงอย่างไร ไม่คล้ายเป็นขุนนางที่มีชื่อเสียง ที่มีบ้านช่องอัครฐาน

มือปราบกรมเมืองเฉกเช่นกับคนเสเพลในยุทธจักร บ้านเพียงเป็นที่พำนักพักกายชั่วคราว หลังจากค้างแรมคืนหนึ่ง วันพรุ่งนี้ต้องเผชิญหน้ากับการท้าทายที่ไม่ทราบเป็นรูปแบบอย่างไร

ดังนั้นชาวยุทธจักรที่ไม่ทราบวันพรุ่งนี้เป็นตายอย่างไร กลับใช้ชีวิตอยู่ในยุทธจักรมากกว่า บางคราร่ำสุรากับสหายเก่าในโรงเตี๊ยมร้าง บางครั้งคราปิ้งย่างเนื้อเก้งรับประทานร่วมกับคนเสเพลแปลกหน้าในศาลเจ้า ขอเพียงพบพานสหายได้ร่ำสุรา ฟื้นตื่นแล้วแยกย้ายผละจาก ก็พึงพอใจมากแล้ว ทิชิ่ว แนฮ้วยย่อมเคยลิ้มลองกับชีวิตเช่นนี้

ดังนั้นพวกเขากลับบังเกิดความรู้สึกผูกพันต่อ *"บ้าน"* เช่นนี้

ชิบบุ้นอั้งจึงไม่

นางพอเห็นบ้านของก๊วยชิวฮง อดนึกถึงคำ *"เล้าสุกร"* มิได้

4 มือปราชญ์ผงาด

ตอน ดาบฝนสลาย

ตอนนี้ภายใน *"เล้าสุกร"* กลับสะอาดสะอ้าน

ไม่เพียงสะอาดสะอ้านไร้ฝุ่นละออง เครื่องเรือนทุกชิ้นล้วนจัดวางในตำแหน่งที่สมควรจัดวาง ต่อให้เป็นคนค่อนแคะที่สุด ก็ไม่สามารถสับเปลี่ยนโยกย้ายได้

สภาพความเป็นอยู่เช่นนี้ สุดที่ก๊วยชิวฮงจะจัดแจงได้

ซิบบุ๊นอั้งทางหนึ่งเดินเข้ากระท่อมมุงจาก ทางหนึ่งร้องเรียกว่า "ยี่กอยี่ซ้อที่น่าเวทนา พวกเรามาแล้ว"

ภายในห้องกลับไม่มีผู้คนมากมายดังที่นางคาดคิดไว้

ภายในห้องมีเพียงคนผู้หนึ่ง...สตรีสาวที่เรียบร้อยนุ่มนวลนางหนึ่ง

ไม่ว่านางยืนอยู่ในห้องทับรโหฐานหรือกระท่อมซอมซ่อ ล้วนอ่อนโยนนุ่มนวลกระไรปานนั้น

ซิบบุ๊นอั้งพอเห็นนาง ก็เรียบร้อยนุ่มนวลกว่าเดิม เดินเข้าไปกุมมือนุ่มนิ่มของนาง กล่าวเบาๆ ว่า "ยี่ซ้อที่น่าเวทนา ข้าพเจ้าเลื่อมใสท่านจริงๆ กลับจัดเล้าสุกรเป็นระเบียบเรียบร้อยปานนี้"

สตรีสาวยิ้มแล้ว รอยยิ้มของนางสงบเรียบร้อยกระไรปานนั้น

นางยิ้มโดยไม่ได้มองดูทิชิ่ว

นางไม่เคยจ้องมองทิชิ่วตรงๆ นอกจากทิชิ่วหมุนตัวไป นางจะมองดูเงาหลังอันบึกบึนจนลับตา

สตรีสาวคือเชี่ยวเตียง

นางเติบโตในซ่องนางโลมตั้งแต่เล็ก นอกจากหัดระบำรำฟ้อน ฝึกซ้อมดนตรีการ ยังเล่าเรียนกาพย์กลอนโคลงฉันท์อยู่บ้าง

แต่นางเมื่อเติบโตในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ คล้ายถูกกำหนดโชคชะตาแต่แรก เพาะเป็นนิสัยที่ยอมกล้ำกลืนฝืนทน มาตรว่านางไม่แปดเปื้อนมัวหมอง แต่อนาคตของนางยังตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่น

จวบกระทั่งนางพบพานยี่จึงสู้หมู่บ้านซิบแกจึง ซิบชิวไง้

ซิบชิวไง้คล้ายเกาทัณฑ์ที่ห้อยบนผนังผาลาดชัน นางนอกจากยึดกุมให้มั่น ไม่มีทางเลือกอื่นอีก

ดีที่ซิบชิวไง้เป็นยี่เสียวเอี้ย *(นายน้อยรอง)* ของหมู่บ้านซิบแกจึง ขอเพียงเขาสั่งคำเดียว แม่เล้าประจำซ่องก็ไม่อาจเดี่ยวเข็ญบังคับนาง

ซิบชิวไง้ก็เป็นบุรุษที่นุ่มนวล เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ผู้หนึ่ง

หากเปรียบกับเจ๊ม่วยทั้งหลายที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน เชี่ยวเตียงย่อมโชคดีกว่าพวกนางมากนัก แต่ในความโชคดี ในใจอดบังเกิดความรู้สึกเศร้าหมองเจือจางมิได้

...นี่เป็นเพราะเหตุใด

...ใช่ทั้งนี้เพราะนางไม่มีทางเลือกอื่นอีกหรือไม่?

เชี่ยวเตียงไม่ทราบ นางเพียงทราบว่าด้วยศักดิ์ฐานะของตนเองไม่ควรคิดมากไป ที่นางสมควรกระทำคือ ทำให้ตนเองรู้สึกเป็นสุข ความสุขของนางผูกพันอยู่กับซิบชิวไง้

เช่นนี้นางค่อยรู้สึกปลาบปลื้มเป็นสุข

แต่ความรู้สึกเช่นนี้ถูกทำลายไปตั้งแต่สามวันก่อน คล้ายจันทร์กระจ่างในสายน้ำ ถูกก่อกวนทำลายแตกสลายไป

...หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ตั่วกอที่ซิบชิวไง้เทิดทูนบูชากลับบังคับคนเองถอดเสื้อผ้า

เชี่ยวเตียงไม่กล้าครุ่นคิดต่อไป

นางถูกชายฉกรรจ์หลายคนถอดเสื้อผ้าออก ความอับอายดั่งแค้นที่ได้รับถึงกับยินยอมตาย ไม่ยอมมีชีวิตอยู่เป็นที่เสื่อมเสียหน้า

จนบัดนี้นางยังรู้สึกแปลกใจ นางเดิบโตในซ่องคณิกา เรื่องเช่นนี้สมควรชินชา ไฉนเมื่อเกิดแก่ตนเอง กลับบังเกิดความปวดร้าวปานนั้น? อับอายดั่งแค้นปานนั้น?

อุดมสิน : เขียน, ม.มงวิศณ์ : แปล

ดังนั้นนางไม่ต้องการให้ผู้อื่นจับโยน ยินยอมกระโดดลงน้ำเอง

มีผู้คนมากมายเห็นเรือนร่างเปลือยเปล่าของนาง รวมทั้งชิบชิวไง้ด้วย

นี่แม้เป็นการบีบบังคับของหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึง แต่เชี่ยวเตียงสัตย์สาบานว่า นางไม่ต้องการพบคนของหมู่บ้านชิบแกจึงอีก ไม่ต้องการเหยียบย่างเข้าหมู่บ้านชิบแกจึงแม้สักก้าวเดียว

ทั้งนี้เพราะในสายตาของคนในหมู่บ้านชิบแกจึง นางเพียงเป็นผู้เสียสละที่ปราศจากคุณค่าความหมายคนหนึ่ง เป็นเครื่องเซ่นสังเวยชิ้นหนึ่ง

นางพลัดตกลงน้ำ สำลักน้ำหลายคำ ขณะที่ตลอดทั้งร่างใกล้ลอยขึ้นดุจจันทร์กระจ่าง พลันปรากฏมือที่เข้มแข็งเปี่ยมพลังคู่หนึ่งประคองนางไว้ ฉุดดึงนางขึ้นมา มิหนำซ้ำพลังความร้อนที่ถ่ายทอดจากฝ่ามือข้างนั้น ทำให้นางอาเจียนน้ำที่ดื่มลงไปอัดแน่นในกระเพาะออกมา

อาเจียนใส่ร่างคนผู้นั้น

จากนั้นนางเห็นคนผู้นั้น

เป็นคนที่เติบโตจากวัยหนุ่มฉกรรจ์ ย่างเข้าวัยกลางคน สีหน้าแฝงแววห่วงใยกังวล และเข้าอกเข้าใจผู้หนึ่ง

ตอนนั้นเชี่ยวเตียงคิดร่ำไห้ ดังนั้นนางร่ำไห้กับอ้อมอกอันแข็งแกร่งของเขา ระบายความเศร้าหมองในสิบเจ็ดปีมานี้ออกมาจนหมดสิ้น

หลังจากนั้น ชายหนุ่มอีกผู้หนึ่งช่วยเหลือชิบชิวไง้ขึ้นจากน้ำ

นับแต่นั้น เชี่ยวเตียงไม่ได้มองดูใบหน้าที่อ่อนโยนนั้นโดยตรงอีก

มาตรว่านางทราบว่า คนผู้นั้นเรียกว่าทิชิ่ว *(มือเหล็ก)*

แต่นางทราบว่ามือของเขาไม่ได้หลอมจากเหล็ก ทั้งนี้เพราะมือที่หลอมจากเหล็กไม่อบอุ่นปานนั้น

ขณะที่ทิชิ่วกระโดดลงน้ำ เงาจันทร์ในสายน้ำล้วนแตกสลาย

ทิชิ่วช่วยนางขึ้นมา พยายามไม่มองดูเรือนร่างนาง แต่เขาไม่มีวัน

ลืมเลือนร่างที่ขาวละเอียดดุจงาช้างของนางได้

เขาเพียรพยายามช่วยชีวิตของสตรีนั้นไม่เสียดายกับการทุ่มเทกำลังภายในเข้าไป ถึงกับปรารถนาใคร่ดื่มน้ำเหล่านั้นแทนนาง

จากนั้นนางได้ยินบุรุษที่แนฮ้วยช่วยเหลือขึ้นมา ละเมอเรียกชื่อของสตรีนางหนึ่ง

...เชี่ยวเตียง

นับแต่นั้นทิชิ่วพยายามบังคับจิตใจตนเอง หลังจากช่วยเหลือนางน้อยครั้งจะกล่าววาจากับนาง

เชี่ยวเตียงเห็นชิบบุ้นอั้งมาถึง ก็กุมมือชิบบุ้นอั้งไว้ สตรีสองนางเมื่อแสดงท่าทีเช่นนี้ บุรุษควรทราบว่าพวกนางมีเรื่องกระซิบกระซาบกัน พวกเขาสมควรหลบไปก่อน

แต่สตรีสองนางเมื่ออยู่ด้วยกัน เกรงว่าสนทนากันไม่มากนัก กลับชื่นชมต่อกันและกันมากกว่า

มาตรว่าพวกนางมีเรื่องสนทนากัน มีแต่ชิบบุ้นอั้งเป็นคนกล่าว เชี่ยวเตียงเป็นคนฟัง

ชิบบุ้นอั้งกล่าวว่า "ยี่กอเราช่างมีบุญวาสนานัก เมื่อมีภรรยาเช่นนี้ หากยังกล้าเหลวไหลอีก ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นเขาแน่นอน"

ทิชิ่วและแนฮ้วยอดประหวัดนึกถึงคนผู้หนึ่งมิได้

...เป็นก๊วยชิวฮง

อาจบางทีมีแต่มือปราบที่ปราดเปรียวผู้นี้จึงสามารถรับสถานการณ์เบื้องหน้าได้

ดีที่ชิบบุ้นอั้งวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า "เขา...เขาเล่า?"

เชี่ยวเตียงถามว่า "ผู้ใด?"

"ย่อมเป็นยี่กอเรา"

อุดมอิน : เอ็ดมุ, ม.มมวิตย์ : แปล

เซี่ยวเตียงตัดบทว่า "เขามิใช่ถูกพวกท่านตามตัวไปหรอกหรือ?"
ทิชั่วแทบกระโดดปราดขึ้น ถามว่า "ผู้ใดตามตัวซิบยี่จึงจู้ไป?"
"พวกท่านเอง"
ทิชั่วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "อย่างนั้นเป็นผู้ใดรุดมาตามตัวไป?"

เซี่ยวเตียงก็พบว่าผิดท่า ขบคิดแล้วกล่าว "ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ในห้อง ยี่เสียวเอี้ยพูดคุยกับก๊วยตั่วเอี้ยที่ลานตึก ภายหลังคล้ายมีคนมา สนทนากันชั่วขณะ ข้าพเจ้าไม่ได้ออกไปดู คล้ายเป็นผู้ที่คุ้นเคยผู้หนึ่ง ต่อมายี่เสียวเอี้ยเดินเข้ามา เขา..."

เอ่ยถึงตอนนี้หน้าแดงระเรื่อวูบหนึ่ง ผู้อื่นไม่ทันพบเห็น ทิชั่วกลับดูออก

อาจบางทีขณะที่ซิบชิวไง้เดินเข้ามา ภายในห้องมีเพียงเซี่ยวเตียงคนเดียว ดังนั้นเขาอดมีท่าทีสนิทสนมเป็นพิเศษมิได้ จะอย่างไรเซี่ยวเตียงเป็นคนของเขาแล้ว

เซี่ยวเตียงกล่าวสืบต่อโดยเร็ว "เขาบอกว่าทิยี่เอี้ยกับแนสี่เอี้ยเรียกตัวเขาไป เขาไปแล้วจะกลับมา ข้าพเจ้าถามว่าเรียกตัวข้าพเจ้าไปหรือไม่ เขาบอกว่าไม่และบอกว่าอยู่ที่นี้ปลอดภัยยิ่ง จากนั้นออกจากห้องไป"

ทิชั่วระงับสติแล้วถามว่า "**ก๊วยปู้เท้า** *(มือปราบแซ่ก๊วย)* เล่า เขาร่วมทางไปหรือไม่?"

เซี่ยวเตียงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ยินที่ลานตึกมีเสียงทุ่มเถียง คล้ายกับก๊วยปู้เท้าไม่วางใจคิดร่วมทางไป ยี่เสียวเอี้ยบอกว่าไม่ต้อง คล้ายกับดิดกลับไปยังหมู่บ้านซิบแกจึง ไม่ต้องให้เขาติดตามคุ้มครอง มิสู้รั้งอยู่คุ้มครองข้าพเจ้า จากนั้นเป็นเสียงเปิดประตูรั้วเดินออกไป...?"

แนฮ้วยถามว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้ที่มาตามตัวซิบยี่จึงจู้เป็นใคร?"

เซี่ยวเตียงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ออกไปดู คล้ายกับเป็นคนคุ้นเคยกับยี่เสียวเอี้ย เป็นคนที่ก๊วยตั่วเอี้ยไม่รู้จัก"

แนฮ้วยถามอีกว่า "พวกท่านได้ยินพวกเขาบอกว่า จะไปที่หมู่บ้านซิบแกจึง?"

เชี่ยวเตียงผงกศีรษะรับ แนฮ้วยเหลียวมองทิชิ่ว

ทิชิ่วกล่าวในบัดดล "พวกเราจะรีบรุดไป"

ซิบบุ้นอั้งรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไปด้วย"

ทิชิ่วตัดสินใจอย่างรวดเร็ว กล่าวว่า "ตกลง ไปด้วยกัน"

เขาไม่ต้องการให้ผู้ที่รั้งอยู่ประสบเหตุไม่คาดหมายใดอีก

ซิบบุ้นอั้งทระนงตนว่ามีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม มาดว่าแนฮ้วยใช้วิธีหลบเลี่ยงอย่างไม่คิดชีวิต หลบหลีกเพลงดาบวิญญาณสิ้นของนาง นางยังเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น

แต่ตอนนี้นางไม่คิดดูแคลนตัวเองก็ทำไม่ได้แล้ว

ทิชิ่วกับแนฮ้วยแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ประคองเชี่ยวเตียงพุ่งปราดไป ยังคงโลดแล่นล้ำหน้านาง ทอดทิ้งนางล้าหลังลิบลับ

ดูท่าหากมิใช่ทิชิ่วกับแนฮ้วยต้องหยุดยั้งรั้งรอนาง คงมีท่าร่างเร็วกว่านี้

ซิบบุ้นอั้งทุ่มเทท่าร่างถึงขีดสุด ยังไม่อาจติดตามทัน

นางความจริงสามารถหยุดยั้งลงอาละวาดแต่ครั้งนี้นางไม่ว่าอย่างไรก็ไม่กล้าแสดงความดื้อรั้นแง่งอนของซาเสียวเจี้ยะออกมา ทั้งนี้เพราะนางทราบว่ายี่กอของนางตกอยู่ในห้วงอันตราย

นางคาดเดาไม่ผิด

ซิบชิวไง้ตกอยู่ในห้วงอันตราย มิหนำซ้ำคับขันอันตรายถึงที่สุด

ที่นอกเมืองมีเนินเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง

หมู่บ้านซิบแกจึงก็อยู่นอกเมือง ทางสายนี้เป็นทางที่ต้องผ่าน

อุดมสุดสัด : เอ็ดดุ, ส.สมวิสุทธิ์ : แปล

4 มือปราชญาคม

ตอน ดาบฝนศิลา

บนเนินเขามีหอสังเกตการณ์ที่สร้างจากโครงไม้ หลังคามุงจากหลังหนึ่ง เป็นสถานที่ซึ่งทหารยามอยู่เฝ้าสังเกตการณ์เมื่อเกิดภัยสงครามขึ้น

บนหอสังเกตการณ์มีเงาคนเคลื่อนไหวอยู่วูบวาบ

ทิชิ่วและแนฮ้วยพุ่งปราดขึ้นไปในบัดดล

ขณะที่โถมขึ้น แนฮ้วยสั่งไว้ว่า "คอยดูแลเชี่ยวเตียง"

คำพูดนี้ย่อมกล่าวกับซิบบุ้นอั้ง

จากการศึกที่ผ่านมา ทิชิ่วทราบดีว่าการต่อสู้พออุบัติ บางครั้งก็ไม่ทราบเป็นหรือตาย ดำรงหรือล่มสลาย จะได้พบพานญาติในวันนี้ เห็นแสงตะวันของวันพรุ่งนี้หรือไม่

ทิชิ่วกับแนฮ้วยก็พุ่งปราดขึ้นบนหอสังเกตการณ์ สถานการณ์ไม่เพียงร่อแร่คับขัน มิหนำซ้ำเป็นที่น่าตระหนกนัก

บนหลังคาหอสังเกตการณ์มีไม้ขวางท่อนหนึ่ง เป็นขื่อค้ำหลังคามุง จาก คนผู้หนึ่งถูกจับแขวนกับขื่อไม้ มือข้างหนึ่งยกชูขึ้น อีกข้างหนึ่งตกห้อยลง แกว่งไกวไปมาไม่หยุดยั้ง

เป็นคนตายผู้หนึ่ง

คนผู้นี้กลับเป็นก๊วยชิวฮง

ก๊วยชิวฮงแม้ตายแล้ว แต่แผ่นเหล็กในมือซ้ายปักตรึงติดกับขื่อไม้ ปี่แป้ทองเหลืองในมือขวาแกว่งไกว สองตาเหลือกถลน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แสดงว่าก่อนตายหาญสู้กับศัตรู มิหนำซ้ำกระบวนท่าสุดท้ายปักแผ่นเหล็กกับขื่อไม้ กวาดปี่แป้ทองเหลืองจู่โจมใส่ศัตรูเบื้องหลัง

บนร่างมันรับบาดแผลอย่างน้อยสิบแปดแห่ง

บาดแผลที่ลึกที่สุด เป็นรอยแผลดาบที่ท้องน้อย จากชายโครงข้างขวาถึงตะโพกซ้าย ดับไตไส้พุงไหลทะลักออกมา แต่นั่นยังมิใช่บาดแผลหนักที่สุด

บาดแผลหนักที่สุดอยู่บนหน้าผาก หน้าผากมันมีรูห้ารูเป็นรูโลหิต กระดูกที่ข้างรูโลหิตล้วนแบะอ้าคล้ายกับถูกผู้คนใช้ค้อนทองเหลืองกระหน่ำใส่ห้าครั้ง แต่ก็ยังมิใช่บาดแผลถึงแก่ชีวิต

บาดแผลถึงแก่ชีวิตอยู่ที่ลำคอ ก้านคอของมันถูกของแข็งกระแทกใส่เป็นเหตุให้หักไป

นี่แสดงว่าก๊วยชิวฮงผ่านการต่อสู้ที่เกรี้ยวกราดดุดันเพียงไหน โดยเฉพาะก๊วยชิวฮงตายแล้ว ผู้ที่มันให้ความคุ้มครองยังไม่ตาย

ทั้งนี้เพราะก๊วยชิวฮงเป็นมือปราบที่ดีเป็นสหายที่ควรแก่การฝากฝังทิชิ่วกับแนฮ้วยฝากฝังซิบชิวไง้กับเซี่ยวเตียงแก่มัน นอกจากมันตายก่อนไม่เช่นนั้นมันไม่ปล่อยให้ศัตรูกระทบถูกผู้ที่อยู่ในความคุ้มครองของมัน

แต่ก๊วยชิวฮงมิใช่ผู้ที่จัดการได้โดยง่าย

ผู้ที่ฆ่ามันย่อมมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม

มิหนำซ้ำไม่เพียงมีคนเดียว

เป็นผู้คนสามคน

คนหนึ่งรูปกายบึกบึน คนหนึ่งรูปร่างเตี้ยเล็ก คนหนึ่งงองุ้มเล็กน้อย คนทั้งสามล้วนคลุมหน้าปกปิดรูปโฉม สวมชุดรัดกุมกลัดกระดุมมิดชิด มือถืออาวุธครบครัน

คนรูปกายบึกบึนใช้กระบองทองเหลือง แสดงว่าเป็นคนหวดกระบองใส่ก้านคอก๊วยชิวฮง

คนรูปร่างเตี้ยเล็กถือพัดเหล็กก้านเป็นเขี้ยวขยัก ย่อมเป็นคนกรีดผ่าท้องน้อยก๊วยชิวฮง

คนงองุ้มเล็กน้อยมือเปล่า นิ้วทั้งสิบงองุ้มดุจตาขอ เมื่อกวัดแกว่งบังเกิดเสียงดัง ย่อมเป็นคนตะกุยกรงเล็บใส่หน้าผากก๊วยชิวฮง

ตอนนี้คนทั้งสามรายล้อมคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นคือซิบชิวไง้ที่ก๊วยชิวฮง

อุทยุตสัณ : เขียน, ส.สมวัตร์ : แปล

4 มือปราบมหาดม

ตอน ดาบฝนสลาย

เสี่ยงตายเข้าคุ้มครอง

สถานการณ์ของซิบชิวไง้ตอนนี้ ร่อแร่คับขันถึงที่สุด หากมิใช่ก๊วยชิวฮงด้านทานรับมือไว้ก่อน ซิบชิวไง้คงเสียชีวิตแต่แรกแล้ว

คนลอบทำร้ายแสดงว่าคิดไม่ถึงว่าก๊วยชิวฮงจะติดตามมา พวกมันหลังจากผนึกกำลังกลุ้มรุมสังหารก๊วยชิวฮง ขณะจะฆ่าซิบชิวไง้ ทิชิ่วกับแนฮ้วยก็ปรากฏขึ้นแล้ว

ขณะที่ทิชิ่วกับแนฮ้วยปรากฏขึ้น คนรูปร่างเตี้ยเล็กใช้พัดพันเลื่อยกรีดทำร้ายหัวเข่าซิบชิวไง้ คนรูปร่างบึกบึนใช้กระบองทองเหลืองปัดกระแทกดาบของซิบชิวไง้ปลิวกระเด็น คนงองุ้มเล็กน้อยใช้กรงเล็บตะกุยใส่ทรวงอกซิบชิวไง้

เสียงกรงเล็บแหวกฝ่าอากาศ คล้ายดาวตกสิบดวงร่วงลับจากฟ้า ขอเพียงซิบชิวไง้ถูกตะกุยทำร้าย กระดูกทรวงอกต้องถูกทะลวงทะลุแน่นอน

ทิชิ่วไม่ได้วิ่งขึ้นบันได หากแต่พุ่งเรียดบันไดขึ้นไป เพิ่งโผล่ศีรษะขึ้นก็เห็นกรงเล็บเหยี่ยวคู่นั้นครอบคลุมใส่ซิบชิวไง้

ทิชิ่วยกเท้ากระทืบใส่บันไดไม้ขั้นหนึ่งโดยแรง

เสียงเพียะเมื่อบันไดไม้แหลกละเอียด ทิชิ่วหยิบยืมพลังดีดสะท้อนพุ่งกายขึ้น บดบังอยู่เบื้องหน้าซิบชิวไง้ ผลักสองมือออกไป

คนงองุ้มเล็กน้อยงงงันวูบ

กรงเล็บที่มันตระเตรียมทะลวงอกซิบชิวไง้ เปลี่ยนเป็นคว้าจับมือสองข้างไว้

มันแม้งงงัน แต่กระบวนท่าไม่รีรอลังเล มิเพียงไม่ลังเล มิหนำซ้ำพลังกรงเล็บเพิ่มจากเจ็ดส่วนเป็นเก้าส่วน

มันไม่สนใจว่าเป็นมือของผู้ใด ตกลงทำลายมือคู่นี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

มันล่วงรู้อานุภาพกรงเล็บเหยี่ยวของตัวเองเป็นอย่างดี ขอเพียงใช้

พลังฝีมือหกส่วน ก็สามารถบีบเค้นเงินแท่งเป็นก้อนกลม

มันกำลังรอเสียงกระดูกหักสลาย

ไม่มีเสียงกระดูกหัก

มันคว้าจับถูกฝ่ามือคู่นั้น คล้ายกับแมวตัวหนึ่งใช่กรงเล็บตะกุยใส่หินก้อนหนึ่งก็มิปาน

มันฉุกคิดว่าผิดท่า จากนั้นเห็นคนที่ปรากฏกายโดยชัดตา

มันพอเห็นผู้มาเป็นใคร ค่อยนึกเสียดายที่ตนเองไม่ได้ชมดูว่าผู้มาเป็นใครก่อน

แต่พริบตานั้น พวกพ้องทั้งสองของมันล้วนลงมือ

พัดเหล็กฟันเลื่อยดวงวูบ ฟันใส่ข้อมือของทิชิ่ว กระบองทองเหลืองก็กระแทกใส่กระดูกข้อศอกของทิชิ่ว

พริบตานั้นสองมือของทิชิ่วเผชิญกับการกลุ้มจู่โจมของกรงเล็บคู่หนึ่ง กระบองด้ามหนึ่ง และพัดเหล็กด้ามหนึ่ง

ครั้งกระโน้นที่เมืองหลวงมีสี่มหากาฬ ประกอบด้วยพิษของถังชิ้ว เหล็กเหลี่ยมของตู้มิ้ง หัวใจของเตี่ยฮ้อ การร่ายรำของอี้เตี้ย

ไม่มีผู้ใดสามารถจัดการกับพวกมัน มีแต่สี่ยอดมือปราบจึงสามารถจัดการกับคนร้ายทั้งสี่นี้

หลังจากนั้น เด็กทารกในเมืองหลวงจึงร้องเป็นเพลง "มือของทิชิ่ว เท้าของตุยเมี่ย กระบี่ของแนฮ้วย อาวุธลับของบ้อเซ้ง" บรรยายถึงอาวุธของสี่ยอดมือปราบ

คราครั้งนี้พวกมันเผชิญกับมือของทิชิ่ว

ทิชิ่วไม่เคยพกอาวุธมาก่อน

มือของเขาคืออาวุธ มิหนำซ้ำเป็นอาวุธในอาวุธ

เสียงเพียะดราหนึ่ง กระบองทองเหลืองหักกลาง ร่างเดี้ยเล็กและงองุ้มของคนทั้งสองปลิวลิ่วออกไป

ทิชิ่วดรางหนักๆ คำหนึ่ง เขาแม้แผ่พุ่งพลังใส่สองแขน กระแทกคนทั้งสองล่าถอย หักกระบองด้ามหนึ่ง แต่แขนทั้งสองก็เผชิญความกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวง เลือดลมพลุ่งพล่าน ใบหน้ากลับกลายเป็นเผือดขาว

ทิชิ่วความจริงคิดกระแทกคนทั้งสามไปจนหมดสิ้น แต่คนใช้กระบองทองเหลืองใช้กำลังภายนอกกล้าแข็ง อาวุธที่ใช้ยิ่งเป็นอาวุธหนัก ภายใต้พลังกระแทกสะท้อนของทิชิ่ว กระบองทองเหลืองถูกกระแทกหนัก คนรูปกายบึกบึนกลับไม่ได้ถูกกระแทกถอย

คนรูปกายบึกบึนคิดไม่ถึงกระบองทองเหลืองกระแทกใส่กระดูกข้อแขนผู้คน ที่หักไปกลับเป็นกระบองตนเอง ต้องงงงันวูบ

พริบตาทึงงงัน สีหน้าเผือดขาวของทิชิวกลับคืนเป็นปรกติ...กำลังสูดลมหายใจคิดฟื้นฟูเรี่ยวแรง

คนรูปกายบึกบึนก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว พลันหวดกระบองครึ่งท่อนใส่ใบหน้าทิชิ่ว

กระบองของมันนี้ย่อมคิดหวดใบหน้าทิชิ่วให้แหลกเละ

ยามนั้น แนฮ้วยเร่งรุดมาถึงแล้ว

แนฮ้วยพุ่งตัวเรียดดิน ทรวงอกท้องน้อยเฉียดผ่านพื้นมุดลอดหว่างขาทิชิ่วออกไป เสียงฉี่เมื่อแทงออกกระบี่หนึ่ง

คนรูปกายบึกบึนไม่ทันหวดกระบองลง กระบี่ของแนฮ้วยก็แทงใส่ทรวงอกของมัน

คนรูปกายบึกบึนงงงันวูบ เห็นเบื้องหน้าทิชิ่วเพิ่มคนผู้หนึ่ง ในมือถือกระบี่เล่มหนึ่ง แต่ไม่เห็นตัวกระบี่ เพียงเห็นโกร่งกระบี่เท่านั้น

กระบี่เล่า?

กระบี่อยู่ในกายมัน

นึกถึงตอนนี้ คนรูปกายบึกบึนไม่สามารถจับกระบองไว้อีก พลันแผดเสียงคำรามออกมา ขณะที่แผดเสียงคำราม ยังไม่เชื่อว่าตนเองจบสิ้นได้ คมกระบี่ของเด็กน้อยนี้ กลับถอยปราดไปด้านหลัง

มันถอยปราดไปเช่นนี้ เท่ากับถอนกระบี่ออกจากทรวงอกตัวเอง

คนรูปกายบึกบึนถอยกายไปเจ็ดเชียะ ค่อยหยุดยั้งลง พอก้มศีรษะลงเห็นทรวงอกตัวเองมีรูโลหิตรูหนึ่ง เมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นแนฮ้วยถือกระบี่เปื้อนเลือด ค่อยทราบว่าตนเองถูกกระบี่ปลิดชีวิตแทงใส่เสียแล้ว

มันชี้นิ้วใส่แนฮ้วย ร้องเสียงแหบแห้ง "เจ้า..." ก็หงายหน้าล้มลง สิ้นใจตายทันที

ทิชิ่วปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน กระแทกคนทั้งสองถอยห่าง ช่วยชีวิตชิบชิวไว้ นอกจากคนรูปกายบึกบึนลงมือดีได้ ที่หลงเหลือทั้งสองไม่ได้โถมเข้ามาในบัดดล หากแต่สบตากันแวบหนึ่ง

จากนั้นแนฮ้วยปรากฏตามติด ทิ่มแทงสังหารคนรูปกายสูงใหญ่ คนหลังงองุ้มเล็กน้อยพลันกู่ร้องคำหนึ่งยืดกายทะลวงหลังคามุงจากหลบหนีไป

คนร่างเตี้ยเล็กก็คิดหนี แต่ทั้งนี้เพราะเชื่องช้าชั่ววูบ ทิชิ่วสกัดหนทางถอยของมันไว้

คนรูปร่างเตี้ยเล็กก็มีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง กลับบุกล่วงลึกเข้าไป พุ่งปราดไปที่ปากบันได

แนฮ้วยอยู่ที่ปากบันได

เมื่อมีแนฮ้วยอยู่ คนผู้นี้ต่อให้รวดเร็วกว่านี้ ก็ไม่รวดเร็วกว่ากระบี่ของแนฮ้วย

มิคาดยามนั้นบังเกิดเสียงขึ้นบันไดอย่างเร่งร้อน แนฮ้วยอดเหลียวหน้าไปมิได้

บทที่ 7

สัทธัมมสรีที่แท้จริง

แนฮ้วยพอเหลียวหน้าไป ก็เห็นชิบบุ้นอั้งโผล่ศีรษะขึ้นมา

พริบตาที่แนฮ้วยเหลียวหน้าไป คนรูปร่างเตี้ยเล็กก็พุ่งผ่านข้างกายแนฮ้วย เผชิญหน้ากับชิบบุ้นอั้ง

หากแม้คนรูปร่างเตี้ยเล็กฉวยโอกาสที่พุ่งผ่านข้างกายแนฮ้วย ลงมือต่อแนฮ้วย ยังคงไม่อาจทำอย่างไรแนฮ้วยได้

แต่คนรูปร่างเตี้ยเล็กคล้ายทราบว่า ตนเองมิใช่คู่มือของแนฮ้วย ดังนั้นไม่ลงมือ เพียงคิดหลบหนีอย่างสุดฝีเท้า

ยามนี้ หากแนฮ้วยลงมือขัดขวาง ยังทันท่วงที แต่แล้วเห็นชิบบุ้นอั้งตวัดดาบขึ้น ร่ายรำดาบเป็นบุปผาดาบสามวง จู่โจมใส่คนรูปร่างเตี้ยเล็ก

แนฮ้วยอดลังเลเล็กน้อยมิได้

หนึ่งนั้นเขาไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอของชิบซาเสียวเจี๋ยะ ไม่ทราบชมชอบให้ผู้อื่นช่วยเหลือนางหรือไม่ สอง ชิบบุ้นอั้งตระเตรียมสู้ศึกอยู่แล้ว ต่อให้ชิบบุ้นอั้งสู้คนผู้นี้ไม่ได้ ก็สามารถหักหาญหลายสิบกระบวนท่า

พริบตาที่ลังเลกลับเกิดเหตุแปรเปลี่ยนที่เหนือความคาดหมายผู้คนขึ้น

อุนสุดสัน : เอ็ดน, น.นพวิสน์ : แปล

ชิบบุ้นอั้งฟันดาบใส่คนรูปร่างเตี้ยเล็ก คนรูปร่างเตี้ยเล็กคลี่พัดเหล็กรับไว้ กลับกระทำเรื่องประการหนึ่ง

มันใช้มืออีกข้างหนึ่งเลิกผ้าดำคลุมหน้าขึ้นพอเลิกขึ้นก็คลุมลงดังเดิม

ชิบบุ้นอั้งพลันส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนกออกมา

คนรูปร่างเตี้ยเล็กหันหลังให้กับทิชิ่วและแนฮ้วย ดังนั้นคนทั้งสองไม่อาจเห็นโฉมหน้าคนผู้นี้ กลับเห็นสีหน้าของชิบบุ้นอั้งซึ่งหันหน้ามาทางด้านนี้

สีหน้านางเต็มไปด้วยแววตื่นเต้นสงสัย และเคลือบแคลงไม่เชื่อถือ

จากนั้นชิบบุ้นอั้งรั้งดาบกลับ คิดกล่าววาจา แต่เพิ่งเอ่ยปาก ฝ่ายตรงข้ามก็จี้จุดที่ทรวงอกนางสามแห่ง

แนฮ้วยและทิชิ่วพอโถมเข้าไป คนรูปร่างเตี้ยเล็กก็วางมือลงบนหัวไหล่ชิบบุ้นอั้ง อ้อมไปด้านหลังนาง จ่อพัดเหล็กฟันเลื่อยกับลำคอขาวผ่องของนาง

แนฮ้วยและทิชิ่วสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

คนทั้งสี่ยืนตัวแข็งกับที่ ล้วนไม่เอ่ยปาก

ยามนั้นชิบชิวไง้ค่อยระงับขวัญอันแตกตื่น เห็นซาม่วย *(น้องสาม)* ตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู ต้องร้องโพล่งว่า "อย่าฆ่านาง..."

คนรูปร่างเตี้ยเล็กแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราคิดทำอย่างไร มาตรว่าเราไม่บอก พวกท่านสมควรทราบดี"

คนผู้นี้พอเอ่ยปาก กลับเป็นสุ้มเสียงสตรี

ทิชิ่วสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "ตกลง ท่านไป พวกเราไม่ตาม"

สตรีร่างเตี้ยเล็กแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "ท่านกล่าวเช่นนี้ เข้าใจว่าเราย่อมเชื่อ?"

ทิชิ่วถามว่า "ทำอย่างไร ท่านจึงยินยอมเชื่อ?"

"พวกท่านถอยห่างไป เราอยู่เบื้องสูงเห็นชัดตา ให้พวกท่านล่าถอย

จวบกระทั่งเราไม่เห็นเงาร่างของพวกท่าน หากว่าเราเห็นพวกท่านหยุดยั้งรั้งรออยู่ที่ใด..."

นางใช้กำลังเล็กน้อย ฟันเลื่อยบนพัดเหล็กก็กรีดใส่ลำคอขาวผ่องของซิบบุ้นอั้งเป็นริ้วรอยโลหิตสายหนึ่ง

แนฮ้วยร้องอย่างพลุ่งพล่านว่า "อย่า..."

สตรีร่างเตี้ยเล็กหัวร่อเสียงแหลมเล็ก เมื่อชะงักเสียงหัวร่อค่อยกล่าวว่า "หากไม่ต้องการให้เราฆ่าคน พวกท่านล่าถอยไปในบัดดล"

ทิชิ่วและแนฮ้วยสบตากันวูบ ล้วนไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม

คนร้ายทั้งสามเมื่อคิดฆ่าซิบชิวไง้ อย่างนั้นอาจปองร้ายซิบบุ้นอั้งด้วยเหตุผลเดียวกัน หากแม้นพวกตนจากไปไกล สตรีร่างเตี้ยเล็กอาจจะฆ่าซิบบุ้นอั้งที่เห็นโฉมหน้าของนาง ค่อยหลบหนีจากไป

สตรีร่างเตี้ยเล็กคล้ายทราบว่าทั้งสองคิดอะไร แค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกท่านไม่มีทางเลือกอื่นอีก ไม่เช่นนั้นต่างต้องตายในทันที"

สีหน้าซิบบุ้นอั้งปรากฏแววแตกตื่นเดือดดาลถึงที่สุด ประกายตาก็หวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงที่สุด คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่ที่ถูกจี้สกัดจุดเป็นจุดใบ้ไม่อาจกล่าววาจาได้

แนฮ้วยลอบทอดถอนใจ กระทืบเท้ากล่าวว่า "ตกลง"

ทิชิ่วใคร่ครวญสถานการณ์ นึกหาวิธีพลิกความพ่ายแพ้เป็นชนะไม่ออก ยามนี้ค่อยสังเกตพบว่า นอกจากซากศพของก๊วยชิวฮงบนขื่อไม้แล้ว ในพงหญ้าข้างหอสังเกตการณ์ยังมีซากศพทหารยามสองคน

นี่คงเป็นพลทหารที่ประจำการอยู่ที่หอสังเกตการณ์นี้ พอดีประสบพบเหตุคิดเข้ามาขัดขวาง กลับถูกฆ่าทิ้ง

นอกจากนี้ ที่ริมหน้าต่างยังนอนฟุบด้วยซากศพซากหนึ่ง ผู้ตายแต่งกายเช่นบ่าวไพร่ หว่างเอวผูกสายรัดสีเหลืองเส้นหนึ่ง

อาภรณ์การแต่งกายนี้ เป็นที่คุ้นตาของทิชิ่วและแนฮ้วย กลับเป็น

บ่าวไพร่สังกัดหมู่บ้านซิบแกจึง

ที่แท้บ่าวฉกรรจ์ของหมู่บ้านซิบแกจึงมาตามหาซิบชิวไง้ ซิบชิวไง้ค่อยติดตามมันมา เมื่อถึงกลางทางศัตรูปรากฏกาย บ่าวฉกรรจ์ไม่ทราบถูกก๊วยชิวฮงกล่าวเปิดโปง หรือถูกพวกเดียวกันฆ่าปิดปาก

พริบตาที่เสียเวลาครุ่นคิด สตรีร่างเตี้ยเล็กก็ร้องด้วยความรำคาญว่า "พวกท่านไม่ไป เราจะลงมือด้วยอำมหิตแล้ว"

ทิชิ่วพลันเลิกคิ้ว กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "**ซิบฮูหยิน** *(ภรรยาคนแซ่ซิบ)*"

คำพูดพอกล่าว แนฮ้วยและซิบชิวไง้ล้วนงงงันวูบ ซิบบุ้นอั้งกลับกะพริบตาคราหนึ่ง

สตรีร่างเตี้ยเล็กสะท้านคราหนึ่ง คล้ายขบคิดไม่เข้าใจว่า ทิชิ่วเปิดโปงศักดิ์ฐานะของนางได้อย่างไร

ยามนั้น ที่ด้านหลังนางพลันบังเกิดเสียงกรีดร้องคำหนึ่ง

เสียงกรีดร้องครั้งนี้เปล่งออกมาสุดเสียง คนกรีดร้องแม้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ แต่เมื่อกระทบโสต สตรีร่างเตี้ยเล็กก็จิตใจว้าวุ่นถึงขีดสุด ยังคงสะท้านจิตใจนางเหลียวหน้ากลับไป

สภาพการณ์เหลียวหน้ากลับไปด้วยความตระหนกนี้เป็นเช่นเดียวกับที่แนฮ้วยเหลียวหน้าไปดูซิบบุ้นอั้งที่ติดตามขึ้นบันได

...การเหลียวหน้าแวบหนึ่งเป็นความเร็วเพียงไหน?

แต่การเหลียวหน้าของนางครั้งนี้กลับเป็นนิรันดร์

ทั้งนี้เพราะศีรษะของนางไม่สามารถเหลียวกลับมาอีกตลอดกาล

พริบตาที่นางเหลียวหน้าไป ทิชิ่วพลันโถมเข้าใกล้ สองมือประกบฉาดหนึบพัดเหล็กเอาไว้

พัดเหล็กคล้ายถูกหลอมละลายไปในหินผา ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนคลอนแม้แต่น้อย

ขณะเดียวกัน แนฮ้วยจู่โจมกระบี่ออก

กระบี่เฉียดผ่านก้านคอซิบบุ้นอั้ง แทงใส่คอหอยสตรีร่างเตี้ยเล็ก เสียงเชียะเมื่อปลายกระบี่โชกเลือดโผล่พ้นจากต้นคอ!

คนทั้งสี่ยืนตัวแข็งทื่อกับที่ ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

ซิบชิวไง้ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กระโดดปราดเข้ามาฉุดดึงซามวยของมันไว้ ตบคลายจุดแก่นาง ซิบบุ้นอั้งค่อยฟุบหน้าลงบนหัวไหล่มัน ร่ำไห้ออกมาว่า "เป็นอาซ้อ (พี่สะใภ้)"

บนพื้นเรียงรายด้วยซากศพหกซาก

เป็นทหารยามสองคน บ่าวฉกรรจ์คนหนึ่ง ก๊วยชิวฮง คนรูปร่างบึกบึน และซิบฮูหยิน

ไม่ว่าเป็นคนดีหรือคนชั่ว สูงส่งหรือยากไร้ ตายแล้วเหลือแต่คราบร่างที่ไร้ชีวิต ล้วนเสมอภาคดุจเดียวกัน

ซิบชิวไง้หวาดหวั่นไม่คลาย บอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาว่า "บ่าวไพร่ซิบกำไปหาเราที่บ้านของก๊วยปู้เท้า บอกว่าตั๋วซ้อตามเรากลับหมู่บ้านทียี่เอี้ยและแนสี่เอี้ยช่วยแก้ไขตั๋วกอฟื้นคืนสติมาแล้ว ดังนั้นเราจึงติดตามมันมา ก๊วยปู้เท้าไม่วางใจ ร่วมทางมาด้วย เมื่อบรรลุถึงที่นี้ พลันปรากฏผู้คลุมหน้าสามคนขึ้นคิดทำร้ายเรา ก๊วยปู้เท้าทางหนึ่งคุ้มครองเรา ทางหนึ่งประมือกับพวกมัน สั่งเราขึ้นหอสังเกตการณ์ ขอความช่วยเหลือจากทหารยาม พวกมันกลับติดตามขึ้นมา ก๊วยปู้เท้าสละชีวิตช่วยเรา ทหารยามทั้งสองก็ถูกฆ่าตาย ซิบกำไม่ทราบเกิดเรื่องใด เข้ามาคุ้มครองเรา ถูกสตรีคลุมหน้า...หรือตั๋วซ้อฆ่าทิ้ง เราขณะคับขันอันตรายพวกท่านก็มาถึง"

คนส่งเสียงกรีดร้องที่ด้านหลังซิบฮูหยินคือเชี่ยวเตียง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยพอปล่อยมือเชี่ยวเตียง โถมขึ้นหอสังเกตการณ์ ซิบบุ้นอั้งอารมณ์ร้อน ร้องบอกให้เชี่ยวเตียงรออยู่เบื้องล่าง ตนเองติดตามขึ้นไป

เมื่อเชี่ยวเตียงติดตามขึ้นไป ชิบฮูหยินก็คร่ากุมชิบบุ้นอั้งไว้ ทั้งนี้เพราะชิบบุ้นอั้งเผชิญหน้าศัตรูเข้มแข็ง ไม่ทันรู้สึกตัวว่าเชี่ยวเตียงขึ้นบันไดมาถึงด้านหลังนาง

แต่เชี่ยวเตียงไม่รู้จักวิทยายุทธ์

นางหลังจากศึกษาสถานการณ์เฉพาะหน้า ก็รวบรวมเรี่ยวแรงเปล่งเสียงกรีดร้องออกมา

นางทราบว่าหากตนเองสามารถแบ่งแยกสมาธิของสตรีคลุมหน้าร่างเตี้ยเล็ก ทิชิ่วกับแนฮ้วยต้องมีวิธีลงมือแน่นอน

เสียงกรีดร้องของนางได้ผลจริงๆ

ทิชิ่วเห็นชิบฮูหยินล้มตายลง ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก โถมถึงข้างบันได ยื่นมือลูบศีรษะเชี่ยวเตียง กล่าวว่า "ที่แท้ท่านพอส่งเสียงร้องกลับร้องดังปานนี้"

เชี่ยวเตียงหัวร่อแล้ว

ทิชิ่วพอเห็นรอยยิ้มของนาง ดวงตาพลันทอแววรักเวทนา แต่ปรากฏวูบก็หายวับ มือที่ยื่นออกก็หดกลับมา

ชั่วครู่ให้หลัง เชี่ยวเตียงค่อยเดินช้าๆ ขึ้นบันได พันบาดแผลให้กับชิบชิวไง้ที่รับบาดเจ็บ

หลังจากฟังคำบอกเล่าของชิบชิวไง้จนจบทิชิ่วกับแนฮ้วยค่อยคุกเข่าอยู่ข้างซากศพของก๊วยชิวฮง โขกศีรษะสามครั้งคราว

ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ก๊วยเฮีย ท่านตายในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ พลีชีวิตเพื่อสหาย ท่านนอนตาหลับเถอะ พวกเราจะเสริมสานปณิธานให้กับท่าน"

แนฮ้วยก็กล่าวย้ำทีละคำว่า "ก๊วยเฮีย ท่านแม้ไม่ได้ตายเพราะพวกเรา แต่พวกเราเท่ากับสร้างความลำบากแก่ท่าน ท่านวางใจ เรื่องราวที่ยัง

ไม่สำเร็จลุล่วงของท่านพวกเราจะสะสางให้กับท่าน"

ซึ่งความจริงเมฆขาวพลิ้วก๊วยชิวฮงมีภารกิจที่ยังไม่สำเร็จลุล่วงสองประการ หนึ่งคือภาวนาให้น้องชายหนึ่งเดียวของมันเป็นมือปราบพิทักษ์สันติราษฎร์เช่นกัน สอง คดีฆาตกรรมเจกเจ่ก *(อา)* ของมันยังไม่คลี่คลาย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยกล่าววาจากับผู้ตาย พวกเขามีวาจาเป็นสัจจะ เป็นหรือตายไม่เปลี่ยนแปร เท่ากับรับภาระเรื่องราวทั้งสองประการนี้ไว้แล้ว

ซิบชิวไง้อดถามมิได้ว่า "ทิยี่เอี้ย แนสี่เอี้ย พวกท่านทราบได้อย่างไรว่าสตรีคลุมหน้าเป็น..."

แนฮ้วยกล่าวว่า "เราไม่ทราบ เขาทราบ"

พลางเหลียวหน้าไปยังทิชิ่ว ทิชิ่วกล่าวว่า "เราก็ไม่ทราบ เราเพียงแต่คาดเดา"

ดวงตาของเขาทอแววครุ่นคิด กล่าวอีกว่า "ก่อนอื่นเราเห็นบนหอสังเกตการณ์มีซากศพของบ่าวไพร่หมู่บ้านซิบแกจึง ดังนั้นคาดเดาว่าคนผู้นี้เป็นคนที่ตามตัวซิบยี่จึงจู้กลับหมู่บ้าน ผู้ที่ใช้สอยบ่าวไพร่ของหมู่บ้านซิบแกจึงได้ย่อมเป็นผู้มีอำนาจในหมู่บ้าน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "ซิบซาเสียวเจี้ยะพลาดพลั้งถูกคร่ากุม เพราะเห็นโฉมหน้าแท้จริงของคนผู้นี้ ยามตื่นเต้นสงสัยไม่ทันระวัง ดังนั้นเราคาดเดาว่า สตรีคลุมหน้านี้ต้องเป็นผู้ที่ซิบซาเสียวเจี้ยะสนิทสนมคุ้นเคยถึงกับอาจเป็นญาติอาวุโส ด้วยนิสัยของซิบซาเสียวเจี้ยะ หากมิใช่ญาติอาวุโสนางอาจสู้ต่อไป ทำให้เราฉุกคิดถึงซิบฮูหยินที่สาบสูญอย่างลึกลับ ดังนั้นทดลองร้องเรียก คิดแบ่งแยกสมาธิของนาง คิดไม่ถึงเปิดโปงศักดิ์ศรีของนาง..."

เขากล่าวสรุปว่า "แต่หากปราศจากเสียงกรีดร้องของเซี่ยวเตียงโกวเนี้ย พวกเรายังไม่มีความมั่นใจว่าจะช่วยเหลือซิบซาเสียวเจี้ยะได้" พลางใช้สายตาที่ชื่นชมมองดูเซี่ยวเตียง เซี่ยวเตียงต้องก้มศีรษะต่ำลง

ชิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ตั่วซ้อมิใช่หายสาบสูญหรอกหรือ? นางไฉนทำเช่นนี้?"

ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เราก็ไม่ทราบเพราะเหตุใด เรายิ่งคิดไม่ถึงอาซ้อท่านกลับเป็นศิษย์สตรีสังกัดชิ้งซี่จื้อ *(สำนักพัดวิเศษ)* นามลี้โหล่วโหว"

ชิบบุ้นอั้งอุทานด้วยความตระหนก ชิบชิวไง้ก็ร้องโพล่งว่า "ท่านว่าตั่วซ้อคือทิชี่แม้แซ *(นางมารพัดเหล็ก)* ลี้โหล่วโหว?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ลี้โหล่วโหวฆ่าคนวางเพลิง ปล้นสะดมชิงทรัพย์ มีฉายาเช่นนั้นจริง"

ชิบชิวไง้ร้องว่า "เราเพียงทราบว่าตั่วซ้อแซ่ลี้ เมื่อสองปีก่อน ยี่ก้วงแกเป็นคนแนะนำให้กับตั่วกอ..."

ชิบบุ้นอั้งก็กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่า ตั่วซ้อกลับมีวิทยายุทธ์ติดตัว"

ทิชิ่วขมวดคิ้วกล่าวว่า "ภรรยาคนที่สองของตั่วกอท่าน กลับเป็นนางมารพัดเหล็กลี้โหล่วโหว ความนี้เกรงว่ามีเบื้องหลังเคลือบแฝง"

ชิบชิวไง้กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "ใช่แล้ว ตั่วซ้อเป็นนางมารพัดเหล็ก คนที่เหลือเป็นใคร?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "คนใช้กระบองทองเหลืองคือตั่วลักชิ้ง *(เจ้าทรงพลัง)* ลื่อเจ็ง"

ชิบชิวไง้อุทานว่า "เป็นมัน มิน่าเล่ามันสามารถกระแทกดาบในมือเราปลิวกระเด็นในกระบองเดียว"

แนฮ้วยรับฟังถึงตอนนี้ พลันกล่าวกับทิชิ่วว่า "นางมารพัดเหล็ก เจ้าทรงพลังเหล่าโจรร้ายที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาล้วนอยู่ที่นี้ ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบี่ฮวงโหและดาบล้อมธารที่พวกเราพบพานเมื่อสามวันก่อนหรือไม่?"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า "หมู่บ้านซิบแกจึงเป็นผู้นำบู๊ลิ้มสองฟากฝั่งแม่น้ำ เปรียบกับหมู่บ้านที่ถูกทำลายทั้งแปดแห่ง ยังมีความหมายกว่ามากนัก"

ผู้คนที่หลงเหลือทั้งสามล้วนไม่ทราบว่า แนฮ้วยกับทิชิ่วสนทนาถึงเรื่องใด จวบกระทั่งทิชิ่วส่งเสียงกระแอม เรียกหาว่า "ซาเสียวเจี้ยะ"

ซิบบุ้นอั้งรับคำคราหนึ่ง ทิชิ่วกล่าวว่า "เรื่องพวกเราซ่อนตัวในบ้านของก๊วยปู้เท้า ท่านทราบจากก๊วยปู้เท้าใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

ทิชิ่วถามอีกว่า "อย่างนั้นหลังจากที่ท่านทราบว่าพวกเราอยู่ที่บ้านของก๊วยปู้เท้า ท่านใช่บอกต่อตั่วซ้อท่านหรือไม่?"

ซิบบุ้นอั้งลืมตากลมโตกล่าวว่า "นางหายสาบสูญไปหลายวัน ข้าพเจ้าจะบอกต่อนางได้อย่างไร...แต่ข้าพเจ้ากลับบอกต่อคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ซาก้วงสื่อเลี้ยงหงอเจกเจ่ก *(อา)*"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสบตากันวูบ ทิชิ่วกล่าวว่า "ผู้คลุมหน้าทั้งสาม หนึ่งคือเจ้าทรงพลัง หนึ่งคือนางมารพัดเหล็ก อีกผู้หนึ่งมีเงาร่างคุ้นตา ไม่ทราบเคยพบพานจากที่ใด..."

แนฮ้วยกล่าวเสริมขึ้น "เป็นเงาร่างของซาก้วงสื่อซิบเลี้ยงหงอ มีแต่มันจึงทราบว่าพวกเราไม่อยู่ในบ้านก๊วยปู้เท้า ดังนั้นมันล่อซิบยี่จึงจู้ออกมาจัดการ ปัญหาอยู่ที่ซาก้วงสื่อไฉนคิดฆ่ายี่จึงจู้ เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับซิบจึงจู้ ใช่เกี่ยวโยงกับหมู่โจรที่ออกอาละวาดในระหว่างนี้หรือไม่?"

ซิบบุ้นอั้งลืมตากลมโตมองดูแนฮ้วย นางขบคิดไม่เข้าใจว่าชายหนุ่มที่เงียบขรึมผู้นี้ไฉนมีวิจารณญาณแยกแยะที่ละเอียดลึกซึ้งปานนี้

ทิชิ่วกล่าวว่า "ปริศนาเหล่านี้ต้องไปที่หมู่บ้านซิบแกจึงค่อยได้รับการคลี่คลาย"

แนฮ้วยกล่าวว่า "หากจะไปก็รีบรุดไป หากชักช้าเกรงว่าไม่ทันการณ์"

ชิบบุ้นอั้งรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวว่า "มีอันใดไม่ทันการณ์?"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ทั้งนี้เพราะขณะที่พวกเราได้คิดว่า การลอบสังหารครั้งนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับซาก้วงสื่อ ฝ่ายตรงข้ามก็คาดเดาออกว่าพวกเราได้คิดแล้ว"

ชิบบุ้นอั้งยกมือเท้าสะเอว กล่าวว่า "พวกมันคาดเดาออกแล้วจะเป็นไร? หรือจะซื้อกระดองเต่าอันหนึ่งหดหัวเอาไว้?"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "หากชุกหัวหดหางยังพอทำเนา เกรงว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ชุกหัวหดหาง หากแต่ดำเนินการเคลื่อนไหว สมมติเช่นจัดการกับตั่วกอท่าน"

ชิบชิวไง้และชิบบุ้นอั้งกระโดดปราดขึ้นโดยพร้อมเพรียง ร้องว่า "ไปไปในบัดดล"

บทที่ 8

ความจริงกระจ่าง

หน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ดอกสีม่วงบานสะพรั่งอยู่กลางลานหญ้าเขียวชจี แต่งแต้มดุจผืนพรมพื้นเขียวลายดอกไม้ม่วงผืนหนึ่งก็มิปาน

ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิว สุดพื้นหญ้าปลายทางน้อย เป็นประตูใหญ่ของหมู่บ้านซิบแกจึง

หน้าประตูมีคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้หลังงองุ้มเล็กน้อย สูบกล้องยาเส้น ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม มาตรว่าอายุสูงวัย แต่ไม่ชราร่วงโรย กลับแฝงอำนาจประการหนึ่ง

คนผู้นี้กลับเป็นชาก้วงสื่อ *(ผู้ดูแลเรื่องราวที่สาม)* ซิบเลี้ยงหงอ

ทิชิ่วและแนฮ้วยหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เดินไปเบื้องหน้า ซิบบุ้นอั้งขบคิดไม่เข้าใจว่าทิชิ่วแนฮ้วยไฉนหนักแน่นเยือกเย็นปานนี้ นางถึงกับแทบชี้หน้าจิ้งจอกเฒ่าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มจอมปลอมแผดด่าว่า "เจ้ายังมีหน้ามาพบเราอีก?"

แต่นางไม่ทันด่าออกไป ชาก้วงสื่อก็ถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ยี่เสียวเอี้ยชาเสียวเจี้ยะ พวกท่านกลับมาแล้ว?"

อุดมสิน : เขียน, ณ.ณมวิศว์ : แปล

4 มือปราบมหาเฉย

ตอน ดาบฝักสลาย

ซิบบุ้นอั้งขุ่นแค้นจนตะลึงลานกับที่ ซิบชิวไง้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "หากพวกเราไม่กลับมา ไยมิใช่สบอารมณ์เจ้าพอดี?"

ซาก้วงสื่อคล้ายไม่ได้ยินคำพูดซิบชิวไง้ ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "รีบเข้าไปเถอะ จึงจู้รอพวกท่านเป็นเวลานานแล้ว"

มันหยีตาลง กวาดตาผ่านหน้าทิชิ่วแนฮ้วยแวบหนึ่ง กล่าวอีกว่า "จึงจู้กำลังรอคอยทิยี่เอี้ยกับแนสี่เอี้ย"

ทิชิ่วสะกดจิตระงับใจได้ กล่าวว่า "อย่างนั้นรบกวนซาก้วงสื่อนำทาง"

ซาก้วงสื่อน้อมกายรับคำ เดินนำหน้าอย่างยิ้มแย้ม ซิบบุ้นอั้งถึงกับคิดตบหน้ามันฉาดหนึ่ง เพิ่งขยับตัวยกมือขึ้น มือข้างนั้นก็ถูกผู้คนเกาะกุมไว้

คนผู้นั้นเกาะกุมวูบหนึ่ง ก็คลายมือลง

ซิบบุ้นอั้งเหลียวหน้าไป เห็นเป็นแนฮ้วย แนฮ้วยที่หน้าแดงฉานจรดลำคอ

ซิบชิวไง้ถามว่า "เป็นไรหรือ?"

ซิบบุ้นอั้งตอบเบาๆ ว่า "ไม่มีใด" นางพลอยหน้าแดงสดใสด้วย

ยามนั้น ทิชิ่วก้าวยาวๆ ติดตามอยู่ด้านหลังซาก้วงสื่อ ที่เหลือย่อมทยอยติดตามไป

ห้องโถงใหญ่อันกว้างขวาง ยามนี้จัดตั้งไว้ด้วยเก้าอี้หกสิบสี่ตัว

เก้าอี้ทั้งหกสิบสี่ตัวจัดเรียงสับสน บ้างหันออกนอก บ้างหันเข้าหาด้านใน พนักเก้าอี้บ้างหันหาตะวันออก บ้างหันหาตะวันตก สีสัน เนื้อไม้ ลักษณะ ตลอดจนขนาดใหญ่เล็กของเก้าอี้ล้วนละม้ายเหมือน บ้างถึงกับเป็นลายมังกรมีเท้าแขน บ้างเพียงเป็นเก้าอี้ทรงกลม กระทั่งพนักเก้าอี้ก็ไม่มี บ้างเป็นเก้าอี้บุแพรสลักลวดลายดอกไม้ บ้างสีน้ำมันกะเทาะหลุดร่วง ยังมีเก้าอี้สามขาอยู่ตัวหนึ่ง

ในเก้าอี้หกสิบสี่ตัว มีอยู่ตัวหนึ่งมีลักษณะแปลกประหลาดยิ่ง กลับ

จัดสร้างจากไม้สัก แกะสลักเป็นรูปโป๊ยช่วย *(ยันต์แปดทิศ)* นั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ปล่อยผมยาวสยาย ตลอดทั้งร่างเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง แต่สีหน้าและหว่างคิ้วปรากฏแววครุ่นคิด ดูไปแฝงความสุภาพอ่อนโยนชนิดหนึ่ง

คนผู้นี้ทรุดนั่งขัดสมาธิ บนหัวเข่าพาดขวางด้วยดาบเล่มหนึ่ง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยมิใช่เพิ่งพบเห็นคนผู้นี้เป็นครั้งแรก

แต่ครั้งแรกที่ทิชิ่วกับแนฮ้วยพบเห็นคนผู้นี้ คนผู้นี้ยังถูกคุมขังอยู่ในคุก

คนผู้นี้ย่อมเป็นหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงซิบเชี่ยฮวง ที่ด้านหลังมันยังมีแคร่อาวุธแคร่หนึ่ง ประดับไว้ด้วยดาบที่มีลักษณะผิดแผกแตกต่างสามสี่สิบเล่ม

ซิบชิวไง้พอเห็นหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ต้องงงงันวูบ ร้องโพล่งเบาๆ ว่า "ตั่วกอ..." ทางหนึ่งร้อง กลับถอยกายไปหนึ่งก้าว

เชี่ยวเตียงพอเห็นหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ถึงกับหน้าซีดเผือด หลบไปด้านหลังคนผู้หนึ่ง จากนั้นค่อยพบว่าคนผู้นั้นคือทิชิ่ว

ซิบบุ้นอั้งเบิกบานใจที่สุด ร้องว่า "ตั่วกอ ที่แท้ท่านไม่ได้เสียสติ"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยิ้มอย่างสงบกวาดตามองทิชิ่วแวบหนึ่งค่อยเหลียวหน้าไปยังแนฮ้วย กล่าวช้าๆ ว่า "ทิยี่เอี้ย แนสี่เอี้ย นับถือมานาน"

ทิชิ่วก้มศีรษะเล็กน้อย กล่าวว่า "ซิบจึงจู้ไม่ต้องเกรงใจ เรียกชื่อทิอิ้วแซ่ตรงๆ เถอะ"

ซิบชิวไง้ครั่นคร้ามต่อกอกอที่มีนิสัยประหลาดพิกลไม่กล้ากล่าววาจา ซิบบุ้นอั้งจึงกล่าวว่า "ตั่วกอ ระหว่างทางพวกเราถูกลอบทำร้าย ล้วนเป็นฝีมือของซาก้วงสื่อ"

อุณฑุอสิณ : เขียน, ณ.ณมวิตต์ : แปล

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า "เหลวไหล ซาก้วงสื่อจงรักภักดีต่อซิบแกจึง ไหนเลยกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?"

ซิบบุ้นอั้งถูกตวาดว่า ต้องแบะปากด้วยความคับแค้น แทบร้องไห้ออกมา ซาก้วงสื่อที่ด้านข้างก็เดินเข้ามา ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า "ถูกแล้ว ซาเสียวเจี๋ยะปรักปรำผู้คนไปแล้ว"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพลันยืดกายขึ้นไม่เห็นมันมีความเคลื่อนไหวใด ก็บรรลุถึงหว่างกลางของซิบบุ้นอั้งกับซาก้วงสื่อ ตวาดว่า "ยังมิรีบขอขมาต่อซาก้วงสื่ออีก?"

ซิบบุ้นอั้งเปิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "ข้าพเจ้า..."

พลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกพุ่งออก เสียงโอยตามติด ซาก้วงสื่อล้มลงกับพื้น

เหตุแปรเปลี่ยนนี้รวดเร็วเกินไป ทุกผู้คนยังไม่ทันทำความเข้าใจเหตุการณ์เบื้องหน้า หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงก็จี้สกัดจุดของซาก้วงสื่อไว้

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวว่า "ซึ่งความจริง เราติดตามเรื่องที่ซาก้วงสื่อฆ่าคนชิงทรัพย์แต่แรก ที่ไม่เคลื่อนไหว เพราะเกรงว่าจะแหวกหญ้าให้งูตื่น"

ซิบชิวไง้และซิบบุ้นอั้งล้วนแตกตื่นจนตะลึงลาน แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "เกรงว่าซาก้วงสื่อยังมิใช่ตัวการ"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงงงงันวูบ จึงกล่าวว่า "แนสี่เอี้ยหมายความว่า..."

แนฮ้วยกล่าวว่า "ในรอบเดือนมานี้ สองฟากฝั่งแม่น้ำมีหมู่บ้านแปดแห่งถูกเลือดล้าง เป็นฝีมือของมหาโจรหกคน ในคนทั้งหก กระบี่ฮวงโหและดาบล้อมธารถูกพวกเราฆ่าทิ้ง วันนี้มีคนร้ายสามคนทำร้ายซิบยี่จึงจู้ สองในสามคือนางมารพัดเหล็กและเจ้าทรงพลัง อย่างนั้นมหาโจรสมควรหลงเหลืออีกสองคน หากแม้นหนึ่งในจำนวนนั้นคือซาก้วงสื่อ ยังมีอีกผู้หนึ่งเป็นใคร?"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านถามเรา เราจะถามผู้ใด?"

ทิชิ่วกล่าวเสริมขึ้น"พวกเราสืบทราบว่านางมารพัดเหล็กลี้โหล่วโหวที่ฆ่าคนชิงทรัพย์ในยุทธจักรคือฮูหยินท่าน..."

"พวกท่านจัดการกับนางอย่างไร?"

"ฮูหยินท่านคร่ากุมซาเสียวเจี้ยะไว้ เพราะเพื่อช่วยคนพวกเราได้แต่ฆ่านาง"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า "อะไร นางตายแล้ว?"

ทิชิ่ว แนฮ้วยรับคำ ทางหนึ่งลอบตระเตรียมพร้อม ป้องกันอีกฝ่ายหนึ่งจู่โจมลงมือ

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพลันส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวคำ"ประเสริฐ" ติดต่อกันสามครั้ง ค่อยกล่าวว่า "สตรีเช่นนี้สมควรฆ่า"

ทุกผู้คนงงงันวูบ หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงน้ำตาคลอหน่วย เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "พวกท่านฆ่าคนได้ประเสริฐ น่าเสียดายตัวการวางแผนมิใช่เรา และมิใช่ผู้หนึ่งผู้ใดในเหล่าโจรร้าย"

ทิชิ่วกล่าวว่า "พวกเราต้องการจับเป็น จะได้สอบปากคำจากมัน"

แนฮ้วยกล่าวเสริมขึ้น "ดังนั้นซาก้วงสื่อไม่อาจประสบเหตุไม่คาดหมาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทำร้ายมัน"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านทั้งสองสมกับเป็นยอดมือปราบ มีความรอบคอบเหนือธรรมดาจริงๆ พวกท่านสอบปากคำเถอะ เรารับรองว่าซาก้วงสื่อไม่เป็นไร..."

ไม่ทันขาดคำ ซาก้วงสื่อบนพื้นพลันกระโดดปราดขึ้น

ทิชิ่วกับแนฮ้วยป้องกันผู้อื่นฆ่าปิดปากซาก้วงสื่อ คิดไม่ถึงมันกลับคิดฆ่าปิดปากพวกตน

ซาก้วงสื่อพอกระโดดปราดขึ้น ก็ยื่นนิ้วทั้งห้า คว้าใส่ก้านคอข้างซ้ายของทิชิ่ว

ทิชิ่วแม้ไม่ทันระวังป้องกันว่า ซาก้วงสื่อจะจู่โจมทำร้าย แต่ไม่ว่าผู้ใดคิดเข้าใกล้เขา ล้วนไม่ง่ายดาย

ทิชิ่วยกมือปัดวบนิ้วทั้งห้าของซาก้วงสื่อก็คว้าใส่ข้อแขนขวาของเขา

ซาก้วงสื่อคล้ายกระทบถูกสายฟ้า นิ้วทั้งห้ากระดอนขึ้น เสื้อผ้าบนข้อแขนทิชิ่วก็คล้ายถูกไฟจี้ ปรากฏเป็นรูรอยนิ้วห้ารอย

แต่ซาก้วงสื่อยื่นมืออีกข้างหนึ่ง คว้าใส่กลางหลังของเชี่ยวเตียง

ทิชิ่วคำรามก้อง คิดหมายลงมือ กลับไม่กล้าเคลื่อนไหว ทั้งนี้เพราะซาก้วงสื่อกล่าวว่า "หากท่านลงมือ เราจะฆ่าสตรีนางนี้"

ขณะที่ทิชิ่วส่งเสียงคำราม แนฮ้วยพลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกจู่โจมถึงท้ายทอย

แนฮ้วยฟุบกายลง แทงกระบี่ไปด้านหลัง กระบี่ไม่ทันหลุดพ้นจากสายรัดเอว ก็แทงย้อนไปด้านหลัง

กระบี่ของเขาไม่ได้ประดับในฝักตลอดมา

ยามนี้ชิบบุ้นอั้งยืนหันหน้าหาแนฮ้วย เห็นโฉมหน้าคนลอบจู่โจมโดยชัดตา อดกรีดร้องออกมามิได้

แนฮ้วยหันหลังให้กับฝ่ายตรงข้าม กระบี่ไม่ห่างจากสายรัดเอว ประกระบวนท่ากับฝ่ายตรงข้ามสิบเจ็ดสิบแปดกระบวนท่า

ในสิบเจ็ดสิบแปดกระบวนท่านี้ แนฮ้วยไม่มีโอกาสหันกลับไปรับศึกทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามจู่โจมเร่งร้อนเกินไป

ชิบบุ้นอั้งค่อยร้องถามว่า "ตั่วกอ ท่านทำอะไร?"

ในเสียงร้องของชิบบุ้นอั้ง แนฮ้วยค่อยแน่ใจว่าคนจู่โจมทำร้ายเขาคือหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึง

อีดใจเดียว แนฮ้วยประมือกับหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยี่สิบกว่ากระบวนท่า

ในยี่สิบกว่ากระบวนท่านี้ แนฮ้วยทั้งรุกและถอย พลิกแพลงใช้ท่ากระบี่เจ็ดแปดชนิด ยังคงไม่มีโอกาสหมุนตัวกลับไป

ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่เพียงเป็นเพื่อนร่วมงาน ทั้งยังสังกัดสำนักเดียวกัน พวกเขาออกท่องยุทธจักร ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี ไม่ทราบผ่านการต่อสู้มากน้อยเท่าใด ดังนั้นรู้จักซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

ทิชิ่วเห็นแนฮ้วยถูกรุกไล่ตกเป็นเบี้ยล่าง แต่แน่ใจว่าแนฮ้วยไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต ขอเพียงตอนแรกฆ่าเขาไม่ได้ แนฮ้วยยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ ในที่สุดพลิกแพลงจากพ่ายแพ้เป็นชนะ

ทิชิ่วบังเกิดความเชื่อมั่นต่อแนฮ้วย เช่นเดียวกับที่แนฮ้วยบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเขา

ทิชิ่วทราบว่า ผู้ที่ตนเองเผชิญหน้า ยังรับมือยากกว่าศัตรูของแนฮ้วย ทั้งนี้เพราะซาก้วงสื่อเกาะกุมความเป็นตายของคนผู้หนึ่ง

ความเป็นตายของสตรีที่น่าเวทนา และไม่รู้จักวิทยายุทธ์ผู้หนึ่ง

ความเป็นตายของเซี่ยวเตียง

ใจกลางฝ่ามือทิชิ่วปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม แต่สีหน้ายังยิ้มแย้มดุจเดิม

...สถานการณ์ยิ่งเป็นผลร้ายต่อตัวเอง ยิ่งต้องแสดงความเยือกเย็น ค่อยมีโอกาสพลิกสถานการณ์กลับคืน ไม่เช่นนั้นสถานการณ์ยิ่งมายิ่งเลวร้ายลง

...เมื่อออกท่องยุทธจักร แม้กับสหาย ได้แต่บอกเรื่องมงคลไม่บอกเรื่องกังวล อย่าว่าแต่กับศัตรู?

...ซึ่งความจริง ต่อให้เป็นสหาย ในยุทธจักรลี้ลับมากเภทภัย ไม่ทราบวันใดจะกลับกลายเป็นศัตรู

อุดสุดสิ้น : เอ็ดฉ, ฉ.ฉมวิดฉ์ : แปล

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า “ซาก้วงสื่อ ท่านคล้ายจับคนผิดแล้ว โกวเนี้ยนางนี้หารู้จักวิทยายุทธ์ไม่”

ซาก้วงสื่องงงันวูบ มันกระโดดปราดขึ้น ลงมือต่อทิชั่ว แต่ไม่มีความหวังประสบผล ดังนั้นทางหนึ่งจู่โจมต่อทิชั่ว ทางหนึ่งตะปบคร่ากุมเชี่ยวเตียง คิดใช้เป็นเครื่องมือข่มขู่ต่อทิชั่ว พอฟังอดลังเลมิได้

...เชี่ยวเตียงเพียงเป็นสตรีที่ปราศจากคุณค่าความหมายนางหนึ่ง ไม่มีเหตุผลที่ใช้ข่มขู่ทิชั่วได้

ซาก้วงสื่อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า “ท่านเป็นมือปราบ หรือเจ้าหน้าที่บ้านเมืองกลับไม่คำนึงถึงชีวิตผู้คน?”

คำพูดนี้พอดีจี้ถึงจุดอ่อนของทิชั่ว แต่เปลือกนอกเขายังยิ้มแย้มคล้ายไม่มีเรื่องราวใด

ยามนั้น ทิชั่วพลันประสานสบกับสายตาของเชี่ยวเตียง

เชี่ยวเตียงถูกคว้าจับกลางหลัง ย่อมไม่สามารถขัดขืนดิ้นรน ต่อให้นางไม่ได้ถูกตะปบคว้า เมื่ออยู่ข้างกายยอดฝีมือเช่นซาก้วงสื่อ ก็ไม่สามารถต่อสู้ขัดขืนได้

ทิชั่วพลันสบตากับเชี่ยวเตียง ในดวงตาคำขลับของเชี่ยวเตียง ทิชั่วพบเห็นความในใจของนาง ในห้วงคับขันเป็นตาย ทิชั่วล่วงรู้ถึงร้อยคำพันคำจากแววตาของนาง

ดังนั้น ทิชั่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เชี่ยวเตียงโกวเนี้ย เราไม่อาจช่วยท่าน จนปล่อยให้โจรร้ายลอยนวลได้”

ซาก้วงสื่อฟังถึงตอนนี้ ทราบว่าตัวประกันนี้ไม่มีประโยชน์ใดต่อตน ระหว่างทิชั่วกับเชี่ยวเตียงไม่มีความสัมพันธ์อันใด ต้องไม่ยอมเสียสละอันใดเพื่อนาง ตนรั้งสตรีเช่นนี้ไว้ข้างกาย กลับเป็นเครื่องถ่วงประการหนึ่ง

มิคาดยามนั้นซิบชิวไง้ที่ด้านหลังพลันส่งเสียงร้องคร่ำครวญว่า “อย่าได้ทำร้ายเชี่ยวเตียง ทิยี่เอี้ย ท่านเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ไม่อาจทำเช่นนี้”

ซาก้วงสื่อความจริงคิดผลักไสเซี่ยวเตียงออกไปพอฟังกลับรั้งดึงนางอยู่เบื้องหน้า นิ้วทั้งห้าตะปบคว้าใส่กลางหลังนางไม่ผ่อนคลาย

ทิชิ่วอดถอนใจเบาๆ มิได้ ชิบชิวไง้ยี่เสียวเอี้ยไม่เพียงขาดประสบการณ์บู๊ลิ้ม มิหนำซ้ำยังไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอของหญิงคนรัก

ได้ยินคนผู้หนึ่งปรบมือ พลางเดินเข้ามา หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เช้าวันนี้เราเพิ่งถกถึงการใช้อำนาจตามอำเภอใจ ฆ่าคนทั้งที่ไม่มีความผิดกับทิยี่เอี้ยและแนสี่เอี้ย ตอนนี้ทิยี่เอี้ยไม่แยแสสนใจต่อความเป็นตายของคนไร้ความผิดจริงๆ"

คนกล่าววาจาคือยี่ก้วงแก *(ผู้ดูแลบ้านที่สอง)* **ชิบเอ็งเม้ง**

ชิบชิวไง้ที่ด้านข้างร่ำร้องว่า "ไม่ ทิยี่เอี้ย ไม่อาจเสียสละเซี่ยวเตียง..."

ทิชิ่วไม่แยแสสนใจมัน พลันกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า "ที่ฆ่าคนวางเพลิงมิใช่เรา แต่เป็นพวกท่าน"

ยี่ก้วงแกหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ซึ่งความจริง บังคับคนตายกับฆ่าคนตาย ต่างกันเพียงคาบเดียวเท่านั้น"

ทิชิ่วกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า ยี่ก้วงแกกับซาก้วงสื่อเป็นมหาโจรที่หลงเหลือทั้งสองแล้ว"

"ฮา ฮา เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ พวกเราย่อมไม่จำเป็นต้องปฏิเสธแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "อย่างนั้นตัวการสำคัญไยไม่เผยโฉมด้วย?"

ยี่ก้วงแกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ตัวเอกย่อมเผยโฉมในตอนท้าย เช่นเดียวกับที่พวกท่านเหล่าเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเมื่อตอนกระทำคดี ลงมือฆ่าคนหลายคน ยังสามารถแก้ตัวว่าลงมือเพื่อป้องกันตัว ไม่ต้องรับผิดชอบอันใด"

ทิชั่วอึ้งไปวูบ ซึ่งความจริง มีเจ้าหน้าที่บ้านเมืองอาศัยข้ออ้างปฏิบัติหน้าที่คุกคามทำร้ายราษฎรที่ไร้ความผิดไม่น้อย ต่อให้เป็นโจรมิจฉาชีพจริงๆ ก็ไม่มีโทษถึงตาย จำนวนที่ตายด้วยความคับแค้น เกรงว่าไม่น้อยกว่าผู้ที่สมควรตายจริงๆ

ดังนั้นในสายตาของราษฎรทั่วไป มือปราบและพนักงานกรมเมืองมิเพียงเป็นผู้รักษากฎหมาย ทั้งยังเป็นคนข่มเหงคะเนงร้ายผู้คน

ซิบชิวไง้ไม่อาจสะกดกลั้นใจ พลันขยับกายคิดโถมเข้าช่วยเหลือเชี่ยวเตียง

ซาก้วงสื่อพลันรวบนิ้วข้างซ้ายบีบเค้น เชี่ยวเตียงสะกดข่มกลั้นไว้ไม่ส่งเสียงร้องออกมา แต่ดูจากสีหน้าที่เผือดขาว แสดงว่านางกำลังข่มกลั้นความเจ็บปวดที่ผู้อื่นไม่อาจทนทานได้

ทิชั่วยื่นมือออก วางลงบนหัวไหล่ซิบชิวไง้

ซิบชิวไง้ขยับดิ้นรน ร้องว่า "ปล่อยเรา"

แต่ทิชั่วเมื่อวางมือลง คนคล้ายถูกตรึงติดกับพื้น ไม่ว่าดิ้นรนอย่างไรก็ดิ้นไม่หลุด

ทิชั่วกล่าวว่า "ยี่เสียวเอี้ย ท่านทำเช่นนี้ไม่ใช่ช่วยนาง หากแต่ทำร้ายนาง"

ซิบชิวไง้ร้องอย่างคื่อรั้นว่า "เราต้องช่วยนาง เราต้องช่วยนาง..."

ยี่ก้วงแกกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ใช่แล้ว ซิบยี่เสียวเอี้ย หากท่านคิดช่วยโกวเนี้ยน้อยนี้ นอกจากฆ่าทิยี่เอี้ยผู้นี่ก่อน...ฆ่าทิยี่เอี้ย เท่ากับช่วยโกวเนี้ยน้อยนี้"

ซิบชิวไง้มองดูเชี่ยวเตียง เหลียวดูทิชั่ว ชี้หน้ายี่ก้วงแกกับซาก้วงสื่อ กระชากเสียงว่า "พวกเจ้า...พวกเจ้าเป็นคนของหมู่บ้านซิบแกจึง พวกเจ้าทำเช่นนี้สามารถสู้หน้าซิบแกจึงหรือ?"

ยี่ก้วงแกยังยิ้มแย้มแจ่มใสดุจเดิม ย้อนถามว่า "ยี่เสียวเอี้ย จึงจู้พวก

ท่านก็กระทำเรื่องละอายต่อมโนธรรมเช่นกัน"

ซิบชิวไง้ลืมตาอ้าปากค้าง ไม่อาจตอบได้

ยามนั้น สภาวะจู่โจมของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพลันหยุดยั้งลง สอดดาบคืนฝัก วางดาบลงบนหัวเข่า คนก็ทรุดนั่งขัดสมาธิบนเก้าอี้ กลับคืนสู่กลิ่นอายอันสุภาพอ่อนโยนอีกครา

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงทอดถอนใจกล่าวว่า "ใช่แล้ว เรากระทำเรื่องละอายต่อมโนธรรม แต่เป็นพวกเจ้าบีบบังคับเรากระทำเรื่องละอายต่อมโนธรรม"

ยี่ก้วงแกแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ผู้ที่กระทำเรื่องละอายต่อมโนธรรมล้วนบอกว่าถูกบีบบังคับ"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวว่า "แต่พวกเจ้าบีบบังคับเราเป็นเวลาสามปีแล้ว" ขณะกล่าว เอ็นเขียวขึ้นโปนทั่วใบหน้า ยังพยายามบังคับตัวเองไว้ กล่าวอีกว่า "ตั้งแต่สามปีก่อน หลังจากที่บิดาผู้ล่วงลับเสียชีวิต เราก็พบว่าหมู่บ้านซิบแกจึงเป็นเปลือกอันว่างเปล่า อำนาจที่แท้จริงตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเจ้า"

ชาก้วงสื่อกล่าวว่า "เราไหนเลยคู่ควร นี่ล้วนเป็นผลจากการชี้นำของตั่วจังก้วงและยี่ก้วงแก"

ยี่ก้วงแกก็กล่าวว่า "เราเพียงได้รับอิทธิพลจากตั่วจังก้วง ทำงานรับใช้เขาเท่านั้น"

ทั้งสองรีบกล่าวแก้ต่าง คล้ายกลัวเภทภัยกรายกล้ำก็มิปาน พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ซึ่งความจริง จึงจู้ยังคงเป็นจึงจู้ ซิบจึงจู้กล่าวรุนแรงไปแล้ว"

คนกล่าววาจาคือจังก้วงเก้าชีวิตถังซิกเกีย จังก้วงเก้าชีวิตเดินช้าๆ เข้ามา ในมือยังฉุดลากเด็กชายอายุหกเจ็ดขวบผู้หนึ่ง

ทิชิ่วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ในที่สุดตัวละครหลังฉากเผยโฉมแล้ว"

4 มือปราบมฆาฉม

ตอน ดาบฝนศัตรู

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพอเห็นเด็กชายนั้น กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุกแต่ไม่ลุกขึ้น ซิบชิวไง้และซิบบุ้นอั้งอดร้องเรียกมิได้ว่า

"กิ้วยี้ เจ้าไฉนอยู่ที่นี้?"

"กิ้วยี้ เจ้ามิใช่ตกน้ำ..."

เอ่ยถึงตอนนี้เห็นเด็กชายนั้นสีหน้าซึมเซา สองตาหลับพริ้ม แสดงว่าถูกสยบจุดเอาไว้

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวอย่างยากเย็นว่า "ตั่วจังก้วง ท่านต้องการให้เราทำอะไรโปรดสั่งมา ไยต้องคร่ากุมกิ้วยี้..."

จังก้วงเก้าชีวิตยิ้มพลางกล่าวว่า "จึงจู้ พวกเราชะล่าใจชั่ววูบ แทบเข้าใจว่าท่านเสียสติจริงๆ ยังคงระมัดระวังไว้ประเสริฐกว่า"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ในที่สุดยังไม่อาจตบตาท่านได้"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "พวกเราสามารถเปิดโปงแผนอุบายของท่านต้องขอบคุณมือปราบทั้งสองท่านนี้"

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า "ตั่วจังก้วง"

จังก้วงเก้าชีวิตรับคำ ทิชิ่วกล่าวว่า "เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ไม่ว่าพวกท่านดำเนินแผนอันใด แผนการคงใกล้สำเร็จลุล่วงแล้ว หากคิดบรรลุถึงแผนการ มิอาจไม่ฆ่าปิดปากพวกเรา พวกเราย่อมไม่รามือรอความตาย"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวเสียงราบเรียบว่า "นั่นย่อมแน่นอน"

ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ "พวกเราทั้งสองฝ่ายเมื่อต้องหักหาญพิสูจน์ความเป็นตาย เรากลับมีข้อขอร้องประการหนึ่ง"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านต้องการทำความเข้าใจกับเรื่องนี้กระมัง?" มันกล่าวกับหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงว่า "ยังคงให้จึงจู้บอกก่อนเถอะ"

สีหน้าหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงปรากฏแววคับแค้นขื่นขมสองตาเบิก

ค้าง กล่าวว่า "บิดาผู้ล่วงลับเราเมื่อเสียชีวิต อำนาจใหญ่ของหมู่บ้านซิบแกจึงล้วนตกเป็นของตั่วจ้งก้วง การจัดสรรคนในหมู่บ้าน ขึ้นอยู่กับการโยกย้ายของมัน เรื่องใหญ่น้อยในหมู่บ้าน ล้วนอยู่ในความรับผิดชอบของตั่วจ้งก้วง ยี่ก้วงแก และซาก้วงสื่อ..."

...ภาระเรื่องราวของหน่วยงานหนึ่ง เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือผู้คน ผู้เป็นประมุขเท่ากับมีแต่ตำแหน่งโดมลอยแล้ว

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยิ้มเย้ยเยาะตัวเอง กล่าวว่า "ดังนั้นเราเพียงเป็นจึงจู้หุ่นตัวหนึ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ ซิบชิวไง้ส่งเสียงร้องออกมาว่า "มิใช่ ตั่วกอ ท่านยังเป็นจึงจู้"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวว่า "เราย่อมเป็นจึงจู้ ตอนแรกเรายังสำนึกขอบคุณตั่วจ้งก้วง ยี่ก้วงแก และซาก้วงสื่อช่วยแบ่งเบาความกังวลแก่เรา ภายหลังเราค่อยพบว่าเราไม่สามารถตัดสินใจอันใด เมื่อถึงเวลานั้นเราก็ไม่มีปัญญากอบกู้สถานการณ์อันเลวร้ายแล้ว"

จ้งก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "หมู่บ้านซิบแกจึงมิใช่สงบสันติหรอกหรือ? ไยต้องกอบกู้ฟื้นฟูด้วย?"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านย่อมไม่ต้องการกอบกู้ฟื้นฟู ทั้งนี้เพราะจึงจู้ที่แท้ของหมู่บ้านซิบแกจึงเป็นท่าน หาใช่เราไม่"

ซิบบุ้นอั้งลืมตากลมโต กล่าวว่า "เป็นไปได้อย่างไร? ข้าพเจ้าหาได้สังเกตออกไม่"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวว่า "เจ้าย่อมสังเกตไม่ออก ปรกติเจ้ารู้จักแต่จับนกปั่นจิ้งหรีดกลั่นแกล้งผู้คน ไหนเลยมีเวลาสังเกตเรื่องเหล่านี้? แต่เช่นนี้ก็ประเสริฐ ตั่วจ้งก้วง ยี่ก้วงแก และซาก้วงสื่อล้วนไม่เห็นเจ้าอยู่ในสายตา เจ้ากลับไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

ซิบชิวไง้กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับพบว่าตั่วกอไม่เบิกบานใจ..."

อุณหุณสิน : เขียน, ณ.ณมวิสณ์ : แปล

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงสอดคำขึ้น "ดังนั้นเจ้ามิอาจไม่ตาย กิ้วยี้ก็เป็นหนามตำตาพวกมัน พวกมันคิดชิงอำนาจของหมู่บ้านซิบแกจึง ย่อมต้องกำจัดฆ่าผู้สืบตำแหน่งทุกคนให้หมดสิ้น"

ซิบชิวไง้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "พวกมันจะลงมือจริงๆ?"

"ไหนเลยไม่ บิดาเมื่อตายในเงื้อมมือพวกมัน พวกมันก็ไม่มีใดที่ทำไม่ได้แล้ว"

ซิบชิวไง้ร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า "บิดามิใช่ตายด้วยโรคปัจจุบันหรอกหรือ?"

"อย่าลืมว่าตั่วจ้งก้วงเป็นคนของตระกูลถัง บุตรหลานตระกูลถังอย่างน้อยมีวิธีแพร่พิษฆ่าคน ที่ไม่ว่านายแพทย์ใดก็ตรวจหาสาเหตุการตายไม่ออกอยู่ห้าร้อยวิธี"

ซิบบุ้นอั้งร้องโพล่งว่า "ที่แท้บิดา..."

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "บิดาถูกพิษเสียชีวิต"

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า "หลายร้อยปีมานี้ ตระกูลถังมณฑลเสฉวนเป็นชาติตระกูลที่น่ากลัวที่สุด ขุมกำลังลึกล้ำที่สุด สามร้อยปีมานี้ เฝ้าคิดเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้ม แผนการคิดเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้มเมื่อครั้งสุดท้าย ถูกวีรบุรุษเชียวชิวจุ้ยทำลายไป"

จังก้วงเก้าชีวิตยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "ซึ่งความจริงคนของตระกูลถังไม่ละความพยายามที่คิดปกครองบู๊ลิ้มไว้ใต้อำนาจ"

แนฮ้วยพลันถามว่า "ยี่ก้วงแกกับซาก้วงสื่อเป็นคนของตระกูลซิบไฉนรับใช้ตระกูลถังขึ้นมา?"

ยี่ก้วงแกก้มศีรษะกล่าวว่า "พวกเราที่เป็นบ่าวไพร่ ย่อมติดสอยห้อยตามนายปราดเปรื่อง อย่าว่าแต่หลังจากที่**ไท้จึงจู้** *(หัวหน้าตีกปู่)* เสียชีวิตไม่มีใดเด่นล้ำ คิดกอบกู้หมู่บ้านซิบแกจึงยังต้อง..."

ไท้จึงจู้ที่ว่า หมายถึงเจ้าของดาบฝันสลาย **เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)* ของหัวหน้า

หมู่บ้านซิบแกจึงรุ่นปัจจุบัน...ซิบพุงเล้ง

ยี่ก้วงแกไม่ทันกล่าวจบ ซาก้วงสื่อก็กล่าวสืบต่อ "ยังต้องพึ่งพาบารมีตระกูลถัง จึงกอบกู้เกียรติภูมิหมู่บ้านซิบแกจึงได้"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "คำ *'พึ่งพาบารมีตระกูลถัง จึงกอบกู้เกียรติภูมิหมู่บ้านซิบแกจึง'* อันยอดเยี่ยม เมื่อมีเหตุผลเช่นนี้ ต่อให้พวกท่านทรยศต่อบรรพบุรุษสิบแปดรุ่นเปลี่ยนเป็นแซ่ถัง ก็เป็นคุณธรรมอันหาญกล้าแล้ว"

จังก้วงเก้าชีวิตไม่นำพาต่อคำแดกดันของแนฮ้วยที่กล่าวต่อยี่ก้วงแกและซาก้วงสื่อ กล่าวว่า "ซึ่งความจริง การตายของซิบพุงเล้ง ก็เป็นการแพร่พิษของศิษย์ตระกูลถังเรา"

ซิบพุงเล้งหลังจากช่วงชิงตำแหน่งยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งกวนตงพลันเสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน จนบัดนี้จังก้วงเก้าชีวิตค่อยกล่าวเปิดโปงปริศนานี้

ทิชิ่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ดูท่าแผนคิดครองความเป็นใหญ่ของตระกูลถัง ดำเนินการเป็นเวลานานแล้ว"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ซึ่งความจริงตระกูลถังไม่เคยยุติความเคลื่อนไหว คิดครองความเป็นใหญ่ในแผ่นดิน"

ทิชิ่วและแนฮ้วยรับฟังจนประหวั่นพรั่นใจ รู้สึกคล้ายมีแอกอันหนึ่งกดทับลงบนหัวไหล่

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "ซิบพุงเล้งมีพลังฝีมือสุดสูง คิดฆ่ามันย่อมไม่ง่ายดาย ดังนั้นพวกท่านลงมือแพร่พิษ แต่ซิบจิ้วแจ้ไม่คิดแก่งแย่งชิงดีกับผู้คน ตระกูลถังท่านความจริงสามารถล้มล้างหมู่บ้านซิบแกจึงโดยรวบรัดง่ายดาย"

เขาน้อยครั้งจะเอ่ยปาก แต่ทุกครั้งล้วนเน้นถึงหัวข้อสำคัญ จังก้วงเก้าชีวิตกวาดมองแนฮ้วยแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ตระกูลถังหากล้มล้างหมู่บ้าน

ซิบแกจึง ย่อมต้องประสบความสูญเสีย มิสู้ชิงอำนาจการปกครองของหมู่บ้านซิบแกจึงมา..."

ทุกผู้คนพอฟัง รู้สึกมีความเย็นเยียบแผ่ซ่านจากไขสันหลัง ทิชั่วกล่าวว่า "ดังนั้นพวกท่านลอบยึดอำนาจของหมู่บ้านซิบแกจึงในรุ่นของซิบจิ้วแจ้"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เฒ่าโสโครกซิบจิ้วแจ้นอกจากเมาสุราอาละวาด ไม่อาจกระทำเรื่องราวใดได้"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เช่นเดียวกับเรา นอกจากคลุ้มๆ คลั่งๆ แล้ว สามารถกระทำเรื่องราวใดได้"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "พวกท่านเมื่อสามารถช่วงชิงอำนาจการปกครองในรุ่นของซิบจิ้วแจ้ ไยไม่พานฆ่าซิบจึงจู้ ยึดครองหมู่บ้านซิบแกจึงแทน?"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวว่า "เพราะดาบเล่มหนึ่ง"

จังก้วงเก้าชีวิตผงกศีรษะกล่าวว่า "เป็นดาบฝันสลาย"

บทที่ ๑

ดาบวิเศษที่ดาบสูญ

ทุกผู้คนพอฟังคำ “ดาบฝันสลาย” ล้วนงงงันวูบ ซิบบุ้นอั้งกล่าวว่า “ดาบฝันสลายเป็นสัญลักษณ์ของจิงจู้ เกี่ยวข้องใดกับเรื่องนี้?”

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มเต็มไปด้วยแววเย้ยเยาะตัวเอง กล่าวว่า “หากปราศจากดาบเล่มนี้ เราคงถูกฆ่าทิ้งอย่างงมงายแล้ว”

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวอย่างจริงจังว่า“เพลงดาบวิญญาณสิ้นของตระกูลแม้ร้ายกาจ แต่แผ่นดินกำเนิดอัจฉริยะทุกยุคสมัย เพลงดาบวิญญาณสิ้นมิใช่เพลงดาบที่ทำลายไม่ได้”

มันยิ้มด้วยความภาคภูมิ กล่าวว่า “มิหนำซ้ำเราเรียนรู้เพลงดาบวิญญาณสิ้นแล้ว”

ความหมายในรอยยิ้มคือ มันเรียนรู้เพลงดาบประจำตระกูลซิบ แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้วิชาเร้นลับของตระกูลถัง จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวอีกว่า “ที่น่ากลัวคือดาบฝันสลาย หลังจากที่หลอมสร้างดาบเล่มนี้ ซิบพุงเส้งสามารถทะยานขึ้นเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งกวนตง และเปล่งอานุภาพของเพลงดาบวิญญาณสิ้นอีกสิบเท่า ย่อมไม่อาจชะล่าดูแคลนได้”

ขณะกล่าว ดวงตาทอประกายพิสดารสยบขวัญชนิดหนึ่ง ประกายพิสดารนี้มักปรากฏขึ้นในดวงตาของคนใจทะเยอทะยาน ดุจเดียวกับราชสีห์จ้องตะปบเนื้อโอชะชิ้นหนึ่ง ดวงตาจะปรากฏประกายป่าเถื่อนดุร้ายเช่นนี้

ลุดุผสิ : เย็ดฉ, ฉ.ฉมวิดฉ์ : แปล

จ้งก้วงเก้าชีวิตกล่าวสรุปว่า "แต่ดาบเล่มนี้อยู่ที่ใด?"

คำถามนี้ถามต่อหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงตอบว่า "บิดาเราแม้โฉดเขลาเบาปัญญา แต่ท่านผู้เฒ่าไม่ได้มอบดาบเล่มนี้ต่อผู้ใด รวมทั้งเราด้วย"

...ซิบจิ้วแจ้หากมอบดาบฝันสลายแก่จ้งก้วงเก้าชีวิต เท่ากับประคองส่งมอบหมู่บ้านซิบแกจึงแก่ตระกูลถัง

...ซิบจิ้วแจ้หากมอบดาบเล่มนี้แก่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงไม่ว่ามอบให้โดยเปิดเผย หรือลอบตกทอดให้ จ้งก้วงเก้าชีวิตย่อมต้องฆ่าคนช่วงชิงดาบ

แต่ซิบจิ้วแจ้ไม่ได้มอบดาบวิเศษออกมา

อย่างนั้นดาบอยู่ที่ใด?

จ้งก้วงเก้าชีวิตหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า "ดาบฝันสลายเป็นชีวิตจิตใจของหมู่บ้านซิบแกจึง ย่อมต้องซุกซ่อนอยู่ที่ใด ซิบพุงเล้งต้องตกทอดดาบวิเศษแก่ซิบจิ้วแจ้ แต่ซิบจิ้วแจ้ไม่ได้ตกทอดดาบเล่มนี้แก่ซิบเชี่ยฮวง ดาบอยู่ที่ใดกันแน่?"

แนฮ้วยแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หากแม้ซิบจิ้วแจ้มอบดาบแก่ซิบจึงจู้ท่านคงฆ่ามันตั้งตัวเป็นจึงจู้แทนแต่แรกแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "วันใดที่ท่านค้นหาดาบฝันสลายไม่พบ วันนั้นท่านไม่อาจยึดครองหมู่บ้านซิบแกจึง"

จ้งก้วงเก้าชีวิตหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า "แต่ความนี้มีข้อยกเว้นสมมติเช่นซิบจึงจู้ไม่เชื่อฟังวาจา คิดต่อต้านขัดขืนพวกเรา มาตรว่าไม่มีดาบพวกเราก็จะฆ่าคน"

มันกล่าวเสริมว่า "ยังมี ดาบฝันสลายแม้เป็นของวิเศษประจำหมู่บ้านซิบแกจึง แต่อาจสูญหายไปแล้ว ไม่เช่นนั้นซิบจิ้วแจ้คงต้องทดลองใช้ดาบกำจัดฆ่าพวกเรา สำหรับซิบจึงจู้ผู้นี้..." มันยิ้มด้วยความเชื่อมั่น กล่าวว่า

"พวกเรามีวิธีสร้างความกดดันต่อมันไม่ต่ำกว่าร้อยวิธี หากว่ามันมีดาบฝันสลาย หากมิใช่ใช้เสี่ยงชีวิตกับพวกเรา คงมอบต่อพวกเราแต่แรกแล้ว"

จากคำพูดของจังก้วงเก้าชีวิตเป็นที่คาดคิดได้ว่าหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงเผชิญความกดดันและความปวดร้าวรุนแรงเพียงไหน

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวอย่างปวดร้าวว่า"ดาบฝันสลายสาบสูญไปจริง ดังนั้นไม่อาจเปล่งอานุภาพของเพลงดาบวิญญาณสิ้นได้ หมู่บ้านซิบแกจึงเหลือแต่เปลือกอันว่างเปล่าเท่านั้น"

...มันกลับเป็นประมุขหมู่บ้านซิบแกจึงที่กลวงว่างเปล่า

ทิชิ่วกล่าวว่า "หลายปีมานี้ หากมิใช่คิดพึ่งพาซิบจึงจู้เสาะหาดาบฝันสลาย ท่านคงฆ่ามันแต่แรก ใช่หรือไม่?"

จังก้วงเก้าชีวิตยิ้มพลางกล่าวว่า "มันความจริงมิใช่คู่มือเรา"

ทิชิ่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านรวมปมเด่นของสองตระกูล หากว่าเราคาดเดาไม่ผิด พวกเราเคยประมือกันแล้ว"

จังก้วงเก้าชีวิตผงกศีรษะกล่าวว่า "ตอนนั้นหาสมควรฆ่าท่าน แต่เราคาดว่าหากฆ่าหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ เรื่องราวจะลุกลามใหญ่โต ดังนั้นจึงสะกดกลั้นไว้ ดูท่าเราตัดสินใจผิดไปแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ท่านผิดจริง ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ในวันนี้ ท่านไม่แน่นักว่าจะฆ่าเราได้ มิหนำซ้ำต่อให้ท่านฆ่าได้ ก็ต้องฆ่าสองคน ฆ่าสองคนย่อมครึกโครมกว่าฆ่าคนเดียว"

"สองคน" ที่ว่าหมายถึงตนเองกับแนฮ้วย

แนฮ้วยทราบกระจ่างแก่ใจ ทิชิ่วเคยบอกว่าเขาจับตัวมหาโจรถังจับยี่ได้ ถังจับยี่ขณะจะสารภาพความจริงออกมา พลันถูกคนฆ่าทิ้ง ทิชิ่วก็ประมือกับผู้คลุมหน้าชุดดำคนหนึ่ง หักหาญกันหลายสิบกระบวนท่า ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ผู้คลุมหน้าชุดดำเห็นพวกพ้องฆ่าคนปิดปากสำเร็จ ก็ถอนตัว

4 มือปราบมฆาผม

ตอน ดาบฝันสลาย

ล่าถอย ดูท่าผู้คลุมหน้าชุดดำคือจ้งก้วงเก้าชีวิตเอง

จ้งก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "ตีเหล็กตีทั้งที่ยังร้อน ฆ่าคนต้องรวดเร็ว คำพูดนี้กล่าวไม่ผิดจริงๆ เราเห็นว่าหากฆ่าซิบจึงจู้ จะไม่ได้ดาบฝันสลาย ดังนั้นรีรอไม่ลงมือ แทบถูกมันตบตาไป ทั้งยังตอแยพวกท่านสองยอดมือปราบ"

ซาก้วงสื่อกล่าวเสริมขึ้น"ซิบจึงจู้แสร้งเป็นไว้เนื้อเชื่อใจพวกเรา มอบอำนาจสิทธิ์ขาดในหมู่บ้านแก่พวกเรา เปลือกนอกมันโอนอ่อนผ่อนตาม แท้ที่จริงวางแผนทรยศ"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกวาดมองมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ที่แท้ผู้ใดทรยศผู้ใด?"

ซาก้วงสื่อนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ

ซิบชิวไง้อดกล่าวมิได้ว่า "อย่างนั้นตั๋วกอไฉนไล่ล่าฆ่ากิ้วยี้?"

ยี่ก้วงแกตอบแทนว่า "มันทำไปเพื่อรักษาเลือดเนื้อเชื้อไขก้อนนี้ไว้ มันแสร้งเป็นคลุ้มๆ คลั่งๆ กระทำเรื่องผิดปรกติวิสัย จากนั้นทำร้ายนางมารพัดเหล็ก ไม่ให้นางเฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ฉวยโอกาสที่ชุลมุนขับไล่กิ้วยี้ถึงริมน้ำ ผลักกิ้วยี้ลงน้ำไป..."

แนฮ้วยถามว่า "บุตรหลานตระกูลซิบมิใช่ถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้าใกล้น้ำ ห้ามไม่ให้หัดว่ายน้ำหรอกหรือ?"

มุมปากหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงสั่นกระตุกเล็กน้อย กล่าวว่า "กิ้วยี้เป็นทารกที่ไม่เชื่อฟังวาจา หัดว่ายน้ำตั้งแต่เล็ก เรื่องนี้มีแต่เรากับมารดาผู้ให้กำเนิดจึงทราบได้"

จ้งก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว ค่ำคืนลมฝนนั้น ท่านฟาดฟันทำร้ายนางมารพัดเหล็ก แสร้งขับไล่กิ้วยี้ถึงริมน้ำ จากนั้นบอกให้มันว่ายน้ำไปหาซิบเอี้ยยี่ที่ฝั่งตรงข้าม ให้ซิบเอี้ยยี่ติดต่อกับสี่ยอดมือปราบ ให้รุดมาล้อมจับพวกเรา แผนการนี้ประเสริฐจริงๆ" เอ่ยถึงตอนนี้ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

น่าเสียดายซิบเอี้ยยี่แม้เป็นสมุนคู่ใจของท่าน แต่สมองโง่ทึบเกินไป ไม่ทราบจะเสาะหาสี่ยอดมือปราบได้อย่างไร รุดไปสอบถามนายอำเภอก่อน นายอำเภอเป็นคนของพวกเรา ดังนั้นจับกุมซิบเอี้ยยี่ไว้ในข้อหาลักพาเด็กทารก วันที่สองก็เสียชีวิตในคุก" กล่าวถึงตอนนี้ จงใจลูบศีรษะของเด็กชาย กล่าวอีกว่า "ดังนั้นกิ้วยี้ตกอยู่ในเงื้อมมือเราอีกครา"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงลืมตาค้าง พึมพำว่า "หากทราบแต่แรก ค่ำคืนลมฝนนั้น เราสมควรหลบหนีออกไปด้วย"

จ้งก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "ตอนนั้นเราติดตามไปถึง หากท่านแบกกิ้วยี้หลบหนี รับรองหนีไม่รอด มิหนำซ้ำท่านสามารถทิ้งตี่ตี่ม่วยม่วยของท่านแต่ไม่อาจหักใจทอดทิ้งบุตรชายและทอดทิ้งหมู่บ้านซิบแกจึง..."

ซิบชิวไง้ฟังถึงตอนนี้ อดถามมิได้ว่า "ตั่วกอ ท่านไฉนบังคับข้าพเจ้ากับเชี่ยวเตียงตกน้ำ? ข้าพเจ้ากับเชี่ยวเตียงหารู้จักวิชาทางน้ำไม่"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกล่าวว่า "เราบังคับพวกเจ้าลงไป ทั้งนี้เพราะได้ยินชาม่วยบอกว่าสองในสี่ยอดมือปราบอยู่ที่ริมน้ำ ขอเพียงบังคับพวกเจ้าลงน้ำ ทิยี่เอี้ยกับแนสี่เอี้ยต้องบังเกิดความสนใจต่อหมู่บ้านซิบแกจึง..."

จ้งก้วงเก้าชีวิตปรบมือกล่าวว่า "แม้แต่เรายังมิอาจไม่เลื่อมใสแผนการนี้ อย่าว่าแต่ท่านฆ่าบุตรชายทำร้ายตี่ตี่ พวกเรายิ่งแน่ใจว่าท่านเป็นคนวิกลจริต ท่านแสร้งเสียสติ นับเป็นแผนป้องกันตัวอันประเสริฐ"

ซิบชิวไง้ร้องว่า "แต่หากทิยี่เอี้ยกับแนสี่เอี้ยไม่ช่วยพวกเราเล่า?"

ชาก้วงสื่อหยีตาลงกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านก็จมน้ำตายเถอะ ความอำมหิตของจิตใจท่านสู้ตั่วกอท่านไม่ได้ ดังนั้นพวกเราไม่รีบร้อนฆ่าท่าน"

คำพูดนั้นชัดเจนยิ่ง ในสายตาพวกมัน ซิบชิวไง้ยี่เสียวเอี้ยไม่มีน้ำหนักอันใด

ยี่ก้วงแกกล่าวเสริมขึ้น "มันจงใจบังคับพวกท่านกระโดดลงน้ำ ทำให้ตัวเองคล้ายคนวิกลจริตกว่าเดิม พวกเราก็ภาวนาให้มันยิ่งเลวยิ่งดี จะได้

มีข้ออ้างช่วงชิงอำนาจจากมัน"

จังก้วงเก้าชีวิตทอดถอนใจกล่าวว่า "แต่พวกเราหลังจากจับตัวกิ้วยี้กลับมา ก็เริ่มระแวงสงสัยมัน ดังนั้นคุมขังมันไว้ จากนั้นทราบจากซาโกวเนี้ยว่าสองในสี่ยอดมือปราบช่วยยี่เสียวเอี้ยขึ้นจากน้ำ พวกเราค่อยทราบว่า ซิบจึงจู้กำลังเล่นละครแสร้งเป็นคลุ้มๆ คลั่งๆ"

แนฮ้วยถามสอดขึ้น"อย่างนั้นเช้าวันนี้พวกเราไปเยี่ยมซิบจึงจู้ที่ห้องใต้ดิน ท่านไฉนไม่ส่งสัญญาณแจ้งเหตุ?"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า เราจัดสร้างพิษคร่าชีวิต แต่ดูไปคล้ายตายเพราะวิกลจริตอยู่ในห้องคุมขังมันหกชนิด ขอเพียงมันกล่าวผิดคำเดียว เราสามารถฆ่ามันในบัดดล มันเป็นคนชาญฉลาด ย่อมไม่กล่าวเหลวไหล"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงทอดถอนใจกล่าวว่า "เราบอก เราเอ่ยถึงดาบฝันสลาย คิดกระตุ้นความกระตือรือร้นสนใจของพวกท่าน"

แนฮ้วยถามว่า "อย่างนั้นบรรพบุรุษท่านไม่ได้ตกทอดดาบฝันสลายมาจริงๆ?"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงชูดาบเหนือเข่าขึ้นกล่าวด้วยสีหน้าคับแค้นรันทดว่า "หากว่าดาบที่อในมือเรานี้เป็นดาบฝันสลาย เราคงเสี่ยงชีวิตกับโจรร้ายขบวนนี้แต่แรกแล้ว"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวช้าๆ ว่า "ตอนนี้เราไม่ต้องการดาบฝันสลายแล้ว เรื่องนี้เมื่อชักนำทิชิ่วกับแนฮ้วยมา เราไม่คิดปล่อยให้เรื่องราวลุกลามออกไป"

ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ดังนั้นท่านทางหนึ่งสั่งคนแจ้งร่องรอยของพวกเราต่อบุ้นอั้งโกวเนี้ย ให้บุ้นอั้งโกวเนี้ยพัวพันพวกเรา ทางหนึ่งสั่งให้ซาก้วงสื่อเจ้าทรงพลังและนางมารพัดเหล็กล่อซิบยี่เสียวเอี้ยออกมาฆ่าทิ้ง"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "น่าเสียดายเราลืมนึกถึงเซี่ยวเตียง ดังนั้น

มีแต่ซาก้วงสื่อกลับมาคนเดียว เราพอได้รับรายงาน ก็ทราบว่าพวกท่านจะรุดมาที่นี่โดยเร็ว"

ทิชิ่วถามอีกว่า "อย่างนั้นคดีที่หมู่บ้านตั้งแกฮ้วง เจี่ยแกจิบ เอียงแกเกี้ย งี่นแกชึง ต้าแกตุ้ง ป้อมตระกูลเต๋ง สำนักพรตจินซิม ค่ายนี้แกแจ่ค่ายสุราเท้งปักถูกเลือดล้าง เป็นท่านสั่งยี่ก้วงแก ซาก้วงสื่อ เจ้าทรงพลังนางมารพัดเหล็ก กระบี่ฮวงโท และดาบล้อมธารลงมือกระมัง?"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ยังมีหมู่บ้านซิบแกจึง เพียงแต่หมู่บ้านซิบแกจึงมีขุมกำลังกล้าแข็งยังมีที่ให้หลอกใช้ พวกเราจะทำลายด้วยวิธีการอีกแบบหนึ่ง" มันกล่าวด้วยท่าทียโสถือดีว่า "เราความจริงเป็นผู้ที่ตระกูลถังส่งให้มาปกครองบู๊ลิ้มสองฟากฝั่งแม่น้ำ"

ทิชิ่วกล่าวเสียงเย็นชา"มิน่าเล่าจังก้วงเก้าชีวิตเคยรับตำแหน่งสำคัญในพรรคห่านป่าและป้อมก้วงแกเป้า หลังจากนั้นพรรคห่านป่าเข้าสังกัดตระกูลถัง ป้อมก้วงแกเป้ากลับล่มสลายสิ้น"

จังก้วงเก้าชีวิตกล่าวว่า "ท่านวางใจ หมู่บ้านซิบแกจึงไม่เป็นเช่นป้อมก้วงแกเป้า หากแต่เป็นเช่นพรรคห่านป่า...เราไล่ศิษย์ในหมู่บ้านออกไปแต่แรก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบที่นี้เกิดเรื่องใด"

ทิชิ่วถามว่า "ท่านมีความมั่นใจจริงๆ?"

จังก้วงเก้าชีวิตยิ้มพลางกล่าวว่า "เราเคยประมือกับท่าน นับว่ามีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง แต่แนฮ้วยคนเดียวมิใช่คู่มือของยี่ก้วงแก ซาก้วงสื่อ และซิบจึงรู้เดือดขาด"

ซิบบุ้นอั้งส่งเสียงร้องว่า "ตั่วกอไยต้องช่วยท่าน อย่าได้เพ้อฝันเห็นปีศาจหัวโตไปแล้ว"

จังก้วงเก้าชีวิตยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ทั้งนี้เพราะกิ้วยี้อยู่ในเงื้อมมือเรา มันไม่ช่วยเรา กิ้วยี้ต้องตายแน่นอน"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงมองดาบบนหัวเข่า ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

4 มือปราชญ์ผม

ตอน ดาบฝนสลาย

แนฮ้วยสืบเท้าเข้ามากล่าวว่า "ท่านหากช่วยจ้งก้วงเก้าชีวิตฆ่าพวกเรา หลังจากนั้นจ้งก้วงเก้าชีวิตยังคงฆ่าท่าน"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงเงยหน้าช้า ๆ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "หากว่าตอนนี้เราไม่ฆ่าท่าน พิษที่จ้งก้วงเก้าชีวิตแพร่ต่อกิ้วยี้จะกำเริบในบัดดล เราสามารถทำร้ายบุตรของตัวเองหรือ?" ขาดคำก็จู่โจมดาบใส่แนฮ้วย

คนพอลงมือ การต่อสู้ก็เริ่มขึ้น

การต่อสู้พอเริ่มขึ้น ซิบชิวไง้ก็ร้องว่า "พวกท่านยังคงลืมนับไป ยังมีพวกเรา"

แต่คนในวงต่อสู้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแสสนใจมัน

การต่อสู้เริ่มขึ้น ก็ดำเนินไปอย่างดุเดือด

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงฟาดฟันดาบใส่แนฮ้วย แนฮ้วยชิงพุ่งถอยไป

พริบตาที่แนฮ้วยพุ่งถอย ทิชิ่วพลันพุ่งหมัดใส่จ้งก้วงเก้าชีวิต จ้งก้วงเก้าชีวิตขณะจะลงมือ พลันพบว่าตัวหมัดเล็กลง

...หมัดพุ่งใสใบหน้า สมควรยิ่งมายิ่งใหญ่ ไฉนกลับย่อเล็กลง?

เหตุผลเพียงหนึ่งเดียวคือ คนใช้หมัดยืดระยะห่างออกไป

จ้งก้วงเก้าชีวิตพอรู้สึกตัว ก็ไม่ทันขัดขวางแล้ว

ทิชิ่วพุ่งถอยด้วยระดับความเร็วสุดเปรียบปาน ดังนั้นกระบี่ของแนฮ้วย หมัดของทิชิ่ว แทบจู่โจมใส่ซาก้วงสื่อโดยพร้อมเพรียง

ซาก้วงสื่อส่งเสียงร้องดังพิกล หงายร่างล้มลง จบสิ้นชีวิตในบัดดล

เชี่ยวเตียงก็ได้รับการช่วยเหลือในบัดดล

ทิชิ่วกับแนฮ้วยเคียงบ่าเคียงไหล่สู้ศึกกันมานานปี มีกระแสจิตสัมพันธ์กันแต่แรก พอลงมือก็ฆ่ามือดีของฝ่ายตรงข้ามคนหนึ่ง ช่วยเชี่ยวเตียงเป็นผลสำเร็จ

จ้งก้วงเก้าชีวิตกู่ร้องด้วยโทสะ โถมเข้าหาทิชิ่ว

ทิชิ่วและแนฮ้วยดาหน้าออกไปในบัดดล

ที่แตกต่างคือ ทิชิ่วทะยานเข้าหาจ้งก้วงเก้าชีวิต แนฮ้วยกลับโถมเข้าหาประกายดาบกลุ่มหนึ่ง

กลุ่มประกายดาบของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

แนฮ้วยเคยประมือกับซิบบุ้นอั้ง ซิบบุ้นอั้งก็ใช้เพลงดาบวิญญาณสิ้นใช้ได้เกรี้ยวกราดยิ่ง

แต่ตอนนี้หากเปรียบกับเพลงดาบวิญญาณสิ้นที่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงใช้ออก เพลงดาบของซิบบุ้นอั้งเฉกเช่นเด็กทารกเล่นดาบควงกระบี่ก็มิปาน

ทิชิ่วกับแนฮ้วยใช้วิธีลอบจู่โจม ฆ่าซาก้วงสื่อช่วยเซี่ยวเตียง บังเกิดผลในเชิงข่มขวัญ ขณะเดียวกัน พวกเขาก็สูญเสียโอกาสรุกไป

พวกเขาเท่ากับเปิดโอกาสรุกแก่ศัตรู

ยอดฝีมือชิงชัย โอกาสรุกเพียงน้อยนิด สามารถพลิกผันสถานการณ์ของผู้ที่มีพลังฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งสองคน

ทิชิ่วมีพลังฝีมือสูงกว่าแนฮ้วยเล็กน้อย

ทิชิ่วกับจ้งก้วงเก้าชีวิตมีพลังฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกัน

จ้งก้วงเก้าชีวิตมีพลังฝีมือสูงกว่าหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงมาก

ดังนั้นแนฮ้วยเท่ากับมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

แต่แนฮ้วยยังต้องรับมือยี่ก้วงแกอีกผู้หนึ่ง

ซิบชิวไง้และซิบบุ้นอั้งคิดลงมือช่วยแนฮ้วย แต่หากลงมือช่วยจริงไยมิใช่เท่ากับลงมือต่อกอกอร่วมสายเลือด

ดังนั้นซิบชิวไง้กับซิบบุ้นอั้งไม่ทราบลงมืออย่างไรดี เชี่ยวเตียงไม่รู้จักวิทยายุทธ์ คิดลงมือก็ทำไม่ได้

อุดสุยฮั่น : เอี่ยน, ฉ.ฉมวิลย์ : แปล

4 มือปราบมหาฉม

ตอน ดาบฝันสลาย

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกับยี่ก้วงแกพอผนึกกำลัง ก็มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าแนฮ้วยแล้ว

อย่าว่าแต่แนฮ้วยพอเริ่มต้น ก็สูญเสียโอกาสรุก ภายใต้สภาวะจู่โจมที่คล้ายลมคลุ้มฝนคลั่งของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ได้แต่รับมืออย่างสุดกำลัง

สามสิบกระบวนท่าพอพ้นผ่าน เสียงเข้งคราหนึ่ง กระบี่ของแนฮ้วยถูกเพลงดาบวิญญาณสิ้นของตระกูลซิบสองเล่มบิดหลุดลอย

แนฮ้วยพลันถอยปราด ถอยถึงข้างแคร่อาวุธ

บนแคร่อาวุธมีดาบลักษณะผิดแผกแตกต่างกันสามสี่สิบเล่ม

ขณะที่กระบี่ในมือแนฮ้วยถูกดาบของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงและยี่ก้วงแกกระแทกหลุดจากมือ การต่อสู้ของทิชิ่วกับจังก้วงเก้าชีวิดก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

ที่จังก้วงเก้าชีวิตใช้ ก็เป็นเพลงดาบวิญญาณสิ้น

แต่เพลงดาบวิญญาณสิ้นของมันเปรียบกับหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงคล้ายกับนกกระจอกเทศกับลูกไก่ แม้จัดอยู่ในประเภทนก แต่แตกต่างกันมากนัก

เพลงดาบของมันคล้ายคนร่ำสุราจนเมามาย ฟันซ้ายป่ายขวา บัดเดี๋ยวจริงบัดเดี๋ยวหลอกล่อ คลื่นดาบสลับซับซ้อนสุดที่ผู้คนจะปิดป้อง ต่อให้ปิดป้องก็ปิดป้องไม่อยู่

ทิชิ่วไม่ปิดป้อง

เขาใช้เคล็ดไม่เปลี่ยนแปลงรับเปลี่ยนแปลงสารพัน พบกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า คุ้มครองจุดสำคัญไว้ เพลงดาบวิญญาณสิ้นของจังก้วงเก้าชีวิตไม่อาจจู่โจมผ่านมือเหล็กทั้งคู่เข้าไปได้

ดังนั้นจังก้วงเก้าชีวิตเพียงพึ่งพาเพลงดาบวิญญาณสิ้น ยังไม่อาจทำ

อย่างไรทิชิ่วได้

แต่จ้งก้วงเก้าชีวิตเป็นคนของตระกูลถัง คนของตระกูลถังล้วนรู้จักอาวุธลับของตระกูลถัง

อาวุธลับตระกูลถังเป็นดาวข่มที่ชาวยุทธจักรปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุด

จ้งก้วงเก้าชีวิตทางหนึ่งร่ายรำดาบ ทางหนึ่งซัดอาวุธลับออก

ทิชิ่วทางหนึ่งรับศึก ทางหนึ่งหลบหลีก ผลจากการถลันหลบ ในที่สุดทะลุถึงใจกลางเก้าอี้ทั้งหกสิบสี่ตัว

พอถลันหลบเข้าไป ทิชิ่วพบว่าผิดท่าแล้ว

จ้งก้วงเก้าชีวิตพลันกลับกลายจากคนเดียวเป็นสองคน เป็นมากมายสุดคณานับ บางครั้งจู่โจมจากเก้าอี้ลายดอกไม้ บางคราหลบอยู่หลังเก้าอี้ลายมังกรลอบจู่โจมใส่ทิชิ่วทางด้านหลัง บางครั้งอยู่บนเก้าอี้หวายทรงสูงจู่โจมจากเบื้องบนลงหา บางคราหลบอยู่ใต้เก้าอี้นวมซุ่มจู่โจมใส่สองเท้า

จ้งก้วงเก้าชีวิตย่อมมีเพียงคนเดียว ไม่อาจแยกเป็นสองคนหรือมากกว่านี้

ทิชิ่วพลันพบว่า ตนเองตกอยู่ในค่ายกลแล้ว

เก้าอี้ที่จัดเรียงอย่างสับสนนี้ที่แท้เป็นขบวนค่ายกลหนึ่งคล้ายกระจกมากมายหลายบาน สะท้อนภาพของจ้งก้วงเก้าชีวิตจู่โจมใส่ตน เฉกเช่นกำแพงมากมายหลายชั้น สกัดกั้นท่าตีโต้ของตนเอง

ที่แท้ตระกูลถังมณฑลเสฉวนมีค่ายกลอันร้ายกาจมากหลาย ทิชิ่วเมื่อตกอยู่ภายใน เท่ากับถูกทำร้ายถ่ายเดียว

หากเป็นยามปรกติ ทิชิ่วสามารถเตะเก้าอี้พ้นห่าง หรือใช้เพลงฝ่ามือกระแทกทำลาย แต่เพลงดาบอันดุดันของจ้งก้วงเก้าชีวิต และอาวุธลับที่ยากระวังป้องกัน ซัดจู่โจมมาไม่หยุดยั้ง สุดที่ทิชิ่วจะปลีกตัวไปทำลายเก้าอี้ได้

ทิชิ่วกับจ้งก้วงเก้าชีวิตความจริงมีพลังฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ทิชิ่วก็ตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว

4 มือปราบมฆาฌม

ตอน ดาบฝืนสลาย

จ้งก้วงเก้าชีวิตประกายดาบแน่นขนัด สภาวะดาบสับสน ทิชิ่วยังอาศัยหมัดทั้งสองข้างสะกดประกายดาบไว้

ยามนั้นปรากฏประกายดาบอีกสายหนึ่งพุ่งจู่โจมมาดุจสายฟ้า

.

ประกายดาบมาจากที่ใด?

ประกายดาบมาจากวงต่อสู้ของแนฮ้วย

แนฮ้วยถอยถึงข้างแคร่อาวุธ ยื่นมือชักดาบเล่มหนึ่ง หักหาญกับหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงและยี่ก้วงแกสืบต่อ

แนฮ้วยเป็นมือกระบี่ เพลงดาบของเขาไม่เลิศล้ำเท่าเพลงกระบี่ หักหาญสิบห้าสิบหกกระบวนท่า ดาบก็หลุดจากมืออีกครา

แนฮ้วยยื่นมือชักดาบอีกเล่มหนึ่ง

หากมิใช่แนฮ้วยเผชิญกับเพลงดาบวิญญาณสิ้นที่เร้นลับพิสดาร เมื่อถือดาบมั่น ต้องสู้ต่อไปได้

แต่เพลงดาบวิญญาณสิ้นลึกซึ้งเกินไป พิสดารเกินไป ดังนั้นดาบของแนฮ้วยถูกประกายดาบของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงและยี่ก้วงแกม้วนไว้คล้ายไม้ไผ่ซี่หนึ่งตกไปในเครื่องโม่ ถูกบดแหลกละเอียดในบัดดล

แนฮ้วยมีปฏิกิริยารวดเร็ว ตะปบคว้าดาบอีกเล่มหนึ่ง

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกับยี่ก้วงแกสบตากันวูบ ยืดกายโถมเข้าหาประกายดาบม้วนจู่โจมถึง

แนฮ้วยตวาดก้อง ขวางดาบต้านปะทะ พลันรู้สึกมือเบาหวิววูบหนึ่ง

ที่แท้ตัวดาบนี้ไม่ได้หลอมเข้ากับโกร่งดาบ เพียงแต่ติดเอาไว้ พอสะบัดดาบโดยแรง ดาบก็หลุดจากด้ามดาบ ที่แนฮ้วยถืออยู่ในมือเหลือแต่ด้ามดาบเท่านั้น

หมายความว่าแนฮ้วยตอนนี้ใช้เพลงดาบท่าหนึ่ง แต่ไม่มีดาบ มีแต่ด้ามดาบเท่านั้น

สภาพตอนนี้หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต้องตะลึงลานกับที่แน่นอน

แต่แนฮ้วยไม่ได้แตกตื่นตะลึงลาน ถึงกับไม่ได้ชะงักงัน กระบวนท่าที่ใช้ยังไม่ลดถอย กลับเร่งเร็วกว่าเดิม

ดาบนี้ความจริงฟันใส่ยี่ก้วงแก ยามนี้เพิ่มพลังเร่งระดับความเร็วยังคงฟัน *"ดาบ"* ลง

ครั้งนี้ถึงคร่ายี่ก้วงแกสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

โกร่งดาบของแนฮ้วยกระแทกถูกขม่อมมัน พลังที่แฝงมากับท่าจู่โจมของแนฮ้วยรุนแรงเพียงไหน โกร่งดาบทั้งข้างถึงกับปักใส่ศีรษะยี่ก้วงแก

ยี่ก้วงแกย่อมเสียชีวิตในบัดดล มันพอเสียชีวิต ดาบที่ฟันใส่แนฮ้วยก็เสื่อมสูญสิ้นพลังอ่อนโทรมลง

แต่แนฮ้วยยังถูกทำร้ายดาบหนึ่ง

มาตรว่าแนฮ้วยจู่โจมประสบผล จนใจที่ในมือไม่มีอาวุธปิดป้อง เพียงหมุนตัวหลบเลี่ยง ดาบของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงจึงกวาดถูกหว่างเอวของเขากรีดเป็นบาดแผลยาวสายหนึ่ง

แนฮ้วยคร่างเบาๆ คำหนึ่ง ได้ยินซิบบุ้นอั้งกรีดร้องว่า *"ตั่วกอ อย่าฆ่าเขา"*

แนฮ้วยดึกดักอักโข ปลุกปลอบสมาธิเข้ารับมือหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

แนฮ้วยขึ้นชื่อลือเลื่องในทางเสี่ยงชีวิต เขายิ่งบาดเจ็บพลังการต่อสู้ยิ่งฮึกหาญ ต่อให้เป็นคู่มือที่มีฝีมือเหนือล้ำกว่าเขายังครั่นคร้าม

พวกมันไม่ได้กลัวเกรงวิชาฝีมือของแนฮ้วย หากแต่ประหวั่นพรั่นพรึงต่อกระบวนท่าเสี่ยงชีวิตของแนฮ้วย

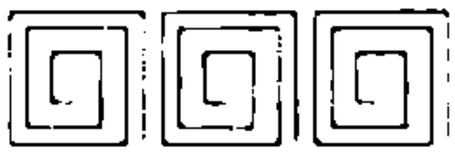

อุดสุดสัด : เย็ดฉ, ฉ.ฉมวิลฉ์ : แปล

บทที่ 10

ฉบวิเศษที่แท้

สำหรับกับแนฮ้วย การรับบาดเจ็บจึงเป็นการเริ่มต้นการต่อสู้ที่แท้จริง

แต่ครั้งนี้กลับมีข้อยกเว้น เป็นที่เหนือความคาดหมายของแนฮ้วยนัก

แนฮ้วยขณะจะหมุนตัวไป รู้สึกปวดแปลบที่หว่างเอวอย่างรุนแรง อาการปวดแปลบปลาบจับจิตใจ ทำให้เขาแทบสิ้นสติไป

ยามนั้นแนฮ้วยค่อยพบว่า ตนพอเอี้ยวตัว ปากแผลที่ชายโครงก็หลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง ที่หนักหนาสาหัสยิ่งกว่าคือ โลหิตกลับฉีดพุ่งออกมาดุจน้ำพุ

พลันได้ยินเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งดังขึ้น

เป็นเสียงหัวร่อของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

ยามนี้ศัตรูสามารถปลิดชีวิตแนฮ้วยทุกเมื่อ

แนฮ้วยคิดยันกายขึ้น มิคาดพอใช้กำลัง ปากแผลที่ปรากฏโลหิตไหลเอื่อยอิ่งคล้ายแตกระเบิดออก น้ำเลือดฉีดพุ่งออกมา พุ่งไปไกลสามเชียะ

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเสียเลือดอย่างมากมายเช่นนี้ แม้แต่แนฮ้วยที่หลอมจากเหล็กก็ไม่มีข้อยกเว้น รู้สึกฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินวน กระแทกนั่ง

ลงกับพื้น

แนฮ้วยพอล้มลง การไหลของโลหิตค่อยอ่อนลง มีแต่โลหิตไหลอ่อนลง ปากแผลค่อยมีโอกาสผนึกแข็งตัว

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงหัวร่อเสียงพิกล กล่าวว่า "ผู้ที่ถูกเพลงดาบวิญญาณสิ้นทำร้าย ไม่ว่ารับบาดเจ็บหนักเบาปานใด ล้วนสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ ก่อนที่ปากแผลจะสมานตัวภายในหนึ่งชั่วยามไม่อาจใช้กำลัง ไม่เช่นนั้นจะหลั่งไหลโลหิตหมดสิ้นเสียชีวิต" มันหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า "ภายในหนึ่งชั่วยาม เราสามารถฆ่าพวกเจ้าร้อยคน เชือดหนึ่งพัน ดาบสับเป็นหมื่นท่อนแล้ว"

แนฮ้วยสำนึกเสียใจนัก

ในห้องโถงจัดตั้งแคร่ดาบ แสดงว่าเป็นหลุมพรางกับดัก จ้งก้วงเก้าชีวิตและพวกคำนวณแน่ว่าพวกตนต้องรุดมา มิหนำซ้ำยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ ย่อมไม่จัดเครื่องมือที่อำนวยประโยชน์แก่ศัตรูอยู่ในห้องโถง

...เพลงดาบวิญญาณสิ้นแสดงว่าเป็นเพลงดาบที่บิดอาวุธของศัตรูไป โดยเฉพาะ การติดตั้งแคร่ดาบในห้องโถง เพราะต้องการล่อให้ศัตรูที่มือเปล่าหยิบฉวยดาบไป

ดาบเหล่านี้ย่อมมีเลศนัยเคลือบแฝง

ตอนแรกแนฮ้วยก็ให้ความสนใจเป็นพิเศษ ดาบแรกปรกติ ดาบที่สองไร้เรื่องราว เมื่อถึงดาบที่สามก็เกิดเรื่องจริงๆ

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ในมือมีดาบเท่ากับไม่มี ย่อมต้องแตกตื่นตะลึงลาน ตายใต้ห่าดาบของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงและยี่ก้วงแก แต่แนฮ้วยกลับฉวยโอกาสที่ศัตรูนึกกระหยิ่มยิ้มย่อง ฆ่ายี่ก้วงแกทิ้ง

น่าเสียดายแนฮ้วยยังถูกหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงทำร้าย

ยามนี้แนฮ้วยค่อยเข้าใจว่า ครั้งกระโน้นในการประลองชิงตำแหน่ง

ยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งกวนตง ผู้ที่ต่อกรกับเจ้าของดาบฝันสลายชิบพุงเล้ง พอรับบาดเจ็บก็ลุกไม่ขึ้น ไม่สามารถสู้ศึกต่อไป

ที่แท้เพลงดาบวิญญาณสิ้นของตระกูลชิบพอจู่โจมออกดาบหนึ่ง คมดาบจะเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง คราใดที่กรีดทำร้ายถูกฝ่ายตรงข้าม ไม่ว่าหนักเบาแค่ไหน เส้นเลือดจะถูกทำร้ายเป็นรูปฟันเลื่อยเป็นเหตุให้หลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง มิหนำซ้ำ พลังที่แฝงไปกับตัวดาบ ยังค้างอยู่ที่ปากแผลหากกระทบกระทั่งถูกเพียงเล็กน้อย โลหิตจะฉีดพุ่งออกโดยแรง

ดังนั้นผู้ที่ถูกเพลงดาบวิญญาณสิ้นทำร้าย เท่ากับกลับกลายเป็นคนพิการไปชั่วขณะ

แนฮ้วยหากทราบเช่นนี้แต่แรก จะไม่ฆ่ายี่ก้วงแก ยอมสู้พัวพันสืบไปจะประเสริฐกว่า

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งไม่ขาดหู ชิบบุ้นอั้งพลันโถมเข้ามาคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าแนฮ้วย กล่าวอย่างร้อนรนว่า “ตั่วกอท่านไม่อาจฆ่าเจ้าหน้าที่...”

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงพอฟัง ดวงตาทอประกายพิสดารชนิดหนึ่ง ประกายตาพิสดารนี้ถึงกับสะกดชิบชิวไง้ที่คิดเข้ามาเกลี้ยกล่อมถอยกายไปสามก้าว

จากนั้นหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงกวาดมองชิบกิ้วยี้ที่ยืนอยู่มุมห้องโถงแวบหนึ่ง

ชิบกิ้วยี้ถูกตัวยาของจ้งก้วงเก้าชีวิตสะกดประสาทไว้ยืนเซื่องซึมเซากับที่ คล้ายมองไม่เห็นภาพเหตุการณ์เบื้องหน้าก็มิปาน

ยาแก้ของยาสะกดประสาทนี้ มีแต่จ้งก้วงเก้าชีวิตจึงรู้จัก ดังนั้นทิ้งให้ชิบกิ้วยี้ยืนอยู่ที่นั่นอย่างวางใจ

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงเหลียวมองชิบกิ้วยี้แวบหนึ่ง ดวงตาทอแวว

เมตตาการุณย์ จากนั้นร่ำร้องคำราม โถมไปในวงต่อสู้ของทิชิ่ว ฟาดฟันดาบใส่

จังก้วงเก้าชีวิตชมดูจนลิงโลดยินดียิ่ง มิคาดยามนั้นดาบของหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงกลับฟาดฟันใส่มัน!

จังก้วงเก้าชีวิตตื่นตระหนกยิ่ง รั้งดาบกลับมาต้านรับดาบของหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึง ได้ยินเสียงกร๊อบ หมัดของทิชิ่วต่อยใส่ข้อแขนที่ถือดาบของมัน

เสียงกร๊อบที่ดัง เป็นเสียงกระดูกแขนของมันหัก

จังก้วงเก้าชีวิตไม่เสียทีที่ผ่านศึกอย่างโชกโชน ยามดับขันไม่ลนลานพลันลอยตัวถอยห่างจากวงต่อสู้ ใช้มือที่เหลืออีกข้างหนึ่งตะปบคว้าซิบกิ้วยี้ไว้

ซิบบุ้นอั้งยกมือปิดปาก ส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนกคำหนึ่ง

ในซอกนิ้วทั้งห้าของจังก้วงเก้าชีวิต กำวัตถุสีดรามวาววับเล่มหนึ่งจ่อกับลำคอซิบกิ้วยี้

นี่ย่อมเป็นอาวุธลับอาบยาพิษอันร้ายกาจชนิดหนึ่ง

ซิบชิวไง้โถมเข้าไปหมายช่วยเหลือ พลันปรากฏอาวุธลับเจ็ดแปดสายพุ่งใส่มันโดยไร้เสียง

จังก้วงเก้าชีวิตมือขวาหักไป มือซ้ายคร่ากุมซิบกิ้วยี้ อาวุธลับเหล่านี้พุ่งจากส่วนไหนของร่างกายมัน

ซิบชิวไง้กลิ้งตัวหลบห่าอาวุธลับ อย่าว่าแต่ช่วยคน กระทั่งชีวิตยังแทบจบสิ้นไป

จังก้วงเก้าชีวิตคิดกล่าวกระไร หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงพลันกู่ร้องด้วยโทสะยกดาบฟันลง

จังก้วงเก้าชีวิตคิดไม่ถึงหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงกล้าจู่โจมดาบ ทั้งที่บุตรชายตกอยู่ในเงื้อมมือมันยามรุ่มร้อนยกร่างซิบกิ้วยี้ขึ้นขวางอยู่เบื้องหน้า

หากแม้นหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงฟันดาบลงต้องฟันถูกซิบกิ้วยี้ก่อน ค่อยฟันถูกมัน

พยัคฆ์แม้ดุร้าย ไม่กินลูกในไส้ จ้งก้วงเก้าชีวิตเชื่อว่าสามารถยับยั้งสภาวะจู่โจมอันคลุ้มคลั่งของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงได้

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยังคงฟันดาบลง

ซิบกิ้วยี้ยังเป็นเด็ก ย่อมเตี้ยเล็กกว่าจ้งก้วงเก้าชีวิต ดาบนี้ฟันใส่ศีรษะจ้งก้วงเก้าชีวิตก่อน ผ่าอกของมัน ทะลวงถึงท้องน้อยซิบกิ้วยี้ แทบฟันร่างคนสองคนแตกเป็นสี่เสี่ยง

สภาพเช่นนี้ ไม่เพียงสร้างความตระหนกแก่ซิบชิวไง้ซิบบุ้นอั้งสองเฮียม่วยและเซี่ยวเตียง แม้แต่ทิชิ่วและแนฮ้วยที่ผ่านการฆ่าฟันในยุทธจักรก็ตะลึงลานกับที่

จ้งก้วงเก้าชีวิตย่อมมีความผิดสมควรตาย แต่ซิบกิ้วยี้เพียงเป็นเด็กคนหนึ่ง มิหนำซ้ำยังเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพอฟันดาบลง ก็ไม่แยแสเหลือบแลอีก รั้งดาบทันกายกล่าวกับทิชิ่วว่า "ศัตรูสำคัญถูกกำจัด ต้องขอบคุณพวกท่านที่กอบกู้สถานการณ์ให้กับหมู่บ้านซิบแกจึง"

ขณะกล่าว บนคมดาบยังปรากฏโลหิตของบุตรชายมันหยดหยาดลงมา

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ทิชิ่วรู้สึกเย็นเยียบจับใจ แต่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกลับช่วยชีวิตตนเองครั้งหนึ่ง ได้แต่กล่าวว่า "จึงจู้มีไหวพริบปราดเปรียวสามารถพลิกสถานการณ์..." ไม่ทันกล่าวจบ ประกายดาบวูบขึ้น หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงฟาดฟันดาบลงยังศีรษะตน

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงฆ่าบุตรชายตนเอง ยังอธิบายได้ว่ากริ่งเกรงตนเองถูกจ้งก้วงเก้าชีวิตข่มขู่ พลาดโอกาสฆ่าจอมโฉดนี้ ดังนั้นยอมเสีย

สละบุตรชายตนเอง ต้องฆ่าจ้งก้วงเก้าชีวิตให้จงได้

แต่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงไม่มีเหตุผลที่ฆ่าทิชิ่วกับแนฮ้วยเลย

ทิชิ่วตาแหลมคมมือว่องไว ยกมือขวาปิดป้องดาบนี้ไว้

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยื่นนิ้วข้างซ้ายสองนิ้วปักใส่สองตาทิชิ่ว ทิชิ่วยกมือซ้าย ใช้ใจกลางฝ่ามือต้านสองนิ้วนี้ไว้

แต่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงคล้ายเสียสติ ตวัดเท้าขวาเตะใส่จุดออซิมฮวกที่ทรวงอกของทิชิ่ว

จุดออซิมฮวกมิใช่จุดอ่อนจุดชา หากแต่เป็นจุดชีวิต

เสียงโครมครามหนึ่ง หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่ง

ทิชิ่วแผ่พุ่งพลังใส่ทรวงอก หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพอตวัดเตะใส่คล้ายเตะถูกแผ่นทองเหลือง นิ้วเท้าทั้งห้าถูกพลังกระแทกสะท้อนกระแทกหักไป

แต่จุดชีวิตของทิชิ่วถูกจู่โจมอย่างหนักหน่วง ตลอดทั้งร่างถึงกับสั่นกระตุก ยกมือกุมหัวใจทรุดฮวบลงกับพื้น

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เท้านี้ถูกจุดชีวิต คงหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าเสียชีวิต ทิชิ่วมีกำลังภายในลึกล้ำมาตรว่าไม่ตาย แต่ยังปวดหัวใจราวถูกบิด ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงเห็นทิชิ่วทรุดฮวบกับพื้นอดระเบิดเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งมิได้

ยามนี้หากยังมีคนไม่เชื่อว่ามันเป็นคนวิกลจริต เกรงว่าคนผู้นั้นจึงเป็นคนวิกลจริต

รอจนมันหัวร่อจบ ซิบบุ้นอั้งร้องถามว่า "ตั่วกอ ท่านทำอะไร? ท่านทราบหรือไม่ว่าท่านกำลังทำอะไร?"

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงชะงักเสียงหัวร่อ แต่แววตายังคลุ้มคลั่งกว่าเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งอีก กล่าวว่า "เราย่อมทราบว่าตัวเองกำลังทำอะไร

หลายปีมานี้เราได้รับความคับแค้นตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่นตอนนี้ค่อยเป็นผู้นำบู๊ลิ้มที่แท้จริง เป็นหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงที่แท้จริง..."

มันผมยาวสยาย ตาแดงฉานด้วยสายเลือด เค้าใบหน้าน่าสะพรึงกลัวชี้หน้าชิบชิวไง้และชิบบุ้นอั้ง ร้องถามว่า "พวกเจ้าเล่า? พวกเจ้าทำอะไรให้กับหมู่บ้านชิบแกจึง? เจ้าถามเราว่าเพราะเหตุใด เราจะบอกต่อเจ้า ตระกูลถังครอบงำหมู่บ้านชิบแกจึง คิดสร้างหมู่ตึกชิบแกจึงเป็นสำนักตระกูลถังน้อย ดังนั้นพวกมันปล้นสะดมชิงทรัพย์ กวาดสมบัติมาไม่น้อย สมบัติเหล่านี้ประกอบด้วยเงินทอง อัญมณี จินดา ภาพวาดล้ำค่า สุมซ้อนดุจภูเขาเลากา..."

แววตาของมันคล้ายคนปัญญาอ่อน แต่เต็มไปด้วยสีสันชั่วร้าย กล่าวอีกว่า "ลองนึกดู ขุมทรัพย์อันมหาศาลเหล่านั้นจะเป็นของเราแล้ว เราจะใช้ขุมทรัพย์เหล่านั้นหาความสุขอย่างเต็มที่ ปลูกสร้างหมู่บ้านชิบแกจึงวิจิตรพิสดารกว่าเดิม เพาะสร้างขุมกำลังขึ้น จากนั้นรุกตีโต้ต่อตระกูลถังล้างแค้นชำระอาฆาต ฮา ฮา ฮา..." เอ่ยถึงตอนนี้ เปล่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งอีกครา

ชิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า "ต่อให้ท่านต้องการขุมทรัพย์เหล่านั้น ก็ไม่ต้องฆ่าคน"

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงแสยะยิ้มกล่าวว่า "เราไม่ฆ่าพวกมัน พวกมันจะชิงขุมทรัพย์เหล่านั้นกลับไปส่งมอบต่อขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง เราฆ่าแม้แต่บุตรโทนของตัวเอง หรือยังอภัยละเว้นพวกมันทั้งสอง?"

ชิบชิวไง้กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "อย่างนั้น...อย่างนั้นพวกเรา..."

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงกวาดมองคนทั้งสองแวบหนึ่ง พลันยิ้มออกมากล่าวว่า "เราไม่ฆ่าพวกเจ้า พวกเจ้าต้องกอบกู้เกียรติภูมิตระกูลชิบให้กับเรา เราเพียงฆ่าพวกมัน ไม่ฆ่าพวกเจ้า"

สุ้มเสียงของมันนุ่มนวลยิ่ง แต่เมื่อกระทบโสตชิบชิวไง้กับชิบบุ้น

อั้งถึงกับขนลุกเกรียว

แนฮ้วยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ยี่จึงจู้ ซาโกวเนี้ย กอกอท่านปลอมเป็นคนวิกลจริต ตอนนี้กลายเป็นคนวิกลจริตที่สมบูรณ์แบบแล้ว"

ซิบชิวไง้กับซิบบุ้นอั้งสบตากันวูบ ซิบบุ้นอั้งกระซิบที่ข้างหูซิบชิวไง้หลายคำ

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงไม่ได้สนใจ กวัดแกว่งดาบคุกคามเข้าหาแนฮ้วย หัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า "เจ้าว่าเราวิกลจริต เราจะให้เจ้าพูดไม่ได้อีกชั่วชีวิต"

แนฮ้วยถูกเพลงดาบวิญญาณสิ้นฟันใส่ดาบหนึ่งปากแผลปริแตกย่อมไม่มีปัญญาหลบรอดจากดาบนี้

ยามนั้นพลันบังเกิดเรื่องที่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงคาดคิดไม่ถึงประการหนึ่ง

ซิบบุ้นอั้งกลับแบกร่างแนฮ้วยวิ่งหนีไป

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงงงงันวูบ สะบัดดาบร้องว่า "กลับมา"

ซิบชิวไง้ประคองทิชิ่วขึ้น วิ่งออกจากประตูห้องโถง

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงสะบัดดาบไล่ล่าตาม ทางหนึ่งร้องว่า "วางลงกลับมา"

แต่มันพอไล่ติดตาม ตี่ตี๋ม่วยม่วยมันยิ่งหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงผมเผ้ายาวสยายไล่ล่าตาม ทิ้งให้เซี่ยวเตียงอยู่ท่ามกลางแคร่ดาบและเก้าอี้หกสิบสี่ตัว พร้อมด้วยซากศพอีกสี่ซาก...

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงไม่เพียงมีพลังฝีมือและเพลงดาบเหนือล้ำกว่าซิบชิวไง้กับซิบบุ้นอั้ง ยังมีวิชาตัวเบาเหนือล้ำกว่าคนทั้งสองมากนัก

อย่าว่าแต่ซิบชิวไง้กับซิบบุ้นอั้งยังต้องแบกร่างผู้คนสองคน

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงความจริงสามารถติดตามคนทั้งสองทัน แต่

นิ้วเท้าข้างซ้ายของมันถูกกำลังภายในของทิชิ่วกระแทกหัก มีแต่เท้าขวาข้างเดียวที่เคลื่อนไหวได้ กลับตามไม่ทัน

ชิบชิวไง้กับชิบบุ้นอั้งวิ่งผ่านลานหญ้า เห็นแม่น้ำเสือข้ามทอดขวางหน้า คนทั้งสองล้วนไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ต้องชะงักร่างลง

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงลากเท้าที่บาดเจ็บติดตามมาถึง ดวงตาทอแววดุร้ายอำมหิต เปล่งเสียงออกมาว่า "ประเสริฐ พวกเจ้าช่วยคนนอกไม่เชื่อฟังวาจาเรา ไม่อาจโทษว่าเราได้..."

ชิบชิวไง้วางร่างทิชิ่วลง กวัดแกว่งดาบเปะปะวุ่นวาย แผดเสียงร้องว่า "ตั่วกอ ท่านอย่าเข้ามา หากเข้ามาเราจะ..."

หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงสืบเท้าเข้าไปทีละก้าว ชิบชิวไง้ไม่ทันกล่าวจบ หัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงก็คุกคามถึงเบื้องหน้า ตวัดดาบขึ้น

พลันบังเกิดเสียงตวาดดังสดใส เงาร่างอ้อนแอ้นถลันวูบ จากนั้นเป็นเสียงโลหะปะทะกันดังขึ้น

ชิบบุ้นอั้งลงมือต่อหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงแล้ว

ชิบชิวไง้ยืนตะลึงลานอยู่ด้านข้าง ไม่ทราบทำอย่างไรดี ชิบบุ้นอั้งทางหนึ่งต่อสู้ ทางหนึ่งร้องว่า "ยี่กอ รีบด่วน..."

ไม่ทันกล่าวจบ กระแสลมดาบอันกราดเกรี้ยวของหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงก็ครอบคลุมมาถึง กระทั่งโอกาสกล่าววาจาก็ไม่มี

แนช้วยดิ้นรนลุกขึ้น แต่แล้วสะดุดล้มลง ได้แต่กล่าวกับชิบชิวไง้ว่า "หากท่านยังไม่เข้าไป ม่วยม่วยท่านต้อง..."

ไม่ทันขาดคำ ชิบบุ้นอั้งก็ถูกทำร้ายที่หัวไหล่ดาบหนึ่ง

ชิบบุ้นอั้งส่งเสียงร้องครางคำหนึ่ง วกดาบปัดป่าย กลับปัดดาบที่อของหัวหน้าหมู่บ้านชิบแกจึงหลุดจากมือ ตกลงที่ริมน้ำ ตัวดาบส่วนใหญ่แช่ลงในน้ำ มีแต่โกร่งดาบอยู่บนฝั่ง

ยามนั้น เซี่ยวเตียงก็เร่งรุดมาถึง นางไม่รู้จักวิชาตัวเบา สามารถรุด

อุนสุอฮิน : เอ็งฉ, ฉ.ฉมวิลฉ์ : แปล

4 มือปราบมฆาฌม
ตอน ดาบฝึกสลาย

มานับว่าไม่ง่ายนัก

ซิบบุ้นอั้งแม้กระแทกดาบของตั๋วกอร่วงหล่นแต่ตนเองก็รับบาดเจ็บใต้เพลงดาบวิญญาณสิ้น สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ ดังนั้นหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงยื่นมือช่วงชิงดาบจากมือนาง ตวัดเท้าเตะนางล้มลง เงื้อดาบฟันใส่ซิบชิวไง้

ซิบชิวไง้ร้องคำ *"ไม่ได้"* ขวางดาบรับดาบของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงนี้ไว้

บนลานหญ้าเขียวขจี ลมรวยรินเฉื่อยฉิว สองพี่น้องร่วมสายเลือดกลับหักหาญเสี่ยงชีวิตกัน

ทิชิ่วข่มความเจ็บปวดคิดยันกายลุกขึ้น แต่จุดชีวิตของเขาถูกจู่โจมทำร้าย ยามกะทันหันไม่อาจฟื้นฟูเรี่ยวแรง ได้แต่กล่าวว่า "เชี่ยวเตียง... รีบหนี"

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่าซิบชิวไง้ที่มือไม้ปั่นป่วนมิใช่คู่มือของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงเมื่อฆ่าซิบชิวไง้ ต้องไล่ล่าฆ่าคนในที่นี้ให้หมดสิ้น แม้แต่เชี่ยวเตียงก็ไม่มีข้อยกเว้น

ในคนเหล่านี้ มีแต่เชี่ยวเตียงที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ สามารถวิ่งหนีได้

แต่เชี่ยวเตียงสั่นศีรษะปฏิเสธ

พลันได้ยินเสียงดังคราหนึ่ง ดาบในมือซิบชิวไง้ถูกหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงกระแทกหลุดจากมือ

ในประกายดาบอันคลุ้มคลั่งของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง ซิบชิวไง้ที่มือเปล่า ยิ่งมือไม้ปั่นป่วนกว่าเดิม

เชี่ยวเตียงพลันเดินถึงริมน้ำ เก็บดาบที่อของหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงขึ้น วิ่งกลับมายังวงต่อสู้ ร้องว่า *"ยี่เสียวเอี้ย ดาบ"* พลางซัดดาบให้กับซิบชิวไง้

ซิบชิวไง้ยื่นมือรับดาบนี้ไว้ ตวาดคำหนึ่ง ฟาดฟันดาบใส่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

ดาบนี้กลับเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง!

ดาบนี้เก็บขึ้นจากริมน้ำ พอฟันถึงกลางคัน สะเก็ดน้ำสาดกระจายกลับคล้ายสายรุ้งลำหนึ่ง เปล่งประกายเจิดจ้าจับตา และคล้ายฝันอันบรรเจิดปรากฏขึ้นกลางฟ้า

ทิชิ่วแนฮ้วยที่รับบาดเจ็บ เชี่ยวเตียงที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ แม้แต่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงที่ตกเป็นเป้าจู่โจม กระทั่งซิบชิวไง้ที่เป็นคนจู่โจมลงมือ ล้วนละลายไปกับฝันวิมานอันเพริศแพร้ว

แต่แล้วความฝันสลาย

ดาบกลับฟันถูกหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึง

หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงแผดเสียงร้องว่า "**ชุ่ยมั่ง** *(ฝันสลาย)...*"

จากนั้นล้มหงายลงในแม่น้ำ

ที่แท้ดาบที่อทั้งเก่าทั้งแก่ที่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงพกพาตั้งแต่เล็กกลับเป็นดาบฝันสลาย

ดาบที่อเล่มนี้พอถูกน้ำ จะเปล่งอานุภาพของเพลงดาบวิญญาณสิ้นอีกสิบเท่า

ทิชิ่วกับแนฮ้วยเมื่อเห็นดาบที่ซิบชิวไง้ฟันใส่หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงค่อยทราบว่าครั้งกระโน้นซิบพุงเล้งไฉนช่วงชิงตำแหน่งยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งกวนตงไป

เมื่อดาบฝันสลายใช้เพลงดาบวิญญาณสิ้นออก กลับก่อเกิดเป็นภาพแพรวพรายดุจฝันอันเพริศแพร้ว คู่ต่อสู้ไม่ได้ถูกวิชาฝีมือโค่นล้ม หากแต่ถูกฝันอันเพริศแพร้วโค่นทำลาย

อาจบางทีซิบพุงเล้งไม่ต้องการให้บุตรหลานพึ่งพามนต์ขลังของดาบ

อุดมสิน : เอื้อน, ณ.ณมวิสณ์ : แปล

4 มือปราบมฆาฌม

ตอน ดาบฝืนศิลา

เล่มนี้ ปล่อยปละละเลยการฝึกฝีมือ อาจบางทีเกรงว่าผู้อื่นขโมยดาบเล่มนี้ไป ชักนำเภทภัยแก่ตระกูลซิบ หรืออาจบางทีมีสายเลือดของการไม่ยอมรับญาดิโยม ไม่ต้องการให้บุตรหลานของเขามีชื่อกระเดื่องดังกว่าเขา

ดังนั้นซิบพุงเล้งแม้ตกทอดดาบเล่มนี้มา แต่กำหนดข้อห้ามไม่ให้คนของตระกลซิบเข้าใกล้น้ำ ดังนั้นดาบที่อเล่มนี้เป็นเช่นเดียวกับดาบธรรมดาทั่วไป ไม่ได้เปล่งอานุภาพพิสดารออกมา

จวบกระทั่งหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงคิดฆ่าน้องร่วมสายเลือดทำดาบหลุดจากมือตกลงในน้ำ จากนั้นถูกเชี่ยวเดียงที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์เก็บไปโยนให้กับซิบชิวไง้ ซิบชิวไง้ค่อยใช้เพลงดาบวิญญาณสิ้นจู่โจมสังหารตั่วกอมัน

...ซิบชิวไง้ใช่เป็นคนฆ่าหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงหรือไม่?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบจะอย่างไรหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงว่ายน้ำไม่เป็นเมื่อตกน้ำถูกน้ำพัดพาไป ย่อมต้องตายแน่นอน

ซิบชิวไง้พอฟาดฟันดาบออก ตลอดทั้งร่างก็ตะลึงลานกับที่ เนิ่นนานยังไม่อาจฟื้นคืนสติได้

ทิชิ่ว แนฮ้วย และซิบบุ้นอั้ง จนใจที่ไม่อาจเคลื่อนไหวได้

ดีที่ยังมีเชี่ยวเดียง เชี่ยวเดียงที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ไม่เช่นนั้นพวกเขาไม่ทราบต้องนอนอยู่บนพื้นหญ้าเขียวกลางดอกไม้ม่วงอีกนานเท่าใด หญ้าเขียวแม้นุ่มนิ่ม ดอกไม้ม่วงแม้เพริศพริ้ง แต่สำหรับกับผู้บาดเจ็บ มิสู้นอนพักบนเตียงภายในห้องประเสริฐกว่า

สามวันให้หลัง ทิชิ่วกับแนฮ้วยออกจากหมู่บ้านซิบแกจึง หญ้าเขียวยังสะพรั่ง แม่น้ำเสือข้ามที่ห่างไปยังไหลหลั่งตลอดกาล

พวกเขาสูดอากาศบริสุทธิ์ลึกๆ ถึงกับคิดรั้งอยู่ไม่ไป

อย่าว่าแต่สามวันมานี้ ซิบบุ้นอั้งและเชี่ยวเดียงมุ่งหวังให้พวกเขารั้งอยู่ ไม่ว่ารั้งอยู่อีกวันสองวันล้วนเป็นที่มุ่งหวังของพวกเขา มาตรว่าพวก

นางไม่ได้แสดงความมุ่งหวังนี้ออกมาก็มิปาน

แต่ซิบบุ้นอั้งอาศัยอาหารและของน่าเล่นในหมู่บ้านดึงดูดความสนใจของพวกเขา ทิชิ่วและแนฮ้วยล้วนรู้สึกถึงความมุ่งหวังนี้

แต่พวกเขายังคงไปแล้ว

เชี่ยวเตียงและซิบบุ้นอั้งส่งพวกเขาออกเดินทาง

ซิบชิวไง้ไม่ได้ติดตามส่ง ทั้งนี้เพราะมันล้มป่วยแล้ว

มันพิษไข้ขึ้นสูง ค่ำคืนนอนฝันร้าย ละเมอพร่ำเพ้อถึงเหตุการณ์สะบัดดาบพิฆาตกอกอ แต่ดาบฝันสลายตกอยู่ในมือมัน ภาระหน้าที่ตกแก่มัน หมู่บ้านซิบแกจึงไม่อาจปราศจากจึงจู้ มันต้องรับตำแหน่งจึงจู้สืบแทน

ทิชิ่วกับแนฮ้วยแวะไปดูอาการของซิบชิวไง้ ทราบว่าอาการของมันไม่หนักหนาสาหัส เพียงป่วยเป็นไข้ใจ พวกเขาสามารถทำลายคดีที่พนักงานกรมเมืองเจ็ดมณฑลทำลายไม่ได้ แต่ไม่มีปัญญาปลดเปลื้องภาระที่มองไม่เห็นของชายหนุ่มผู้นี้

พวกเขาได้แต่ไปแล้ว

โลกภายนอกยังมีคดีอีกมากหลาย รอให้พวกเขาคลี่คลายทำลาย

ซิบบุ้นอั้งส่งแขกถึงหน้าประตู พลันแบะปากกล่าวกับแนฮ้วยว่า "ข้าพเจ้าทราบแล้ว"

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านทราบอันใด?"

ซิบบุ้นอั้งหมุนตัวไปโดยไม่มองดูแนฮ้วย กล่าวว่า "ท่านจะรุดไปหาสตรีที่จมูกทั้งสูงทั้งโด่ง ทั้งงอนทั้งงามนั้น"

แนฮ้วยงงงันวูบ ไม่ทราบนางกล่าวอันใด ได้แต่ทวนคำว่า "สตรีที่จมูกทั้งสูงทั้งโด่ง ทั้งงอนทั้งงามอันใด?"

ทิชิ่วฉุดลากแนฮ้วยมาค้านข้าง กระซิบถามว่า "ท่านจำได้หรือไม่ว่าครั้งแรกที่ท่านพบหน้าซาเสียวเจี้ยะ ท่านด่านางว่าอะไร?"

แนฮ้วยขบคิดแล้วนึกออก ดวงตาเป็นประกายในบัดดล ร้องบอกต่อ

ชิบบุ้นอั้งว่า "โกวเนี้ยที่จมูกแบนดุจมะเขือเทศ พวกเราจะไปคลี่คลายคดีแล้ว"

ชิบบุ้นอั้งแค่นเสียงดังเฮอะ เบือนหน้าไปอีกทาง ไม่แยแสสนใจเขา

เชี่ยวเตียงขมวดคิ้วกล่าวว่า "พวกท่านคิดไปก็ไป ยังสะกิดโทสะนางทำอะไร?"

แนฮ้วยยิ้มพลางกล่าวว่า "หากว่าในโลกมีมะเขือเทศที่น่าดูเช่นจมูกของนาง ข้าพเจ้ายินยอมไม่รับประทานกับแกล้มอื่นๆ รับประทานแต่มะเขือเทศที่ทั้งน่าดูทั้งงามงอนนั้น"

ชิบบุ้นอั้งหัวร่อทั้งน้ำตา แต่ไม่สะดวกกับการเบือนหน้ากลับมา เชี่ยวเตียงทอดถอนใจกล่าวว่า "น่าเสียดายพวกท่านคิดไปแล้ว ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะผัดมะเขือเทศให้ท่านรับประทาน"

ทิชิ่วเดินออกไปหนึ่งก้าว เขาสูงกว่าเชี่ยวเตียงหนึ่งช่วงศีรษะ เชี่ยวเตียงต้องเงยหน้าขึ้น ค่อยเห็นถึงแววตาอันนุ่มนวลของเขา

ทิชิ่วกล่าวว่า "อย่างนั้นคืนนี้พวกเราจะรอรับประทานมะเขือเทศแล้ว"

เชี่ยวเตียงสะท้านคราหนึ่ง กล่าวว่า "พวกท่านมิใช่ไปคลี่คลายคดีหรือ?"

ใบหน้าแนฮ้วยปรากฏรอยยิ้มที่ยากจะพบพานขึ้น กล่าวว่า "พวกเราจะไปคลี่คลายคดี แต่เป็นคดีที่อาของมือปราบก๊วยชิวฮงถูกฆ่าอย่างลึกลับสถานที่อยู่ละแวกนี้ ดังนั้นค่ำคืนนี้สามารถเร่งรุดกลับมา"

อาของมือปราบก๊วยชิวฮงก็เป็นมือปราบอันลือเลื่อง การตายของเขามีเบื้องหลังสลับซับซ้อนมากหลายแต่เชี่ยวเตียงและชิบบุ้นอั้งพอฟังรู้สึกหญ้าเขียวสะพรั่งเป็นพิเศษ แม่น้ำไหลหลั่งระรื่นเป็นพิเศษ

แม้แต่สายลมก็มากรัก

จบตอนตาบฝันสลาย

ล่าสาม

ความคิดเขียน 4 มือปราบพญายม เกิดขึ้นเมื่อประมาณปี ค.ศ. 1970

ตอนนั้นอ่านนวนิยายกำลังภายในจำนวนมาก พบว่าส่วนใหญ่เขียนถึงวีรบุรุษวีรสตรียอดคนผู้ซ่อนกาย โจรธัมมะหรือมือสังหาร ข้าพเจ้าคิดว่าเจ้าพนักงานกรมเมืองและมือปราบที่มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ยังมีความสำคัญยิ่งกว่าบุคคลดังกล่าว เหตุใดน้อยคนเขียนถึงเรื่องราวของพวกเขา? ดังนั้นระหว่างที่ข้าพเจ้ายังอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยก็เขียนพฤติการณ์ของแนฮ้วย *(เลือดเย็น)* กับตุยเมี่ย *(ล่าชีวิต)* ขึ้น แต่นั่นเพียงเป็นเค้าโครงโดยคร่าวๆ ของ 4 มือปราบพญายม ความคิดความอ่านทั้งหลายยังไม่สมบูรณ์แบบ และไม่ได้สรรค์สร้างแบบฉบับของตัวเองขึ้น

หลังจากที่เดินทางมายังไต้หวัน ได้วิเคราะห์รูปแบบของ 4 มือปราบพญายม เพิ่มขึ้น เห็นว่านวนิยายกำลังภายในมักสะท้อนถึงความอยุติธรรม ความคับใจต่อสังคมปัจจุบัน อันเป็นความรู้สึกร่วมระหว่างผู้แต่งกับผู้อ่านก่อเกิดเป็นจินตนาการชนิดหนึ่ง และระบายออกมาชนิดหนึ่ง พวกเรายากจะค้นหางานเขียนที่มีพลังเป็นที่สมใจ และเน้นเห็นถึงกฎแห่งกรรมเท่ากับนวนิยายกำลังภายใน ดังนั้นนักศึกษาที่คร่ำเคร่งกับตำรับตำรา ชีวิตความ

ลุฉสุฉสิ : เอ็ฉ, ฆ.ฉมวัฒน์ : แปล

4 มือปราบพญายม

ตอน ดาบฝันสลาย

เป็นอยู่ที่บีบคั้นและกดดัน กับการงานที่หนักอึ้งน่าเบื่อหน่าย นวนิยายกำลังภายในสามารถช่วยให้ผู้อ่านโลดแล่นอยู่ในอาณาจักรที่คล้ายสัมผัสได้ แต่สัมผัสไม่ได้ลอยล่องขึ้นสู่ยอดเขาสูงเมฆขาว รับรู้ว่าการไร้ผู้ต่อต้านคือความอ้างว้าง

ผู้อ่านชมชอบดูเรื่องเหนือธรรมดาของบุคคลเหนือธรรมดา ยอดยุทธ์ วีรสตรีพลีชีพบูชารัก ถึงกับอาบเลือดสู้ศึก โลหิตชโลมเสื้อขาว น้ำตาราดรดปกเสื้อเขียว ยอมตายเพื่อสัตยธรรม ยอมเสียสละเพื่อคุณธรรม 4 มือปราบพญายม ที่ข้าพเจ้าคิดเขียนแท้ที่จริงไม่ได้แตกต่างกับวีรบุรุษทั่วไป เพียงแต่พวกเขาทำหน้าที่เชื่อมโยงระหว่างรัฐ ราษฎร์ และยุทธจักร เผชิญกับการท้าทาย เลือกเฟ้น กระทบกระทั่ง และความขัดแย้ง ในฐานะผู้รักษากฎหมาย พวกเขาจะรักษาเนื้อรักษาตัวอย่างไร คงจุดยืนของตัวเองอย่างไร ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเที่ยงธรรมอย่างไร เหล่านี้เป็นเป้าหมายหลักในการ เขียนของข้าพเจ้า

พร้อมกับวันเวลาที่พ้นผ่าน จากวัยเยาว์จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ 4 มือปราบพญายม ตอน ดาบฝันสลาย ศึกชโลมเลือด บุปผามหาภัย ล้วนเป็นผลงานที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นในยุคหลังนี้ เขียนถึงบุคคลธรรมดาที่มีความสามารถเฉพาะตัว ปราบภัยพาล ปะทะกระบี่ อาบเลือดสู้ศึก ทำลายคดี นอกจากนั้นยังเขียนถึงความรักและความอบอุ่น

น้ำใจระหว่างมนุษย์ เป็นเปลวเทียนที่ช่วยขับประกายกระบี่ กระบี่จะอย่างไรต้องมีประกาย จึงสามารถสะท้อนเห็นถึงความงามของมัน

อุนสุยอัน

1 ส.ค. 1982

แก้ไขเมื่อ 6 ก.พ. 1991

แก้ไขล่าสุดเมื่อ ก.พ. 1997

ตอนที่ 2

ศึกษโลมเลือด

บทที่ 1

การตายของมือปราบ

มือปราบก๊วยเชียยิ้มก่อนเกิดเรื่อง กำลังสืบคดีรายหนึ่ง คดีนี้ไม่เพียงครึกโครม ทั้งยังเกี่ยวพันกว้างขวาง จนใจที่ไม่มีร่องรอยเบาะแสใด

คดีนี้สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ก๊วยเชียยิ้ม ดังนั้นใช้เวลาส่วนใหญ่ในที่ทำการกรมเมืองและออกสืบเสาะหาเบาะแส จนกระทั่งคล้อยดึกค่อยกลับบ้าน

ในที่สุดค่ำคืนนี้ก๊วยเชียยิ้มค่อยเกาะกุมเบาะแสบางประการ ดังนั้นสืบสาวราวเรื่องต่อไปโดยไม่ลดละ จวบกระทั่งรู้สึกเหน็ดเหนื่อย คิดกลับบ้านไปพักผ่อน ก็เป็นเวลายามสอง *(สี่ทุ่ม)* แล้ว

ก๊วยเชียยิ้มคลุมเสื้อนวมเดินทางกลับบ้าน ในมือยังถือขนมเปียะหลายชิ้น เหล้าบี้จิ้ว *(สุราที่กลั่นจากข้าว)* ขวดหนึ่ง ตระเตรียมปลุกหลานชายที่หลับแล้วขึ้นมา แยกแยะคดีกับมัน

บ้านของก๊วยเชียยิ้มห่างจากที่ทำการกรมเมืองสามลี้ ระหว่างทางยังต้องผ่านที่รกร้างแถบหนึ่ง และสุสานแห่งหนึ่ง

ค่ำคืนนี้เพิ่งเป็นวันขึ้นเจ็ดหรือแปดค่ำ เมฆดำแผ่ปกคลุม เดือนเสี้ยวลับลัวเลือนราง กระทั่งเส้นทางก็ไม่อาจเห็นชัดตา มีแต่บึงน้ำข้างคูสะท้อน

อุดมสิน : เขียน, ณ.ณมวิตย์ : แปล

4 มือปราบมญาฌม
ตอน ศึกชโดมเลือด

ประกายรำไร

แต่ก๊วยเซียยิ้มเป็นหนึ่งในสี่มือปราบน้อยของสองฟากฝั่งแม่น้ำ เคย ตั้งปณิธานไต่เต้าขึ้นเป็นสี่ยอดมือปราบ ไหนเลยกลัวความมืด? ไหนเลย กลัวผีสาง?

ดังนั้นก๊วยเซียยิ้มเดินอย่างปลอดโปร่งมือหิ้วขวดเหล้าและขนมเปียะที่ใช้เชือกผูกไว้ ผิวปากกลับบ้านไป

เมื่อผ่านเขตสุสาน เป็นเวลายามสามแล้ว

ทุกครั้งที่ก๊วยเซียยิ้มผ่านเขตสุสาน ล้วนขวัญบังอาจเทียมฟ้า ขณะที่สัปเหร่อผ่าศพคนตาย มันกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ทั้งยังเคยบุกไปยังศาลเจ้าผีดุที่ทุกผู้คนล้วนครั่นคร้าม จับตัวเหล่าร้ายที่ปลอมเป็นผีสางไปยังกรมเมือง

ดังนั้นสำหรับกับก๊วยเซียยิ้ม ดึกดื่นค่อนคืนเดินผ่านเขตสุสานเป็นเรื่องปรกติธรรมดายิ่ง

แต่คืนนี้ผิดปรกติวิสัยอยู่บ้าง

ทั้งนี้เพราะในสุสานบังเกิดเสียงตอกตะปูดังมา

ก๊วยเซียยิ้มชะงักเท้าเงี่ยหูฟัง กลับปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

ยามนั้นหมอกราตรีหนาหนัก แสงจันทร์รางเลือน ในหลุมฝังศพปรากฏเงาตะคุ่ม คลับคล้ายมีเงาคน แต่ไม่อาจเห็นถนัดชัดตา

ก๊วยเซียยิ้มเขย่าขวดเหล้าบี้จิ้วในมือ มันยังไม่ได้ดื่มสุรา ย่อมไม่ถึงกับเมามายฟังผิด มิหนำซ้ำคนยึดอาชีพเช่นมัน ต่อให้ดื่มจนเมามาย ดวงตาหลับพริ้มอยู่ หูยังจำแนกออกว่าที่บินอยู่เหนือศีรษะเป็นนกหรือค้างคาว

ไม่เช่นนั้นคงถูกผู้คนฟันศีรษะไปแกล้มเหล้าแล้ว

ผู้ที่ยึดอาชีพทางนี้ มีคนผู้หนึ่งเรียกว่า**ดุยเมี่ย** *(ล่าชีวิต)* มาตรว่าดื่มเหล้าลงไปสิบเจ็ดสิบแปดชั่ง เมามายอยู่ในเจ็ดแปดส่วน ก็ไม่เคยมีคนทำร้ายเขาได้แม้สักขุมขนหนึ่ง

แต่มันยังไม่มีความสามารถเช่นนั้น

ขณะครุ่นคิด เสียงตะปูกระทบโลศอีกครา

...ครั้งนี้ไม่ได้ฟังผิดเด็ดขาด

เป็นเสียงตะปูตอกใส่โลงไม้

วิกาลยามสาม กลับมีคนตอกโลงในสุสาน นับว่าพบพานผีสางจริงๆ

ก๊วยเซียอิ้มลอบสรุปผลอย่างรวดเร็ว

...หากเป็นพิธีศพที่ปรกติธรรมดา ย่อมไม่ดำเนินการยามวิกาล นอกจากเป็นการฝังศพที่ไม่อาจเห็นแสงตะวัน

นึกถึงตอนนี้ ก๊วยเซียอิ้มมือซ้ายยังถือเหล้าบี้จิ้วและขนมเปียะ แต่มือขวาแตะค้ามคาบ ถลันหายลับไปในกองหลุมฝังศพ

ก๊วยเซียอิ้มไม่ส่งเสียงตวาด จับโจรจับหัวหน้า จับขโมยคว้าของกลาง เขาตกลงว่าจะเร้นกายไปชมดูให้รู้แน่

เมื่อคุกคามเข้าใกล้ต้นเสียงประมาณหนึ่งวา สรรพเสียงพลันชะงักขาดหาย

ก๊วยเซียอิ้มขมวดคิ้ว วิกาลเงียบงันปานวังเวง มองไม่เห็นอันใด และไม่ได้ยินอันใด

ชั่วครู่ให้หลัง ชั้นเมฆค่อยสลายตัว แสงจันทร์สว่างกว่าเดิม ก๊วยเซียอิ้มเพ่งสายตามอง ในละอองหมอกสามารถเห็นภาพวัตถุรำไร

ยามนี้เสียงหนอนแมลง เสียงกบ กระทั่งเสียงนกเค้าแมวแทบดังโดยพร้อมเพรียง สรรพเสียงที่ดังอย่างกะทันหัน ก๊วยเซียอิ้มกลับใจหายวาบ

มันคุกคามเข้าใกล้ไปอีกห้าหกเชียะ เห็นบนพื้นสุมดินเหลืองที่ถูกขุดขึ้น โลงสามสี่ใบ จอบและพลั่วกระจัดกระจาย แต่ไม่มีคน

...ดึกดื่นค่อนคืน ผู้ใดขุดโลงเหล่านี้คิดทำอะไร?

...หากเป็นคนขุดโลงเหล่านี้ขึ้นมา อย่างนั้นคนเล่า?

ก๊วยเซียอิ้มกวาดตามอง เห็นแต่หลุมฝังศพระเกะระกะ หมอกราตรี

ที่เยียบเย็น แว่วเสียงสุนัขป่าหอนจากที่ไกลตา ซากศพที่อยู่ละแวกใกล้เคียงถูกสุนัขเถื่อนลากออกมารุมทึ้ง ดูไปคล้ายเป็นนรกบนแดนดิน หรือว่าที่ขุดหลุมมิใช่คน หากแต่เป็น...

นึกถึงตอนนี้ ก๊วยเซียยิ้มอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้

พริบตาที่มันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ เสียงหนอนแมลงรอบข้างพลันสงบลง

ยามนั้นเสียงติงคราหนึ่ง ประกายกระบี่สายหนึ่งแทงปราดใส่หว่างคิ้วก๊วยเซียยิ้ม

หากมิใช่ก่อนประกายกระบี่เสียงหนอนแมลงพลันสงบลง บันดาลให้ก๊วยเซียยิ้มบังเกิดความรู้สึกมีคนคุกคามเข้าใกล้ ก๊วยเซียยิ้มรับรองหลบกระบี่นี้ไม่พ้น

ก๊วยเซียยิ้มเมื่อบังเกิดความตื่นตัว ก็ชักดาบออก

เสียงติงคราหนึ่ง ก๊วยเซียยิ้มด้านกระบี่นี้ไว้

ฝ่ายตรงข้ามรั้งกระบี่กลับ เสียงฉี่เมื่อแทงใส่ท้องน้อยก๊วยเซียยิ้มอีกกระบี่

ฝ่ายตรงข้ามรั้งกระบี่ จู่โจมกระบี่อย่างรวดเร็ว คล้ายกับกระบี่นี้แทงใส่ท้องน้อยก๊วยเซียยิ้มแต่แรกก็มิปาน

ก๊วยเซียยิ้มลดดาบลง เสียงเช้งเมื่อดาบกระบี่กระทบกันคราหนึ่ง ปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง

พริบตาที่ประกายไฟแลบแปลบ ก๊วยเซียยิ้มเห็นฝ่ายตรงข้ามสวมชุดเขียวรัดกุม ใช้ผ้าดำคลุมหน้า สองตาเป็นประกายวาววับ

ความทรงจำทั้งหลายทั้งปวงนี้ประทับอยู่ในความทรงจำก๊วยเซียยิ้มอย่างลึกล้ำ หนึ่งในปมเด่นของก๊วยเซียยิ้มคือ สามารถจดจำข้อปลีกย่อยของผู้จู่โจมในเวลาชั่วพริบตา

พลันบังเกิดเสียงฉี่ดังเร่งร้อน ที่ด้านหลังบังเกิดกระแสลมกระบี่ดังขึ้น

ความเร่งร้อนของสภาวะกระบี่นี้ ยังรวดเร็วกว่ากระแสลมกระบี่อีก

ก๊วยเซียฮิ้มส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ซัดขว้างขวดเหล้าขนมเปียะในมือซ้ายไปด้านหลัง สะกดคนจู่โจมกระบี่ชักช้าลงวูบ ค่อยวกดาบเข้าไปปิดป้อง

เสียงติงคราหนึ่ง ดาบกระบี่กระทบกัน ประกายไฟแลบพุ่งอีกคราพริบตานั้น ก๊วยเซียฮิ้มเห็นฝ่ายตรงข้ามชัดตา ยังคงเป็นคนชุดเขียวรัดกุม ใช้ผ้าดำคลุมหน้านั้น

ก๊วยเซียฮิ้มเพิ่งด่าคำ *"พบพานผีสางแล้ว"* ผู้คนที่ด้านหลังก็แทงออกหนึ่งกระบี่

ก๊วยเซียฮิ้มวกดาบไปปิดป้อง ทางหนึ่งสู้ทางหนึ่งถอย ถอยไปยังด้านซ้าย

แต่แล้วเสียงฉี่ดังอีกคราที่ด้านหลังปรากฏลมกระบี่อีกสายหนึ่งจู่โจมถึง เปรียบกับสภาวะกระบี่ของสองคนแรก ยังเร่งร้อนกว่าอีก

ชั่วพริบตาก๊วยเซียฮิ้มเปลี่ยนเป็นเผชิญศัตรูเข้มแข็งทั้งซ้ายขวาหน้าตามเหตุผล ภายใต้การกลุ้มจู่โจมจากทางซ้ายขวา เมื่อเพิ่มกระบี่ทางด้านหลัง ก๊วยเซียฮิ้มยากจะหลบรอดได้

ยังดีที่ก๊วยเซียฮิ้มฉายาเจ่กดิ่งฮวง *(ลมโหมหอบ)*

ปมเด่นของก๊วยเซียฮิ้มมิใช่หมัดมิใช่ดาบ แต่เป็นวิชาตัวเบา

ก๊วยเซียฮิ้มร้องเสียงพิกลโผพุ่งกายขึ้น โผพุ่งคราเดียวขึ้นสูงหนึ่งวาสามเชียะ บินเฉียงๆ ไปสิบเจ็ดเชียะ ทิ้งตัวลงยังคาคบของต้นไม้แห้งต้นหนึ่ง

คนทั้งสามจู่โจมสามกระบี่พลาดผิด บังเกิดเสียงติงติงติง กลับหยิบยืมพลังสะท้อนกันของปลายกระบี่ หงายร่างพลิกตัวไปด้านหลังเร้นหายกับหลังป้ายสุสานในความมืด

4 มือปราชมฆาฒม
ตอน ศึกชโมเล็อด

ก๊วยเซียฮิ้มยืนขาเดียวบนคาคบไม้ เนิ่นนานยังไม่กล้าลงมา

...หากแม้นศัตรูทั้งสามผนึกกำลังกลุ้มจู่โจมอีก ตนเองใช่ต้านทาน รับได้หรือไม่?

...หากว่าฝ่ายตรงข้ามมีมากกว่าสามคนเล่า?

...คนเหล่านี้ที่แท้เป็นใคร? เพลงกระบี่ไฉนลี้ลับรวดเร็วปานนี้?

ก๊วยเซียฮิ้มฉุกคิดถึงบุคคลในคำร่ำลือสิบสองคน อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้

แต่แล้วครุ่นคิด เป็นไปไม่ได้ นั่นเป็นผู้คนสิบสองคนหาใช่สามคนไม่ ดีที่เป็นผู้คนสามคน

ชั่วครู่ให้หลัง ยังปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ก๊วยเซียฮิ้มทดลองร้องเรียกว่า "นี่ สหาย"

ทุกที่ทางเงียบวังเวง รอคอยชั่วขณะ หามีเสียงตอบไม่ ในที่สุดก๊วยเซียฮิ้มร้องดังๆ ว่า "สหายอย่าได้หลบซ่อนไปแล้ว"

กลางวิกาลปราศจากเสียงตอบรับ คล้ายเป็นมันกล่าวกับหลุมฝังศพแต่ผู้เดียว

ก๊วยเซียฮิ้มอดร้องดังๆ มิได้ว่า "สหาย หากเก่งกล้าสามารถก็ไสหัวออกมา"

ยามนี้ฟ้าใกล้รุ่งสาง ที่ห่างไปบังเกิดเสียงไก่ขันบอกอรุณ ก๊วยเซียฮิ้มค่อยทราบว่า ศัตรูเข้มแข็งล่าถอยไปแล้ว

มันบังเกิดความรู้สึกทั้งปลอดโปร่งทั้งท้อแท้

ที่ปลอดโปร่งคือศัตรูเข้มแข็งล่าถอย ตนเองรอดจากห้วงความตาย ที่ท้อแท้คืออาศัยมือปราบลมโหมหอบ คืนนี้กลับสืบเสาะอันใดไม่ได้

แต่แล้วดวงตาของมันพลันกระจ่างจ้าดุจหมอกอรุณ

ก๊วยเซียฮิ้มกระโดดลงจากคาคบไม้ดุจแมวป่าอันปราดเปรียว ตรวจดูหลุมที่ถูกขุด ทั้งในและนอกโลง ด้วยความระมัดระวังดุจมุสิกล่าไข่ไก่

ฟองหนึ่ง

จากนั้นดวงตาของมันกระจ่างจ้ากว่าเดิม มุมปากปรากฏรอยยิ้มขึ้น

มันพบเห็นสิ่งที่สร้างความพึงพอใจแก่มันแล้ว

ดังนั้นมันตระเตรียมจากไป

ก๊วยเชียยิ้มอ้อมเขตสุสาน เดินเป็นระยะทางช่วงหนึ่งพลันชะงักเท้าลง

สายตาของมันจ้องจับที่ป้ายสุสานก้อนหนึ่ง

ป้ายสุสานก้อนนั้นไม่มีใดพิเศษพิสดาร แต่สายตามันถูกดึงดูดไว้ ยามกะทันหันไม่สามารถรั้งกลับมา

จากนั้นมันสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

จากแสงสีอรุณ มันแสดงว่าเห็นข้อความบนป้ายสุสาน หากแม้นรอยยิ้มเมื่อครู่หมายถึงความพึงพอใจ อย่างนั้นสีหน้าของมันตอนนี้ กลับเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสงสัย

ความตื่นเต้นสงสัยต่อการพบเห็นความลับสำคัญประการหนึ่ง

ก๊วยเชียยิ้มพึมพำว่า "พบพานผีสางแล้ว" เมื่อก้าวออกจากเขตสุสานค่อยพบว่ามือซ้ายตนเองว่างเปล่าที่แท้มันขว้างขนมเปียะและขวดเหล้าออกไปเพื่อป้องกันตัวแล้ว

การต่อสู้คับขันอันตรายที่เขตสุสานคล้ายเป็นฝันร้ายตื่นหนึ่งก็มิปาน

แต่การพบเห็นของลมโหมหอบก๊วยเชียยิ้ม มิใช่ความฝันตื่นหนึ่งเดียวขาด

ก๊วยเชียยิ้มพอกลับถึงบ้าน ก็ปลุกหลานชายของมันขึ้นมา คิดบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ต่อมัน

หลานชายของมันก็เป็นหนึ่งในสี่มือปราบน้อยของสองฟากฝั่งแม่น้ำ

อุทยุดยิ่ง : เขียน, ก.ลมวิสัย : แปล

เพราะคลี่คลายคดี ไม่ได้นอนมาสี่วัน ดังนั้นลืมตางัวเงีย ไม่ได้ตั้งใจฟังคำบอกเล่าของผู้เป็นอาเท่าใด

ก๊วยเซียยิ้มขุ่นข้องใจขึ้นมา ค่าว่า "เจ้าฝันถึงปีศาจหัวโตของเจ้าไปเถอะ วันพรุ่งนี้เราทำลายคดีครึกโครมนี้ รับรองเจ้าต้องลืมตาค้าง นอนไม่หลับแน่นอน"

มันไม่ได้บอกเล่าการพบเห็นของมันต่อหลานชาย กลับห้องตัวเองไป

วันที่สอง หลานชายของมันตื่นขึ้นมา แวะไปดูที่ห้องก๊วยเซียยิ้มก็จากไปจนไร้ร่องรอย หลานชายมันถามไถ่ผู้น้อง ค่อยทราบว่าผู้เป็นอาสวมหมวกขนนก แต่งเครื่องแบบมือปราบ ออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว

หลานชายมันนึกถึงเรื่องราวที่ผู้เป็นอาบอกเล่าต่อตนเอง รู้สึกไม่ถูกต้อง ล้างหน้าล้างตาไปที่กรมเมือง เมื่อสอบถามค่อยทราบว่าอาของมันไม่ได้แวะมา

ปรกติแล้ว อาของมันต้องแวะไปที่ทำการกรมเมือง ตรวจทานงานต่างๆ ทุกเช้า การเปลี่ยนแปลงในวันนี้ แสดงว่าผิดปรกติวิสัยอยู่บ้าง

ดังนั้นหลานชายมันไปหามือปราบเตียได้ซู่ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของผู้เป็นอา เตียได้ซู่พอทราบเรื่อง ก็ส่งเจ้าหน้าที่แยกย้ายออกเสาะหา

จวบกระทั่งยามพลบค่ำ ยังไม่พบร่องรอยก๊วยเซียยิ้ม และไม่มีข่าวคราวใด

เตียได้ซู่รีบรายงานต่อนายอำเภอยู้ติ่งลั้ง ท่านนายอำเภอเพิ่มกำลังคนออกสืบเสาะ วุ่นวายอยู่ตลอดทั้งคืน ยังไม่มีข่าวคราวใด

ก๊วยเซียยิ้มมีผลงานในทางปราบปราม เป็นที่ชื่นชอบของแม่ทัพมณฑลฮ่อปักโง้วทิเอ็ก *(ปีกเหล็ก)* ดังนั้นนายอำเภอยู้ติ่งลั้งรีบรายงานต่อโง้วทิเอ็ก โง้วทิเอ็กบังเกิดความตื่นตระหนก สั่งพนักงานตุลาการเจี่ยจื่อกือมาช่วยค้นหา ผ่านไปสามวันยังไม่มีผลสรุปอันใด

สามวันให้หลัง เตียได้ซู่เป็นเพื่อนหลานชายของก๊วยเซียฮิ้มเดินทางออกจากที่ทำการกรมเมืองในยามเที่ยง เตียได้ซู่พูดจาปลอบโยนมันว่า "ไม่ต้องเป็นห่วงแล้ว อาท่านฉายาลมโหมหอบ ผู้ใดทราบมันไม่ได้บินขึ้นหลังคาไป"

ไม่ทันขาดคำ เห็นเงาของชายคาตึก มีวัตถุดำมะเมื่อมกลุ่มหนึ่ง

ทั้งสองสบตากันวูบ โผพุ่งขึ้นไป เห็นบนชายคาตึกนอนฟุบไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง กลับเสียชีวิตเป็นเวลานาน ซากศพเริ่มเน่าเปื่อยแล้ว

คนผู้นี้ย่อมเป็นก๊วยเซียฮิ้ม

สภาพการตายของก๊วยเซียฮิ้มแปลกประหลาดยิ่ง ตลอดทั้งร่างไร้รอยบาดแผล แต่ตั้งแต่ลิ้นถึงลำคอ จากลำคอถึงกระเพาะ จากกระเพาะถึงปอดล้วนมอดไหม้ คล้ายถูกไฟกลุ่มหนึ่งเผาอวัยวะภายในไป

ที่ประหลาดที่สุดคือ ก๊วยเซียฮิ้มแม้ตาย สองมือยังกอดป้ายสุสานก้อนหนึ่ง

ป้ายสุสานไร้ชื่อไร้แซ่ มีคนจดจำออกว่าเป็นป้ายนิรนามก้อนหนึ่งในเขตสุสานอนาถา

เจ้าหน้าที่พิเศษเจี่ยจื่อกือและหัวหน้ามือปราบเตียได้ซู่ ตลอดจนหลานชายของก๊วยเซียฮิ้ม ทยอยรุดไปตรวจสอบที่สุสานอนาถา แต่ไม่มีเบาะแสแม้แต่น้อย

บทที่ 2

เริ่มสืบสาวคดี

ผู้ที่บอกเล่าคดีรายนี้ต่อทิชิ่วและแนฮ้วย คือหลานชายของก๊วยเซียยิ้มเอง

หลานชายของก๊วยเซียยิ้ม ก็จัดอยู่ในสี่มือปราบน้อย...ก๊วยชิวฮง ก๊วยชิวฮงฉายาเมฆขาวพลิ้ว เป็นมือดีของกรมเมืองเช่นเดียวกับอาของมัน

ขณะที่ก๊วยชิวฮงบอกเล่าคดีนี้ต่อทิชิ่วกับแนฮ้วย แนฮ้วยกำลังพักรักษาบาดเจ็บในบ้านของมัน ทิชิ่วและแนฮ้วยกำลังสืบสาวคดีที่หมู่บ้านสองฟากฝั่งแม่น้ำทั้งแปดแห่งถูกเลือดล้าง ก๊วยชิวฮงก็ไม่ต้องการให้พวกเขาสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

ก๊วยชิวฮงก็ยืนกรานทำลายคดีนี้ด้วยตนเอง เพื่อล้างแค้นให้กับเจกเจ่กชุบเลี้ยงมันสองพี่น้องจนเติบใหญ่

น่าเสียดายก๊วยชิวฮงตามคุ้มครองยี่จึงจู้หมู่บ้านซิบแกจึง ซิบชิวไง้กลับเสียชีวิตที่หอสังเกตการณ์

ยามนี้ทิชิ่วกับแนฮ้วยทำลายคดีของแปดหมู่บ้าน ระงับความวุ่นวายในหมู่บ้านซิบแกจึง ดังนั้นทิชิ่วกับแนฮ้วยตัดสินใจเสริมสานปณิธานของ

4 มีลปราชมญาณ
ตอน ศึกชโดมเลือด

ก๊วยชิวฮง ดูแลน้องชายของมันนามก๊วยเต็กโซ่ว และคลี่คลายทำลายคดีของก๊วยเซียฮิ้ม

ขั้นตอนแรกของพวกเขาคือ เสาะหาก๊วยเต็กโซ่ว

ก๊วยเต็กโซ่วก็ทำงานในที่ทำการกรมเมือง เพียงแต่พลังฝีมือและวิชาตัวเบาสู้ผู้เป็นอาและกอกอ *(พี่ชาย)* ไม่ได้ ทั้งไม่มีความสามารถในการคลี่คลายทำลายคดี เพียงเป็นผู้ช่วยมือปราบที่ดูแลเรื่องทั่วไปผู้หนึ่ง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยเสาะหาก๊วยเต็กโซ่ว เพื่อทำความเข้าใจกับคดี จะได้วิเคราะห์ว่าลมโหมหอบก๊วยเซียฮิ้มเสียชีวิตอย่างไร

...ก๊วยเซียฮิ้มมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม เมื่อทะยานขึ้นบนหลังคา ไฉนเสียชีวิตอยู่บนชายตึก?

...มันตายเพราะอะไร? ตายเพราะสาเหตุใด?

...ค่ำคืนนั้นก๊วยเซียฮิ้มพบเห็นความลับอันใด? ความลับอันนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของมันหรือไม่?

ความเห็นของก๊วยเต็กโซ่วคือ "ท่านอาไม่ทราบทำลายคดีมากน้อยเท่าใด ไม่ทราบมีคนร้ายมากน้อยเท่าใดคิดร้ายต่อเขา แต่คำนวณจากอวัยวะภายในที่มอดไหม้ แสดงว่าท่านอาถูกพิษเสียชีวิต"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยก็สันนิษฐานเช่นนี้ ทิชิ่วกล่าวว่า "อาของท่านปรกติสนิทสนมกับผู้ใดเป็นพิเศษ?"

ก๊วยเต็กโซ่วเป็นชายหนุ่มร่างอ้วนอุ้ยอ้าย แม้แต่การเคลื่อนย้ายร่างยังลำบากยากเย็น พอฟังค่อยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า "ท่านหมายความว่า..."

"อาของท่านเมื่อถูกพิษ อาจเกิดเรื่องในระหว่างรับประทานอาหาร ด้วยความสุขุมลึกซึ้งของลมโหมหอบก๊วยเซียฮิ้ม คงไม่รับประทานสิ่งของวุ่นวาย นอกจาก..."

"นอกจากคนที่แพร่พิษฆ่าเขา เป็นคนที่เขาไม่ระวังป้องกัน ผสมพิษอยู่ในอาหาร"

"ใช่แล้ว"

ก๊วยเต็กโซ่วกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า"เราไม่รู้จักสหายของท่านอาเท่าใด แต่พนักงานปราบปรามส่วนใหญ่สนิทสนมกลมเกลียวกับเขา โดยเฉพาะมือปราบเตียได้ชู่ คบหากับเขาสามสิบปี หัวหน้าเตียอาจล่วงรู้มากกว่า"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยขณะจะก้าวออกจากธรณีประตู เห็นบ้านไม้ของก๊วยเซียยิ้มชำรุดทรุดโทรม สีผนังกะเทาะหลุดร่วง ต้องลอบทอดถอนใจ แนฮ้วยพลันถามว่า "อาท่านเสียชีวิตระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ไม่ทราบ..."

ก๊วยเต็กโซ่วกล่าวว่า "นับว่าเจี่ยตั่วนั้ง *(ใต้เท้าเจี่ย)* รายงานขึ้นไป แม่ทัพโง้วปูนบำเหน็จเป็นพิเศษ สั่งจ่ายให้สามสิบห้าตำลึง..."

...สามสิบห้าตำลึง?

ทิชิ่วกับแนฮ้วยทอดถอนใจ ลูกผู้ชายคนหนึ่งปฏิบัติหน้าที่คลี่คลายคดีสามสี่สิบปี เงินปูนบำเหน็จที่ได้รับหลังจากเสียชีวิต โดยเฉลี่ยแล้วได้เพียงปีละไม่ถึงหนึ่งตำลึง

ดูท่าลูกผู้ชายที่ไม่มีชีวิต ปราศจากราคาค่างวดจริงๆ

หากปราศจากเจ้าหน้าที่พิเศษเจี่ยจื่อกือทำรายงานขึ้นไป ทางการคงไม่จ่ายเงินสามสิบห้าตำลึงนี้ให้แล้ว

ทิชิ่วกับแนฮ้วยนอกจากล้วงกระเป๋าส่งเงินให้กับก๊วยเต็กโซ่ว หวังให้มันจัดงานศพให้สมเกียรติ ภาวนาให้ผู้มีชีวิตมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้ในใจอดฝันยิ้มมิได้

...หากสักวันหนึ่งผู้ที่เกิดเรื่องคือคนเอง ไม่ทราบมีราคาค่าตัวเท่าใด?

มือปราบเตียได้ชู่หน้าฝีดาษ สุ้มเสียงก้องกังวานดุจระฆังมหึมา พอเอ่ยถึงการตายของก๊วยเซียยิ้ม ก็คบโต๊ะร้องว่า "มารดามันเถอะ หลาย

วันนี้สืบไม่ได้เบาะแสใด ทุกผู้คนเริ่มลืมเลือนเรื่องนี้ เราเตียได้ซู่ไม่ขอวางมือเด็ดขาด"

ทิชิ่วกล่าวว่า "คุณธรรมของเตียตั่วกอ เป็นที่เลื่อมใสของเรานัก พวกเราก็ต้องการสืบคดีของหัวหน้าก๊วยให้กระจ่าง เตียตั่วกอทราบหรือไม่ว่าหัวหน้าก๊วยปรกติดื่มกินกับผู้ใด?"

เตียได้ซู่ยกมือชี้ปลายจมูกตนเอง กล่าวว่า "เราเอง"

"อย่างนั้นวันที่เกิดเรื่อง หัวหน้าก๊วยใช่อยู่กับท่านหรือไม่?"

"ไม่ ค่ำคืนก่อนหน้านั้น เขาค้างอยู่ในกรมเมืองรื้อบันทึกคดี บอกว่าจะสืบคดีปริศนารายหนึ่ง ดังนั้นเราติดตามเพื่อนพ้องไปดื่มกินที่ร้านเตียเล่าเตี่ยม"

ทิชิ่วถามอีกว่า "หลังจากนั้นท่านพบพานมันอีกหรือไม่?"

"พบพาน"

"อ้อ?"

"เราเมื่อพบพานหัวหน้าก๊วยอีก มันก็กลับกลายเป็นซากศพแล้ว"

ทิชิ่วทราบว่า เตียได้ซู่มีนิสัยเปิดเผยเที่ยงตรง ดังนั้นเปลี่ยนเป็นถามว่า "อย่างนั้นโดยปรกติแล้ว หัวหน้าก๊วยยังดื่มกินกับผู้ใด?"

เตียได้ซู่กลับมีไหวพริบปราดเปรียว กล่าวว่า "ท่านคิดสืบสาวว่าคนแพร่พิษเป็นใคร โดยสืบสาวจากเรื่องที่หัวหน้าก๊วยถูกพิษกระมัง? บอกต่อท่าน หัวหน้าก๊วยรับราชการ ดื่มกินกับผู้คนทุกประเภท แต่ก่อนรับประทานอาหาร เขาต้องตรวจสารอาหารก่อน คิดไม่ถึงคนละเอียดรอบคอบเช่นเขายังถูกพิษ"

แนอ้วยพลันถามว่า "ตอนนี้หัวหน้าก๊วยตายแล้ว ผู้ใดรักษาการแทน?"

เตียได้ซู่ชี้ปลายจมูกตนเองอีกครา กล่าวว่า "เราเอง"

ทิชิ่วถามอีกว่า "หัวหน้าก๊วยก่อนตายรับสางคดีอันใด?"

"พวกเราที่นี้รับคดีแตกต่างกัน แต่ล้วนฟังคำสั่งหัวหน้าก๊วย คดีที่เขา

รับสะสาง เราตรวจสอบดูแล้ว ไม่เห็นมีอันใดพิเศษพิสดาร"

"อย่างนั้นรบกวนเตียตั่วกอนำพวกเราไปดูสำนวนคดี"

เตียได้ซู่ทวนคำว่า "สำนวนคดี" สั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่มีแล้ว"

"ไฉนไม่มี?"

"ล้วนถูกผู้คนนำไปแล้ว"

"ผู้ใดนำไป?"

เตียได้ซู่กล่าวว่า "**เจี่ยตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าเจี่ย)*" มันกล่าวเสริมว่า "เขาเมื่อรับสะสางคดีนี้ **ยู้ตีกุ่ย** *(นายอำเภอแซ่ยู้)* ก็สั่งมอบสำนวนคดีและเบาะแสทั้งหมดต่อเขา"

...เจี่ยตั่วนั้งคือพนักงานตุลาการเจี่ยจื่อกือ เป็นเจ้าหน้าที่พิเศษที่แม่ทัพโฮ้วปักโง้วทิเอ็กส่งมาสืบสวนคดีนี้ มีชื่อลือเลื่องในทางซื่อสัตย์สุจริต

ยู้ติ่งลั้ง เป็นนายอำเภอเมือง และเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของก๊วยเซียฮิ้ม ก๊วยชิวฮง ก๊วยเด็กโซ่ว ตำแหน่งของเขาแม้ไม่ด้อยกว่าเจี่ยจื่อกือแต่เมื่อเป็นผู้ที่โง้วทิเอ็กส่งมาสืบสวนคดีนี้ ผู้รับผิดชอบคดีก๊วยเซียฮิ้มย่อมเป็นเจี่ยจื่อกือ

ทิชิ่วขบคิดแล้วกล่าว "เท่าที่ท่านจดจำได้ คดีที่หัวหน้าก๊วยรับผิดชอบมีคดีพิเศษอันใด?"

เตียได้ซู่เกาศีรษะกล่าวว่า "มีคดีปล้นฆ่ารายหนึ่ง...คดีบุตรชายกระทำปิตุฆาตรายหนึ่ง ยังมีคดีแม่เล้าล่อลวงสตรีดีงามรายหนึ่ง...นอกจากนี้ยังมีคดีฆ่าข่มขืนซ้ำซ้อน..."

ทิชิ่วเห็นมันกล่าวพลางเกาศีรษะพลาง แสดงว่าจำไม่หมด จึงกล่าว "คดีเหล่านี้ดูไปธรรมดาสามัญ แต่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของหัวหน้าก๊วย ต้องรบกวนเตียตั่วกอนำพวกเราไปพบเจี่ยตั่วนั้ง"

เตียได้ซู่ยิ้มอย่างกระดาก กล่าวว่า "ตกลง พอท่านซักถามเราที่เป็นนักบู๊หยาบกร้าน รับรองถามไม่ได้ผลสรุปอันใด มิสู้ไปถามเจี่ยตั่วนั้ง เขา

มีความรู้ติดตัว กล่าวราวกางตำราก็มิปาน เราจะนำพวกท่านไป"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ห้ามไม่ให้ไป ผู้ใดไม่ได้ดื่มกินกับเรามื้อหนึ่ง แสดงว่าไม่เห็นเรานายอำเภอเล็กๆ เช่นเราอยู่ในสายตา"

คนกล่าววาจาหน้าสี่เหลี่ยม คิ้วหนาตาโปน ผิวกายค่อนข้างคล้ำ คือนายอำเภอยู้ดิ่งลั้ง ได้ยินมันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "หลายวันมานี้ ท่านทั้งสองมาถึงสถานที่นี้ กลับไม่มาเยี่ยมเรา เราเข้าใจว่าพวกท่านไม่เห็นเราอยู่ในสายตา ที่แท้มีโฉมสะคราญผู้รู้ใจสองนางอยู่ในหมู่บ้านซิบแกจึง ย่อมลืมเราไปแล้ว"

ทิชิ่วทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า "**ยู้ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้ายู้)* อย่าได้กล่าวเช่นนี้ พวกเรากับซิบซาโกวเนี้ยและเชี่ยวเตียงโกวเนี้ย เพียงพบกันโดยบังเอิญ รู้จักกันตามมรรยาท..."

นายอำเภอยู้หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ท่านยังไม่ยอมรับอีก ต้องปรับให้รับประทานอาหารขอขมามื้อหนึ่ง"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "**ยู้ตั่วนั้งสมเป็นชะเซ็กโฮ้ว** *(พยัคฆ์ดิดปีก)* ที่ชาวยุทธจักรลอบเรียกขาน คนร้ายพบพานท่าน ต่อให้ดิดปีกก็บินหนีไม่พ้น เรามาถึงสถานที่นี้เพียงสามวัน ยู้ตั่วนั้งก็สืบทราบร่องรอยพวกเราจนกระจ่างชัด"

นายอำเภอยู้งงงันวูบ จากนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า "**แนเล่าเฮีย** *(พี่ผู้แซ่แน)* อย่าได้ถือสา ใต้เท้าที่รับผิดชอบ ย่อมต้องสืบดู ถือว่าผู้น้องไม่ถูกขอเชิญไปดื่มเหล้าที่บ้านเราสักจอกเถอะ"

ทิชิ่วเห็นไม่สามารถปฏิเสธ ได้แต่รับคำว่า "รับคำสั่ง ยู้ตั่วนั้ง"

นายอำเภอกล่าวอย่างขึงขังว่า "เราเรียกว่ายู้ดิ่งลั้ง ท่านเรียกเราว่ายู้ตั่วนั้ง หรือจะให้เราเรียกพวกท่านเป็นทิตั่วนั้งและแนตั่วนั้งด้วย"

จากนั้นตบไหล่เตียได้ซู่ กล่าวว่า "เตียปู้เท้า (มือปราบเตีย) ท่านก็ไปร่วมรับประทานอาหารด้วย"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่สนิทสนมกับนายอำเภอยู้เท่าใด เพียงแต่ดอนสางคดี เคยพบหน้ากันหลายครั้ง

นายอำเภอยู้นับถือเลื่อมใสสี่ยอดมือปราบยิ่ง รับแขกด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดี ทิชิ่วและแนฮ้วยถึงกับแทบทนทานไม่ได้

คนทั้งสี่ดื่มกินถึงกลางดัน พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา

คนผู้นี้สวมชุดยาวสีขาว หว่างเอวผูกเชือกปอเส้นหนึ่งไว้อย่างลวกๆ รูปร่างทั้งผอมทั้งสูง ศีรษะสวมหมวกเล้ยใบหนึ่ง หมวกเล้ยกดหลุบต่ำ ซ่อนใบหน้าอยู่ใต้เงาครึ้ม เพียงเผยเห็นปลายคางที่แหลมเสี้ยม และเดราสั้นสีดำเข้ม

คนผู้นี้พอเดินเข้ามา ทิชิ่วกับแนฮ้วยถึงกับสะท้านใจอย่างรุนแรง

ทิชิ่วความจริงคิดดื่มสุราลงไป สุราพอไหลลงสู่ลำคอคล้ายกลับกลายเป็นอัคคีกลุ่มหนึ่งลุกโชนขึ้นมา รู้สึกใต้หมวกเล้ยที่ไม่เห็นคล้ายซุกซ่อนไฟเยียบเย็นสองสาย

เป็นไฟปีศาจ

แนฮ้วยความจริงใช้ตะเกียบคีบเนื้อชิ้นหนึ่ง คนผู้นั้นผู้เดินเข้ามา นิ้วมือของเขาคล้ายถูกเคลือบด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง บังเกิดความเย็บเยียบจับขั้วหัวใจ

คนผู้นั้นพลันหยุดยั้งลง

มีแต่เตียได้ซู่หันหลังให้คนผู้นั้น มองไม่เห็นอันใด ยังยื่นตะเกียบไปยังหม้อไฟ

นายอำเภอยู้ก็พบเห็นผู้มา รีบผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านมาแล้ว"

นายอำเภอยู้กล่าวอีกว่า "เชิญเข้ามาดื่มสุราสักจอก"

หมวกเล้ยของคนผู้นั้นส่ายเล็กน้อย ถือเป็นการปฏิเสธ

เตียได้ซู่ค่อยพบว่ามีคนยืนอยู่ด้านหลังไม่ไกล ดังนั้นเหลียวหน้าไป

ตำหนิว่า "ยู้ตั่วนั้งพูดกับท่าน ท่านหูหนวกหรือไร..."

ยามนั้นบังเกิดเสียงทึบดังหนึ่ง ไฟในหม้อไฟแรงเกินไป ถ่านไฟแดงก้อนหนึ่งกระเด็นออกมา

คนผู้นั้นพลันมาถึงข้างโต๊ะ ยื่นมือปราดออก ใช้นิ้วสองนิ้วคีบถ่านไฟแดงวางลงในหม้อไฟ

นายอำเภอยู้รีบกล่าวว่า "ขอบคุณ"

คนผู้นั้นหยุดที่หน้าโต๊ะเล็กน้อยคล้ายน้อมคำนับต่อนายอำเภอยู้ หันกายเดินเข้าห้องด้านใน

ทิชิ่วกับแนฮ้วยค่อยพบว่า ที่ซอกแขนมันยังหนีบร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่ง

เตียได้ซู่พึมพำว่า "ประหลาด คนผู้นี้เข้าห้องไม่ถอดหมวก นับว่า..."

หวนนึกถึงนายอำเภออยู่ด้วย ไม่กล้าด่าต่อไป

คนผู้นั้นหลังจากเข้าไปทิชิ่วกับแนฮ้วยค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง

...หากแม้นคนผู้นี้เป็นศัตรูของพวกเขาเกรงว่าเป็นศัตรูเข้มแข็งที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยเผชิญมา

...มาตรแม้นพวกเขายังไม่ทราบว่าคนผู้นี้เป็นใครก็ตาม

ทิชิ่วกล่าวว่า "ดูท่าพี่ท่านนี้คุ้นกับตั่วนั้งยิ่ง"

นายอำเภอยู้กล่าวว่า "เรียกเราว่ายู้ติ่งลั้ง"

มันยิ้มออกมาอีกครา กระซิบบอกว่า "เขาเป็นคนของโง้วทิเอ็กโง้วตั่วนั้ง พวกเราเพียงเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาผู้อื่น คนเช่นนี้ผู้ใดกล้าตอแย ได้แต่ปล่อยมันเข้าออกแล้ว"

มีคนชนิดหนึ่งต่อให้ไม่คะยั้นคะยอมันดื่มสุรามันก็จะเมามายล้มพับ

คนชนิดนี้คือเตียได้ซู่

เตียได้ซู่เมื่อดื่มสุราเมามาย ย่อมไม่สะดวกกับการนำพาทิชิ่วกับแนฮ้วยไปหาเจี่ยจื่อกือ ทิชิ่วกับแนฮ้วยต่อให้ร้อนใจกว่านี้ ได้แต่รอให้เตีย

ได้ซู่สร่างเมาแล้วค่อยทำงานต่อ

พวกเขาได้แต่ลอบทอดถอนใจ ร่ำลานายอำเภอยู้ ประคองเตียได้ซู่กลับไปพักผ่อน

นายอำเภอยู้ส่งพวกเขาออกจากประตูตึก ความจริงคิดว่าจ้างรถม้าให้ แต่ทิชิ่วและแนฮ้วยปฏิเสธ ต้องการประคองเตียได้ซู่กลับไป

บ้านของเตียได้ซู่ห่างจากบ้านรับรองของนายอำเภอประมาณสี่ลี้ ทิชิ่วกับแนฮ้วยเห็นว่าการเดินกลับไปรับลมราตรี จะช่วยให้เตียได้ซู่สร่างเมาเร็วกว่าเดิม

พวกเขาออกจากบ้านรับรองของนายอำเภอ เสียงหัวร่อที่ก้องกังวานของนายอำเภอยู้ดังอยู่ข้างหู

เพราะละอองฝนตกพรำ เมฆคล้อยบดบังจันทร์ ลมโชยพัดแรง อากาศเยียบเย็นยิ่ง

เส้นทางกลับบ้านของเตียได้ซู่ ฟากหนึ่งอยู่ติดแม่น้ำ ลมจากแม่น้ำโชยพัดชายเสื้อคนทั้งสามพลิ้ว รอบบริเวณมืดมิดสนิททั่ว เพียงได้ยินเสียงลมพัดใบไม้กรูเกรียว

ทิชิ่วสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "เอาเถอะ ออกมาได้แล้ว"

บทที่ 3

สิบสองมือกระบี่

ลมโหมหอบริมฝั่ง ม่านวิกาลมืดมิดประดุจหมึก

ไม่มีคนขานรับ

แนฮ้วยก็ร้องดังๆ ว่า "ไม่ต้องหลบซ่อนแล้ว ออกมาเถอะ"

ยังคงไม่มีใครขานตอบ

เตียได้ซู่เมามายจนแทบครองสติไม่อยู่ ได้ยินทิชิ่วกับแนฮ้วยส่งเสียงร้อง ไม่ทราบคิดเลยเถิดไปที่ใด พึมพำว่า "เราไม่มาแล้ว..."

พลันบังเกิดเสียงดิก คนซ่อนตัวในความมืดอดหัวร่อออกมามิได้

สตรีสาวตาเป็นประกายดุจบุปผาบาน มีฟันกระต่ายน่ารักนางหนึ่งกระโดดโลดเต้นออกมา ยกมือเท้าสะเอวคล้ายเด็กทารกกระทำเรื่องน่าภูมิใจอันใด รอคำชมเชยจากผู้ใหญ่ เอียงศีรษะร้องว่า "เป็นไร วิชาสะกดรอยของข้าพเจ้า ขู่ขวัญพวกท่านจนลนลานแล้วกระมัง?"

แนฮ้วยเห็นนางปรากฏออกมา ก็เริ่มปวดเศียรเวียนเกล้า

หญิงสาวนี้มิใช่ใครอื่น คือซาเสียวเจี้ยะผู้ดื้อดึงแห่งหมู่บ้านซิบแก จึง...ซิบบุ้นอั้งนั่นเอง

แนฮ้วยไม่มีคำพูดจะกล่าว มาตรว่าคิดจะพูดก็พูดสู้ซิบบุ้นอั้งไม่ได้

ทิชิ่วเป็นฝ่ายเรียกหาว่า "ซาเสียวเจี้ยะ"

ชิบบุ้นอั้งรับคำดังอึมม์ ทิชิ่วกล่าวว่า "ท่านถูกพวกเราพบว่า ท่านสะกดรอยตามพวกเราไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้งกระมัง?"

"เพิ่งสองครั้งเท่านั้น"

"แต่ท่านก็ *'เพิ่ง'* สะกดรอยตามพวกเราสองครั้ง"

ชิบบุ้นอั้งกล่าวด้วยความคับแค้นเล็กน้อยว่า "ใช่แล้ว เพิ่งสองครั้ง"

"พวกเราคล้ายเพิ่งรู้จักกันเพียงสามสี่วัน"

"รวมทั้งคืนนี้เพิ่งเป็นคืนที่สี่"

ทิชิ่วพยายามกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า "ท่านรู้จักพวกเราเพียงสามสี่วัน กลับสะกดรอยตามพวกเราสองครั้ง มิหนำซ้ำวิ่งมาถึงสถานที่ซึ่งทั้งมืดดำทั้งเหน็บหนาว ทั้งเหมันตฤดูทั้งอันตรายเช่นนี้ ท่านไม่รู้สึก...รู้สึกพิสดารไปหรือ?"

เขาความจริงคิดกล่าวอย่างดุร้ายกว่านี้ แต่ชิบบุ้นอั้งฟังถึงกลางคันเริ่มแบะปาก ดังนั้นได้แต่พูดเสียงอ่อนลง

จริงดังคาดหมาย ชิบบุ้นอั้งกล่าวด้วยความคับแค้นว่า "ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าชมชอบติดตามเช่นนี้หรือ? ที่นี้ทั้งมืดดำทั้งเย็น ข้าพเจ้าทั้งหิวโหย พวกท่านเอาแต่เดินไปเบื้องหน้า..."

กล่าวไปกล่าวไป คล้ายลืมว่าตนเองเป็นคนสะกดรอยตามพวกเขา หากแต่กลายเป็นร่วมทางกับพวกเขา ถูกพวกเขาสลัดทอดทิ้งก็มิปาน นางยังกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นห่วงว่า พวกท่านดอนสิบคดีอาจเกิดเรื่อง ดังนั้นติดตามมาดูว่าจะช่วยอะไรได้ ไหนเลยจะคาดพวกท่าน..."

เอ่ยถึงดอนนี้ น้ำตาคลอหน่วยแทบหยดหยาด พานขบริมฝีปาก ไม่ปล่อยให้ตนเองหลั่งน้ำตาออกมา ร้องบอกต่อตัวเองในใจ

...เชี่ยวอั้งอย่าร้องไห้ อย่าได้หลั่งน้ำตาให้บุรุษโสโครกดู

ทิชิ่วทอดถอนใจยาว ปรายตาบอกใบ้ต่อแนช้วย

แนฮ้วยได้แต่เดินเข้าไป เดินถึงเบื้องหน้าซิบบุ้นอั้ง ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ซิบบุ้นอั้งเงยหน้ามองดูเขาแวบหนึ่ง ในที่สุดร้องไห้โฮออกมา

แนฮ้วยได้แต่ส่งผ้าเช็ดหน้าต่อนางผืนหนึ่ง

ซิบบุ้นอั้งตะปบช่วงชิงไป เช็ดคราบน้ำตาเช็ดใบหน้า พลันขมวดคิ้วถามว่า "ผ้าเช็ดหน้าของท่านไม่ได้ซักกี่วัน?"

"เจ็ดสิบหกวันแล้ว"

ซิบบุ้นอั้งขว้างผ้าเช็ดหน้าทิ้ง ราวกับทิ้งขว้างอสรพิษตัวหนึ่ง ยกมืออุดจมูกร้องว่า "มิน่าเล่าเหม็นปานนี้"

แนฮ้วยกล่าวอย่างกระดากว่า "นี่ยังเป็นของใหม่"

ซิบบุ้นอั้งพลันลืมตาถามว่า "ข้าพเจ้าถามท่าน วิชาสะกดรอยของข้าพเจ้า ใช่เลวยิ่งกระมัง?"

แนฮ้วยรีบกล่าวว่า "ไม่เลว ดียิ่ง"

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านบอกความจริง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่เสียใจหรอก"

แนฮ้วยทอดถอนใจกล่าวว่า "ผู้ที่สะกดรอยตามพวกเรามีมากเกินไป ท่านจัดอยู่ในสามอันดับ"

ซิบบุ้นอั้งกล่าวด้วยความปีติว่า "ในสามอันดับ?"

"ถูกแล้ว แต่ต้องนับย้อนกลับมา"

ซิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอน "อย่างนั้น...พวกท่านไฉนมาถึงที่นี้ด้วย ค่อยพบว่าถูกข้าพเจ้าสะกดรอยตาม?"

"ซึ่งความจริง พอออกจากบ้านรับรองนายอำเภอ พวกเราก็ทราบว่าท่านสะกดรอยตามแล้ว"

ซิบบุ้นอั้งขบริมฝีปากกล่าวว่า "แล้วท่านทราบได้อย่างไรว่าเป็นข้าพเจ้า?"

"ทั้งนี้เพราะวิธีสะกดรอยของท่านนี้ ยากยิ่งจะพบพาน"

ซิบบุ้นอั้งถึงกับคิดตบหน้าเขาฉาดหนึ่ง แต่หวนนึกถึงครั้งแรกที่พบหน้า ตนเองตบเขาจนตะลึงลาน อดหัวร่อดิกออกมามิได้

แนฮ้วยถามว่า "ท่านหัวร่ออะไร?"

"ท่านดู ที่นี้ทิวทัศน์ตระการ ไฟประมงวับแวม ลมโชยพัดแรง หรือจะให้ข้าพเจ้าปั้นหน้าเคร่งเครียดเช่นผู้อื่น?"

ยามนี้ บนผิวน้ำมีไฟประมงหลายจุด สั่นวูบวาบในลมแรง บนฝั่งก็มีแสงตะเกียงหลายจุด สั่นไหวในพงแขมริมฝั่ง

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "ยี่กอ *(พี่รอง)* ท่านมีวิชาตัวเบารุดหน้าเร็วนัก"

ซิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านว่าอะไร?"

"เขามิใช่มากับท่านหรือ? ไฉนไม่ปรากฏออกมา?"

"ยี่กออยู่เป็นเพื่อนกับเชี่ยวเตียงที่หมู่บ้านซิบแกจึง เชี่ยวเตียงความจริงคิดมาด้วย แต่ว่าเขาไม่อนุญาต...เป็นไร ยี่กอมาแล้วหรือ?"

แนฮ้วยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ขณะที่ท่านติดตามพวกเรา มีคนอยู่ที่ด้านหลังท่านสามเชียะ"

ซิบบุ้นอั้งรู้สึกเย็นเยียบจับใจ อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้

ทิชิ่วกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า "ไฟประมงบนผิวน้ำ แสงตะเกียงบนฝั่ง พวกท่านเมื่อมาแล้ว ก็จุดไฟให้สว่างไสวเถอะ"

คำพูดนี้เปล่งจากจุดศูนย์ สุ้มเสียงถ่ายทอดกังวานออกไป

เสียงขาดคำ แสงไฟบนผิวน้ำและแสงไฟบนฝั่ง รวมตัวมาทางด้านนี้อย่างรวดเร็ว

ทิชิ่วกล่าวกับแนฮ้วยว่า "คนเหล่านี้มิใช่ชนชั้นธรรมดา เราสู้ทางด้านหน้า ท่านคุ้มครองซาเสียวเจี้ยะและเตียตั่วกอ"

แนฮ้วยไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ชักกระบี่ออกมา

ซิบบุ้นอั้งร้องว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องให้คุ้มครอง ข้าพเจ้าก็..."

ไม่ทันขาดคำปรากฏกระแสลมเร่งร้อนสายหนึ่งพุ่งจู่โจมใส่ชิบบุ้นอั้ง

แนฮ้วยตวาดก้อง เสือกกระบี่ปราดออก เสียงดิงเมื่อแทงถูกวัตถุนั้น ปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง

ขณะเดียวกัน บังเกิดเสียงหวีดคราหนึ่ง กลางหลังแนฮ้วยถูกกระแทกทำร้ายคราหนึ่ง

แนฮ้วยรับการกระแทกจู่โจม แทงกระบี่ย้อนกลับไป กลับแทงถูกอากาศธาตุ วัตถุนั้นรั้งกลับไป

หากฝ่ายตรงข้ามถือดาบกระบี่หรือทวนกระบอง แนฮ้วยแม้ถูกกระแทกทำร้าย ต้องแทงถูกฝ่ายตรงข้ามทันท่วงที

แต่ครั้งนี้แนฮ้วยผิดหวังแล้ว

ฝ่ายตรงข้ามห่างจากวัตถุที่ใช้กระแทกจู่โจมแนฮ้วยอย่างน้อยเจ็ดเชียะ

แนฮ้วยถูกกระแทกทำร้ายคราหนึ่ง กลับยืนหยัดไม่ล้มลง

คนในเงามืดพอจู่โจมประสบผล กลับไม่กระหน่ำซ้ำเติมอีก

ยามนั้น แสงไฟบนน้ำและบนฝั่ง คุกคามเข้ามาทีละน้อย

ชิบบุ้นอั้งรีบประคองแนฮ้วยไว้ ถามว่า "ท่านเป็นไรแล้ว?"

แนฮ้วยสั่นศีรษะ หาได้เอ่ยปากไม่

...คนผู้นี้แข็งแรงดุจโคถึก ถูกกระแทกทำร้ายอย่างถนัดถนี่ ยังไม่มีเรื่องราวใด

ชิบบุ้นอั้งนึกถึงตอนนี้ คบไฟบนผิวน้ำทั้งหกอัน และคบไฟบนฝั่งทั้งหกอันก็บรรจบรวมกัน

ชายเสื้อพัดพลิ้ว

แสงไฟช่วงโชติ

คนชุดเขียวสิบสองคนมือซ้ายถือคบไฟ มือขวาถือกระบี่ทั้งเรียวทั้ง

ยาว คลุมหน้าปกปิดรูปโฉม เผยเห็นประกายตาวาววับ ดุจสายฟ้าอันกราด เกรี้ยวกีมิปาน

ทิชิ่วสูดลมหายใจคำหนึ่งส่งเสียงสะท้อนสะท้านดุจกระบี่กระทบกันว่า "จับยี่ตัวอีเกี่ยม *(สิบสองกระบี่เสื้อเดียว)*?"

ฝ่ายตรงข้ามไม่ตอบคำ เพียงขยับเคลื่อนไหวเร่งร้อนกว่าเดิม

ผู้คนทั้งสิบสองคนแม้เคลื่อนไหวเร่งร้อนรวดเร็วและลี้ลับ แต่ไม่สับสนวุ่นวาย คบไฟสั่นไหวในลมแรง สะท้อนแสงบาดตาในความมืด

ชิบบุ้นอั้งลืมตากลมโต อดร้องมิได้ว่า "ระวัง เป็นขบวนค่ายกล..."

ไม่ทันขาดคำ เห็นแสงไฟสั่นไหวอย่างเร่งร้อน จากนั้นดวงตาปวดแปลบ พริบตานั้นแทบมองไม่เห็นอันใด

ได้ยินที่ข้างกายบังเกิดเสียงตวาดเบาๆ เสียงคำรามด้วยโทสะ จากนั้นลมแรงพุ่งมาปะทะหน้า บังเกิดเสียงอาวุธกระทบกัน

เสียงคำรามเปล่งจากปากแนฮ้วย

เสียงตวาดเบาๆ เป็นทิชิ่ว

นางพอลืมตาขึ้นใหม่ สภาพการณ์ก็กลับกลาย แนฮ้วยยืนอยู่แนวหน้า ทิชิ่วหอบหายใจเล็กน้อย เสื้อผ้าบนร่างเป็นสีม่วงคล้ำสามแห่ง แต่แสงคบไฟก็ดับไปสามอัน

ทิชิ่วกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า "เล่าสี่ กลับไปยังที่มั่น"

แนฮ้วยกล่าวว่า "เราจะต้านไว้สักครา"

ทิชิ่วตวาดเบาๆ ว่า "กลับไป"

แนฮ้วยไม่กล่าวมากความ ล่าถอยกลับไปที่เดิม ชิบบุ้นอั้งค่อยพบว่ามุมปากที่เม้มอย่างเด็ดเดี่ยวของเขามีโลหิตไหลซึมออกมา ทรวงอกด้านขวาก็แปดเปื้อนสีแดงฉานแถบหนึ่ง

ชิบบุ้นอั้งอดร้องเบาๆ ออกมามิได้

เสียงร้องพอดัง ทิชิ่วกับแนฮ้วยล้วนเหลียวหน้ามายังนาง

ชิบบุ๋นอั้งขณะเอ่ยปาก พลันเห็นแสงไฟม้วนใส่ใบหน้า คำพูดที่นางคิดกล่าว ถูกเปลวอันร้อนแรงคุกคามกลับ

นางคิดหลบหลีก ไม่ทราบหลบหลีกอย่างไร คิดปิดป้องก็ไม่มีปัญญาปิดป้องได้

นางได้แต่หลับตาลง ยอมรับชะตากรรม

พริบตาที่หลับตาลง ได้ยินเสียงฉี่ฉี่ดังไม่ขาดหู คล้ายปรากฏงูพิษหลายร้อยตัวพุ่งฉกใส่นางโดยพร้อมเพรียง

แต่ยังมีเสียงลมกระบี่แหลมเล็กอีกสายหนึ่ง เสียงฉี่ดังขึ้นที่ใดมันก็จู่โจมถึงที่นั้น ชิบบุ๋นอั้งไม่เคยได้ยินเสียงลมกระบี่ที่กราดเกรี้ยวปานนี้มาก่อน

นอกจากเสียงลมกระบี่ ยังมีเสียงครืนครั่นปานฟ้าร้อง

ชิบบุ๋นอั้งสงสัยใจยิ่ง อดลืมตาเล็กน้อยมิได้ เห็นข้างกายนางทั้งซ้ายขวาหน้าหลังและบนร่าง เต็มไปด้วยเงาหมัดฝ่ามือ

เสียงซี่ซี่เป็นเสียงลมกระบี่ทะลวงผ่านเงาหมัดกำแพงฝ่ามือเข้ามา พอจู่โจมเข้ามา ก็ถูกประกายกระบี่ที่กราดเกรี้ยวดุจสายฟ้าสายหนึ่งต้านเอาไว้

ชิบบุ๋นอั้งไม่ทราบสภาพรอบกายนางไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้ แต่นางจะอย่างไรเป็นผู้ฝึกวิชาบู๊ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามฉกฉวยช่องว่างรอยโหว่จู่โจมต่อนาง ทิชิ่วกับแนฮ้วยทางหนึ่งคุ้มครองนาง ทางหนึ่งหาญสู้มือกระบี่เหล่านั้น

เสียงหวีดคราหนึ่ง คนเหล่านั้นพลันรั้งกระบี่กลับ เป่าลมใส่คบไฟในมือคำหนึ่ง

เปลวไฟคล้ายราดรดน้ำมันลงไป ม้วนจู่โจมเข้ามา

ชิบบุ๋นอั้งอุทานคำหนึ่ง ยกมือปิดหน้า กริ่งเกรงใบหน้าถูกเผาทำลาย พลันรู้สึกมีมือสองข้างยื่นมาหนีบต้นแขนซ้ายขวาของนาง ฉุดดึงถอยปราด

ไปสองวา

คนเบื้องซ้ายคือทิชั่ว

คนเบื้องขวาคือแนฮ้วย

เสื้อผ้าบนร่างทิชั่วเพิ่มสีแดงคล้ำอีกสายหนึ่ง

หลังเปลวไฟพ้นผ่าน ริมฝั่งเงียบวังเวง ไม่มีไฟประมง ไม่มีแสงตะเกียง ยิ่งไม่มีคน

ซิบบุ้นอั้งร้องว่า "คนเล่า คนไปที่ใดแล้ว?"

ทิชั่วกับแนฮ้วยค่อยระบายลมจากปากยาวๆ ผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่เขม็งเกร็งทุกส่วน

ทิชั่วส่งเสียงไอ ไอหนึ่งครั้ง ไอสองครั้ง

แนฮ้วยถามโพล่งว่า "ท่าน..."

ทิชั่วสั่นศีรษะ ยิ้มพลางถามว่า "ท่านเล่า?" ดวงตาของมันอบอุ่นดุจเตาไฟคืนฝั่งหนาวก็มิปาน

แนฮ้วยเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก กล่าวว่า "ไม่ทราบเป็นอาวุธใดกลับใช้ออกโดยไร้เสียง จู่โจมแต่ไกล แฝงพลังมหาศาล..."

ทิชั่วกล่าวว่า "คนผู้นั้นหากผนึกกำลังกับสิบสองกระบี่เสื้อเดียว ต่อให้พวกเราทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ก็มีความหวังได้ชัยเพียงสี่ส่วน"

"มิผิด คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ไม่ทราบเป็นใคร"

ทิชั่วตาทอประกายพิสดารชนิดหนึ่ง ทั้งปีติลิงโลดและทั้งสะทกสะท้อน กล่าวว่า "ไม่ว่ามันเป็นใคร พวกเราต้องมีโอกาสพบมันอีก เมื่อถึงเวลา คนผู้นี้เป็นของเรา ห้ามไม่ให้ท่านช่วงชิง"

"ยี่ซือเฮีย ทุกครั้งที่สู้ศึก ท่านมักรับศัตรูเข้มแข็งไป"

"สิบสองมือกระบี่เสื้อเดียว ก็เป็นมือสังหารที่ยากพบพาน การต่อสู้เมื่อครู่เรารับบาดเจ็บสี่แห่ง เพียงทำร้ายพวกมันห้าคน"

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า "ไม่ทราบคนผู้นั้นไฉนไม่ลงมือพร้อมกับสิบสองกระบี่เสื้อเดียว?"

"ทั้งนี้เพราะการลอบจู่โจมของพวกมันในคืนนี้ เป้าหมายสำคัญมิใช่พวกเรา"

แนฮ้วยเหลียวหน้ามอง เตียได้ซู่ความจริงยืนพิงต้นหลิวต้นหนึ่ง เมื่อเขาเหลียวหน้ามอง เตียได้ซู่ยังคงยืนพิงต้นไม้ ปากอ้าค้าง ในลำคอเต็มไปด้วยก้อนเลือด

แนฮ้วยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ปากกล่าวว่า "คนผู้นั้นไม่ทราบใช้วัตถุใดกระแทกใส่ลำต้นไม้ จากนั้นอาศัยลำต้นไม้ถ่ายทอดพลัง กระแทกทำลายชีพจรหัวใจเตียได้ซู่"

ซิบบุ้นอั้งขมวดคิ้วกล่าวว่า "ว่ากระไร?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ประหลาด คนเหล่านั้นไฉนคิดฆ่าเตียได้ซู่?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ทั้งนี้เพราะเตียได้ซู่อาจล่วงรู้ความลับบางประการพวกมันไม่ต้องการให้เตียได้ซู่บอกออกมา"

แนฮ้วยกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าเตียได้ซู่กับก๊วยเซียฮิ้ม อาจตายเพราะความลับอย่างเดียวกัน"

ยามนี้ ซิบบุ้นอั้งค่อยพบว่าเตียได้ซู่ตายแล้ว ต้องยกมือปิดปากส่งเสียงร้องออกมา

ทิชิ่วกล่าวว่า "ที่แตกต่างคือ ก๊วยเซียฮิ้มถูกฆ่าเพราะล่วงรู้ความสำคัญของความลับ เตียได้ซู่อาจยังไม่รู้สึกตัว"

แนฮ้วยกล่าวว่า "หมายความว่าหากพวกเราไม่มา ไม่สอบถามเตียได้ซู่ พวกมันอาจไม่มีความจำเป็นต้องฆ่าเตียได้ซู่"

ทิชิ่วขมวดคิ้วกล่าวว่า "สามารถกล่าวเช่นนั้น ปัญหาอยู่ที่ความลับที่เตียได้ซู่ล่วงรู้คืออะไร?"

บทที่ 4

ผู้ติดตามบุ่นบู๊

ลมจากแม่น้ำโชยพัดแรง คล้ายคำรามจากสุดทางแม่น้ำ ปราศจากแสงไฟแม้สักจุดเดียว แม่น้ำทะลักหลั่งดำมืด คล้ายเป็นธารน้ำที่กางกั้นระหว่างโลกมนุษย์กับปรโลก

ซิบบุ้นอั้งอดขยับเท้าเข้าใกล้ทิชิ่วกับแนฮ้วยมิได้ กล่าวเบาๆ ว่า "พวกเรา...ยังคงกลับกันเถอะ"

แนฮ้วยมองดูทิชิ่ว ทิชิ่วรับคำแล้วกล่าวว่า "บาดแผลที่ทรวงอกด้านขวาของท่าน..."

แนฮ้วยสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราไม่เป็นไร"

"อย่างนั้นสองกระบี่ที่อาศัยเปลวอัคคีปกปิด ท่านสมควรคลี่คลายแล้วค่อยดีโต้..."

"เราทราบ แต่เราไม่อาจคลี่คลาย และไม่อาจล่าถอย"

ดวงตาอันอบอุ่นของทิชิ่วปรากฏรอยยิ้ม ผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ซิบบุ้นอั้งอดกล่าวมิได้ว่า "เขาเพราะคุ้มครองข้าพเจ้า ค่อยบาดเจ็บใช่หรือไม่ ข้าพเจ้าไม่สมควรมาใช่หรือไม่ ข้าพเจ้าสร้างความลำบากแก่พวกท่านใช่หรือไม่..."

เอ่ยถึงตอนนี้สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ แนฮ้วยกล่าวอย่างจริงจังว่า "ไม่ ท่านต้องทำความเข้าใจเรื่องหนึ่ง เป็นพวกเราสร้างความลำบากแก่ท่าน ไม่ใช่ท่านสร้างความลำบากแก่พวกเรา"

ซิบบุ้นอั้งหัวร่อทั้งน้ำตากล่าวว่า "เป็นความจริง?"

ทิชิ่วตัดบทว่า "ไม่ว่าผู้ใดสร้างความลำบากแก่ผู้ใด พวกเรายังคงไปเถอะ ศัตรูคล้ายคิดขัดขวางไม่ให้เตียไต้ซู่ไปพบเจี่ยจื่อกือ พวกเราหากต้องการทราบความจริง ก็ไปถามเจี่ยจื่อกือ"

พนักงานตุลาการเจี่ยจื่อกือไม่ทราบความจริง

เจี่ยจื่อกือเพราะสืบคดีของก๊วยเซียฮิ้ม จึงพักอยู่ที่จวนข้าหลวงชั่วคราว พอฟังคำบอกเล่าของทิชิ่วกับแนฮ้วย ต้องยกมือลูบเครา กล่าวว่า "เจ็ดแปดวันมานี้ เราสืบไม่ได้อันใด เตียไต้ซู่กล่าวไปกล่าวมาล้วนเป็นข้อมูลที่ไม่มีความสำคัญ ไม่มีส่วนช่วยต่อคดี ท่านทั้งสองเมื่อมาแล้ว จะได้ชี้แนะหนทางแก่เรา"

ทิชิ่วรีบกล่าวว่า "คำ *'ชี้แนะ'* ไม่กล้ารับ พวกเราความจริงผ่านทางมา แต่ก๊วยชิวฮงช่วยพวกเราทำลายคดีหนึ่ง ต้องเสียชีวิตในหน้าที่ พวกเราย่อมต้องช่วยเหลือสะสางคดีของอามันให้กับมัน"

เจี่ยจื่อกือกล่าวอย่างจริงจังว่า "ทิเฮีย แนเฮีย โปรดอย่าได้เข้าใจว่าผู้แซ่เจี่ยไม่พอใจที่พวกท่านเข้ามายุ่งเกี่ยวกับคดีนี้ ก่อนนี้ผู้แซ่เจี่ยก็เป็นชาวยุทธจักร ท่านทั้งสองมาช่วยสางคดี เราย่อมยินดียิ่ง หากกล่าวเกรงอกเกรงใจ แสดงว่าพวกท่านดูแคลนผู้แซ่เจี่ยแล้ว"

ที่แท้ครั้งกระโน้นเจี่ยจื่อกือก็เคยบุกบั่นยุทธจักรแต่เขามีวิชาความรู้ติดตัว ดังนั้นไต่เต้าขึ้นไปตลอดเวลา จวบกระทั่งเป็นพนักงานตุลาการ

แนฮ้วยกล่าวว่า "จื่อกือเฮีย"

เจี่ยจื่อกือเรียกตอบด้วยความยินดีว่า "แนเฮีย"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ตอนนี้พวกเรายังไม่เข้าใจต่อรูปคดี ไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้ ยังต้องขอความช่วยเหลือจากจื่อกือเฮีย มอบสำนวนคดีที่ก๊วยเซียฮิ้มรับไว้ก่อนตายให้พวกเราตรวจดู"

เจี่ยจื่อกือรับคำว่า "ตกลง พวกเราวิเคราะห์รูปคดีแล้วค่อยว่ากล่าว"

ก๊วยเซียฮิ้มก่อนตาย รับสะสางคดีที่ยังไม่คลี่คลายทั้งสิ้นสิบสี่เรื่อง

ในทั้งสิบสี่เรื่อง เป็นคดีธรรมดาหาความสำคัญมิได้แปดเรื่อง เพียงแต่เป็นคดีลักขโมย ทำร้ายคน เมาสุราอาละวาด โจรร้ายฆ่าคนและข่มขืนกระทำชำเรา

ที่เหลืออีกหกเรื่อง มีอยู่สี่เรื่องไม่มีใดน่าสงสัย หนึ่งเป็นคดีโจรปล้นสะดม แต่ฝูงโจรนี้แสดงว่าเป็นฝีมือของคนในตระกูลพก คดีหนึ่งเป็นการยกพวกตะลุมบอนของบ้อซือมึ้ง *(สำนักไร้อาจารย์)* กับพรรคซุยอีนั้ง *(พรรคเสื้อฟาง)* ยังมีอีกสองคดี เป็นคดีเหตุประหลาดของหมู่บ้านซิบแกจึง และคดีหมู่บ้านแปดแห่งถูกเลือดล้าง ซึ่งทิชิ่วกับแนฮ้วยคลี่คลายทำลายคดีไปแล้ว

สองคดีที่เหลือ คดีหนึ่งคือไช้แป๊ะ *(ลุงสมบัติ)* อิวตึ๊กโฮ้ว เจ้าสำนักคุ้มกันภัยคุ้มกันเงินสามพันตำลึง ถูกสกัดปล้นชิงไปในระหว่างทาง ผู้คุ้มกันเงินไม่มีคนรอดชีวิต แต่มีคนเห็นคนชุดเขียวสิบสองคนควบม้าบรรทุกของหนักจากไป

ทิชิ่วกับแนฮ้วยดูถึงตอนนี้ ต้องสบตากันวูบ ฉุกคิดถึงสิบสองกระบี่เสื้อเดียวขึ้น

คดีสุดท้ายประหลาดยิ่ง สองฟากฝั่งแม่น้ำมีสถานที่หนึ่งเรียกว่าได้บุงลี้ *(หมู่บ้านยุงใหญ่)* มีผู้อาศัยไม่มากนัก แต่ยุงของที่นั้นสามารถกัดคนตาย ระหว่างนี้ชาวบ้านเริ่มอพยพจากไป มีชายต่างถิ่นผู้หนึ่งเดินทางผ่านหมู่บ้านยุงใหญ่ เมื่อกลับไปก็สติเลอะเลือน กัดบิดาของมันตาย จากนั้นกัด

ภรรยาของตัวเองเสียชีวิต ค่อยหลบหนีจนไร้ร่องรอย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยก็บังเกิดความสนใจต่อคดีนี้ ไม่ทราบยุงที่หมู่บ้านยุงใหญ่เป็นอย่างไร? ชายหนุ่มนั้นหลบหนีไปที่ใด? แต่คดีนี้ยังคงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของก๊วยเชียยิ้ม

คำนวณจากการที่ก๊วยเชียยิ้มก่อนตายรับคดีถึงสิบสี่เรื่อง แสดงว่าก๊วยเชียยิ้มมีความสำคัญในกรมเมืองอย่างยิ่ง และวุ่นวายอย่างยิ่ง พร้อมกับสะท้อนเห็นถึงการขาดแคลนกำลังคนของกรมเมือง

"หากแม้นกรมเมืองที่ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ยอมเจียดจ่ายเงินทองให้กับการรักษาความสงบเรียบร้อยเพิ่มขึ้น ราษฎรจะร่มเย็นเป็นสุขกว่านี้"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยอดทอดถอนรำพันเช่นนี้มิได้

"คดีเหล่านี้ขอเพียงมีที่สงสัย เราล้วนส่งคนไปหรือไปสืบเสาะด้วยตนเองแล้ว"

เจียจื่อก๊อร้องด้วยความกลัดกลุ้ม แสดงว่าเขาทุ่มเทความเพียรพยายามไปกับคดีเหล่านี้ไม่น้อย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยทบทวนสำนวนคดีอีกเที่ยวหนึ่ง ที่น่าประหลาดคือทั้งสองต่างบังเกิดความรู้สึกคล้ายพบเห็นอันใด และขาดอันใดไป

ทั้งสองก็แยกแยะไม่ออกว่าที่แท้เป็นอะไร

เจี่ยจื่อก๊อกล่าวเพิ่มเติมว่า "เรายังวิเคราะห์ว่า ก๊วยปู้เท้าใช่ถูกวางยาในอาหารเป็นเหตุให้เสียชีวิตหรือไม่แต่ความละเอียดรอบคอบของก๊วยปู้เท้าเป็นที่น่าตระหนกนัก..." ฝินยิ้มแล้วกล่าวสืบต่อ "ก๊วยปู้เท้าต่อให้ดื่มสุราในบ้านของนายอำเภอยู้ ยังคงคีบเข็มเงินอยู่ในร่องนิ้ว ตรวจสอบดูว่ามีพิษหรือไม่ ค่อยดื่มลงไป"

ทิชิ่วก็ฝินยิ้มพลางกล่าวว่า "หมายความว่าผู้ใดคิดวางยาต่อก๊วยปู้เท้าเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้?"

เจี่ยจื่อก๊อผงกศีรษะหนักๆ

แนฮ้วยกล่าวว่า "แต่ผลจากการชันสูตรศพ ก๊วยปู้เท้าถูกพิษเสียชีวิตใช่หรือไม่?"

เจี่ยจื่อกือฝืนยิ้ม ผงกศีรษะอีกครา

แนฮ้วยถามว่า "อย่างนั้นท่านตรวจวิเคราะห์ว่าเป็นพิษอันใด?"

"เราก็ไม่เคยพบเห็นพิษร้ายกาจปานนี้มาก่อน พอเช้ากระเพาะค่อยกำเริบ พอกำเริบก็เผาปอดกระเพาะมอดไหม้ แต่ตัวยาไม่คงเหลือแม้แต่น้อย เราไม่ทราบเป็นตัวยาใด"

ทิชิ่วกล่าวว่า "เป็นไปได้หรือไม่ว่าเราหลงเดินเป็นวง ก๊วยปู้เท้าไม่ได้ถูกวางยาถึงแก่ชีวิต?"

เจี่ยจื่อกือลืมตาค้าง กล่าวว่า "หากมิใช่ตายเพราะกลืนกินยาพิษ บนร่างของก๊วยปู้เท้าไฉนไม่มีริ้วรอยบาดแผลอื่น?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ยากบอกได้ สมมติเช่นฝ่ายตรงข้ามแทงใส่ซอกเลือบหรือเปลือกตา หรือว่าทางปาก ก็สามารถถ่ายพิษเข้าสู่ร่าง"

"เราชันสูตรพลิกศพด้วยตนเองสามครั้ง ไม่มีรูเข็มแม้สักรูเดียว"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "ก่อนนี้ก๊วยปู้เท้าใช่เคยรับบาดเจ็บหรือไม่?"

"มือปราบมีชื่อปานนี้ ไหนเลยไม่เคยรับบาดเจ็บได้?"

"นั่นก็ใช่แล้ว หากว่าแผลเก่าของเขาตกสะเก็ดเป็นก้อนเลือด ขอเพียงใช้เข็มแทงใส่แผลเก่า ก็จะไม่ถูกพบเห็น..."

เจี่ยจื่อกือพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องสั่งว่า "ตามตัวเจ้าหน้าที่มา พวกเราจะชันสูตรพลิกศพ"

ผู้คนในโลกแม้มีอยู่กว่าครึ่งเคยเห็นซากศพ แต่ส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นการชันสูตรพลิกศพ

...การชันสูตรพลิกศพคืออะไร?

ขอเพียงท่านจับกบตัวหนึ่งมาผ่าท้องออก ควักอวัยวะไส้พุงของมัน

ออกมา ท่านจะคาดคิดคำนวณได้ว่า การผ่าศพคนผู้หนึ่งเป็นรสชาติอย่างไร

เจี่ยจื่อกือ ทิชิ่ว และแนฮ้วยล้วนมองดูเจ้าหน้าที่ผ่าศพโดยไม่กะพริบ

คนทั้งสามหนึ่งเชิดเหงื่อ หนึ่งขมวดคิ้ว อีกผู้หนึ่งกำหมัดอย่างลืมตัว

สำหรับซิบบุ้นอั้ง ถูก *"เชิญ"* ไปพักผ่อนที่เหนือห้องลับแต่แรก ไม่เช่นนั้นหากนางมาชมดู เกรงว่าไม่กล้ารับประทานเครื่องในของสัตว์อีก

ผลจากการผ่าศพคือ ไม่มีปากแผลเช่นนั้น และไม่มีรูเข็มเช่นนั้น

ทิชิ่วพลันสั่งว่า "โกนผมของผู้ตายทิ้ง"

...หากว่ารูเข็มอยู่บนขม่อม หากว่าแทงใส่จุดแป๊ะหวยฮวก ก็จะบังเกิดประสิทธิผลต่อกระเพาะลำไส้เช่นกัน

...หากว่ารูเข็มอยู่ในร่องผม ไม่ว่าผู้ใดก็ตรวจไม่ออก นอกจากโกนผมทิ้ง

เส้นผมถูกโกนหมดสิ้น

หามีรูเข็มไม่

ทิชิ่วอับจนปัญญา เดินถึงหน้าซากศพของก๊วยเซียฮิ้ม กล่าวอย่างสำรวมว่า "ก๊วยปู้เท้า พวกเราเพื่อสืบคดีแก้แค้นให้กับท่าน กระทบกระทั่งซากศพท่านหลายครั้ง ขอให้ท่านให้อโหสิ พวกเราต้องสืบหาฆาตกรให้ท่านนอนตาหลับให้จงได้"

เจี่ยจื่อกือจัดเลี้ยงต้อนรับผู้มา ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่เจริญอาหารเท่าใด มีแต่ซิบบุ้นอั้งรับประทานอย่างเบิกบานใจ

รอยย่นที่หางตาเจี่ยจื่อกือคล้ายลำลึกกว่าเดิม กล่าวว่า "ดูท่าก๊วยปู้เท้าเสียชีวิตเพราะถูกวางยาในอาหารจริงๆ"

แนฮ้วยทวนคำ *"อาหาร"* กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ในกระเพาะของก๊วยปู้เท้าคล้ายไม่มีเศษอาหารตกค้าง"

ครั้งนี้ทิชิ่วไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า "ฤทธิ์ยาเมื่อสามารถกัดกระเพาะ

ลำไส้มอดไหม้ ย่อมสามารถกัดทำลายอาหารทั้งหมดไป"

เจี่ยจื่อกือกล่าวว่า "อย่างนั้นผู้ใดสามารถวางยาต่อก๊วยปู้เท้าที่มีชื่อเสียงในทางระมัดระวังตัว?"

แนฮ้วยตาเป็นประกายกล่าวว่า "ใช่เป็นไปได้หรือไม่ว่า ก๊วยปู้เท้าสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน ค่อยถูกคนกรอกพิษเข้าไป?"

ครั้งนี้ทิชิ่วกล่าวว่า "เป็นไปได้เช่นกัน"

เจี่ยจื่อกือถามว่า "แต่ผู้ใดจับตัวก๊วยปู้เท้าได้ มันฉายาลมโหมหอบมาตรว่าสู้ไม่ได้ยังหลบหนีได้"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ยากบอกได้ หากเป็นสิบสองกระบี่เสื้อเดียวที่ลอบทำร้ายพวกเราลงมือโดยพร้อมเพรียง ก๊วยปู้เท้าต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ยากจะหนีรอดได้"

"ดูท่าหากคิดทำลายคดีของก๊วยปู้เท้า ยังต้องคร่ากุมสิบสองกระบี่เสื้อเดียวก่อน แต่สิบสองกระบี่นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม เราไม่อาจทำอย่างไรพวกมันได้"

"สิบสองกระบี่เสื้อเดียวยังไม่น่าหวั่นหวาด ผู้ที่ลอบซุ่มจู่โจมจึงน่าพรั่นพรึง..."

เจี่ยจื่อกือกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ประหลาดแท้ ละแวกนี้ไม่เคยได้ยินว่ามียอดฝีมือเช่นนี้มาก่อน..."

ทิชิ่วพลันถามว่า "เจี่ยเฮียไม่ได้นอนหลายวันแล้วกระมัง?"

เจี่ยจื่อกือยิ้มพลางกล่าวว่า "เราใช่มีหน้าตาอิดโรยหรือไม่?"

"ขอเพียงติดตามคดีอย่างไม่ลดละ ต้องมีสักวันกระจ่างชัด เจี่ยเฮียอย่าได้เสียสมาธิไปแล้ว"

"หากแม้นหลายวันที่เหลือเราไม่เปลืองสมาธิกว่านี้ เกรงว่ากระทั่งโอกาสเปลืองสมาธิก็ไม่มี"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยถามโดยพร้อมเพรียง"คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร?"

"โง้วตั่วนั้ง *(ใต้เท้าโง้ว)* มีความห่วงใยในเรื่องนี้ เขาให้เวลาเราสิบวันเพื่อทำลายคดีนี้ ตอนนี้ผ่านไปแปดวันแล้ว"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสบตากันวูบ จิตใจหนักอึ้งขึ้นมา

เจี่ยจื่อกือปลุกปลอบสมาธิ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ชื่อเสียงเกียรติยศของเราเป็นเรื่องเล็กน้อย การคลี่คลายทำลายคดีสำคัญกว่า ท่านทั้งสองเมื่อมาแล้ว เราก็ปลาบปลื้มประโลมใจ คดีนี้ต้องคลี่คลายทำลายแน่นอน อยู่ที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "กุนชอ อย่างนั้นเรานับว่ามาเร็วหรือมาช้าไป?"

...กุนชอเป็นชื่อรองของเจี่ยจื่อกือ

คนกล่าววาจาหน้าซูบสดใส แฝงเค้าความเที่ยงธรรม ไว้เครายาวจรดอก แฝงอำนาจน่าเกรงขาม กลับเป็นแม่ทัพมณฑลฮ่อปัก...โง้วทิเอ็ก (ปีกเหล็ก)

โง้วทิเอ็กหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "กุนชอ เราฟังว่าทิเฮียกับแนเฮียอยู่ที่นี้ จึงบุกรุกเข้ามา พวกท่านคงไม่ยึดถือเราเป็นอาคันตุกะไม่รับเชิญกระมัง?"

ทิชิ่ว แนฮ้วย และเจี่ยจื่อกือผุดลุกขึ้นโดยพร้อมเพรียง ซิบบุ้นอั้งความจริงคีบเนื้อย่างชิ้นหนึ่งคิดส่งเข้าปาก โง้วทิเอ็กเมื่อมาถึง ซิบบุ้นอั้งได้แต่ผุดลุกขึ้นอย่างไม่ยินยอม

เจี่ยจื่อกือประสานมือกล่าวว่า "โง้วตั่วนั้งให้เกียรติมา อภัยที่ไม่ออกต้อนรับ..."

โง้วทิเอ็กตัดบทว่า "เมื่ออยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่พวกเรามีตำแหน่งแตกต่างกัน เมื่ออยู่ที่นี้ทั้งหมดก็เป็นสหาย ไม่ต้องสำรวมไป"

คนทั้งสามรับคำ เจี่ยจื่อกือยกตำแหน่งที่นั่งตัวแรกแก่โง้วทิเอ็ก

พร้อมกับสั่งคนเพิ่มถ้วยตะเกียบ

หากนับยศศักดิ์โง้วทิเอ็กย่อมสูงกว่าเจี่ยจื่อกือและนายอำเภอยู้มากนัก ทั้งสูงกว่าทิชิ่วแนฮ้วย แต่ทิชิ่วแนฮ้วยขึ้นตรงต่อจูกัวะซิงแซแห่งเมืองหลวง มีสิทธิพิเศษในการฆ่าแล้วค่อยกราบทูล กลับเป็นตำแหน่งที่ไม่ว่าขุนนางใด ก็ไม่กล้าดูแคลน

โง้วทิเอ็กยังมีผู้ติดตามสองคน มันพอนั่งลง หนึ่งในสองก็นั่งเป็นเพื่อน อีกผู้หนึ่งเดินผ่านห้องโถงไปถึงมุมมืดริมม่านหน้าต่าง นั่งพิงเสาห้องไม่เคลื่อนไหว

เจี่ยจื่อกือองงันวูบ กล่าวว่า "ท่านนั้นเป็นใคร ไยไม่เข้ามา..."

โง้วทิเอ็กหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "นั่นเป็นสหายของเรา" พลางตบไหล่บัณฑิตกลางคนหน้าขาวไร้หนวดเคราที่ข้างกาย แนะนำว่า "นี่เป็นชือเอี้ย *(ที่ปรึกษา)* ของเรา ฉายาอึ้งฮงจำ *(เข็มผึ้งเหลือง)* ดักจี้อจั้ว"

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า "ที่แท้เป็นดักชิงแซ *(ท่านผู้แซ่ดัก)* ฟังว่าในสังกัดโง้วตั่วนั้งมีหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ ฝ่ายบุ๋นคือดักชิงแซ..."

ที่ปรึกษาดักยิ้มแย้มแจ่มใส คารวะทักทายกับทุกผู้คนโดยถ้วนทั่ว กล่าวว่า "ล้วนเป็นโง้วตั่วนั้งสนับสนุน เรารู้จักแต่แต่งกลอนไม่กี่ประโยค เขียนหนังสือไม่กี่ตัว นอกจากนั้นไม่มีปมเด่นใด"

ทิชิ่วยังกวาดตาไปยังคนในเงามืด ร่างท่อนบนของคนผู้นั้นกลืนหายกับเงามืดของม่านหน้าต่าง แต่ทิชิ่วยังรู้สึกคล้ายกระทบกับสายฟ้าแทบต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

โง้วทิเอ็กยิ้มพลางกล่าวว่า "หนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ในสังกัดเรา ฝ่ายบุ๋นคือดักชิงแซ ฝ่ายบู๊คือสหายท่านนั้น เรามีพวกมันทั้งสอง เท่ากับมีกองทัพทั้งกอง"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "สหายท่านนั้นเป็นขุนพลบู๊ของโง้วตั่วนั้ง ไม่ทราบมีนามสูงส่งใดขอเชิญมาสนทนา"

คนผู้นั้นนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

โง้วทิเอ็กยิ้มพลางกล่าวว่า "สหายของเราผู้นี้มีนิสัยประหลาดพิกล ชมชอบเคลื่อนไหวเพียงลำพัง แต่วิทยายุทธ์สูงเยี่ยมยิ่ง มันกริ่งเกรงเรา เกิดอันตราย ยืนกรานมาคุ้มครองเรา มันไม่ชมชอบไปมาหาสู่กับผู้คน และไม่คิดแพร่งพรายชื่อแซ่ พวกเราอย่าได้สนใจมันเถอะ"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยยิ้มออกมา ทิชิ่วกล่าวว่า "ซึ่งความจริง พวกเราไม่ได้พบหน้าสหายท่านนี้เป็นครั้งแรก แต่ยังห่างเหินกระไรปานนั้น"

โง้วทิเอ็กเลิกคิ้วกล่าวว่า "พวกท่านเคยพบกันที่ใด?"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ในบ้านพักรับรองของนายอำเภอยู้"

คนในเงามืดของม่านหน้าต่างหนีบร่มกระดาษน้ำมันดันหนึ่งไว้ในซอกแขน คล้ายไม่ได้ยินคำโต้ตอบทางด้านนี้ก็มิปาน

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "โง้วตั่วนั้ง ไม่ว่าสหายของท่านผู้นี้เป็นใคร นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือ เป็นยอดฝีมือที่แท้จริงผู้หนึ่ง"

กล่าวจบ ไม่แยแสเหลือบแลมันอีก กลับรู้สึกกลางหลังปวดแสบปวดร้อน คล้ายถูกชนักปักหลังก็มิปาน

ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า ประกายตาของคนกลับเกรี้ยวกราดปานนี้

บทที่ 5

คนใช้เจ้าเล่ห์

โง้วทิเอ็กวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า “กุนชอ คดีที่ท่านรับผิดชอบใช่มีผลคืบหน้าหรือไม่?”

เจี่ยจื่อกือเรียก “ตั่วนั้ง...” ด้วยความละอายคิดผุดลุกขึ้น โง้วทิเอ็กชิงห้ามปรามว่า

“คืนนี้เราถามท่านเป็นการส่วนตัว ไม่ได้ถามเป็นทางการ ไม่ต้องถือมารยาทไป”

เจี่ยจื่อกือฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า **“ไม่มีผลคืบหน้าอันใด”**

โง้วทิเอ็กหน้าเคร่งเครียดลง ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า “กุนชอคดีนี้ทางเบื้องบนเฝ้าเร่งรัด กำหนดเวลาคลี่คลายคดีของท่านเหลือเพียงสองวันเท่านั้น เมื่อถึงเวลาเกรงว่าเราไม่อาจรับผิดชอบได้”

เจี่ยจื่อกือกล่าวว่า **“โง้วตั่วนั้ง เมื่อถึงเวลาโปรดทำตามหน้าที่ ผู้แซ่เจี่ยไม่มีคำตัดพ้อตำหนิ”**

โง้วทิเอ็กตบโต๊ะดังหนึ่ง กระแทกจนสุราอาหารบนโต๊ะกระดอนขึ้น กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า เรากลับเป็นชนชั้นอันต่ำช้าแล้ว”

เจี่ยจื่อกือรีบกล่าว **“ตั่วนั้งกล่าวรุนแรงไป”**

โง้วทิเอ็กหัวร่อฮาฮา จากนั้นกล่าวถามทิชิ่วกับแนฮ้วยว่า "พวกท่านเมื่อมาแล้ว คงไม่นิ่งดูดายต่อเรื่องนี้กระมัง?"

ทิชิ่วจับตาดูตำแหน่งใต้เอวของคนผู้นั้นตลอดเวลา คล้ายไม่ได้ยินคำถามนี้ แนฮ้วยเป็นคนตอบว่า "พวกเราจะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

โง้วทิเอ็กถามอีกว่า "ขั้นตอนต่อไปของพวกท่าน คิดเคลื่อนไหวอย่างไร?"

แนฮ้วยขบคิดแล้วกล่าว "พวกเราจะไปยังสุสานอนาถา อันเป็นสถานที่เกิดเหตุดู"

เจี่ยจื่อกือกล่าวว่า"เรากับนายอำเภอยู้ตรวจดูสถานที่นั้นเจ็ดแปดครั้ง ขอเพียงเป็นหลุมฝังศพที่น่าสงสัย ล้วนขุดขึ้นมาดู แต่ไม่บังเกิดผลอันใด?"

ทิชิ่วค่อยเหลียวหน้ามากล่าวว่า "อาจบางทีสมควรตรวจดูป้ายสุสานทั้งนี้เพราะก๊วยปู้เท้ากอดป้ายสุสานเสียชีวิต"

โง้วทิเอ็กขบคิดแล้วกล่าว "ทุกประการล้วนพึ่งพาท่านแล้ว หากต้องการใช้คน โปรดบอกมาอย่างเต็มที่"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "ตั่วนั้งกุมอำนาจทางทหาร ไม่ขอกำลังจากท่าน จะขอจากผู้ใด?"

โง้วทิเอ็กหัวร่อฮาฮา ชูจอกกล่าวว่า "ค่ำคืนนี้กลิ่นหอมสุราเข้มข้นยังสนทนาไปไย? มามามา พวกเราดื่มกินแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทุกผู้คนชูจอกสนองตอบ ชิบปุ้นอั้งกลับกล่าวว่า "เป็นท่านชวนสนทนาก่อน ตอนนี้กลับบอกให้ผู้คนอย่าได้สนทนากัน"

แนฮ้วยดุเบาๆ ว่า "ซาเสียวเจี้ยะ อย่าได้เสียมารยาท"

โง้วทิเอ็กงงงันวูบ จึงถามว่า "นี่เป็นโกวเนี้ยบ้านใด?"

ทิชิ่วยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เป็นซิบซาโกวเนี้ยแห่งหมู่บ้านซิบแก"

โง้วทิเอ็กจะอย่างไรเป็นคนโอ่อ่าเปิดเผย ดังนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า "เราเป็นฝ่ายผิด รบกวนอารมณ์ดื่มกินของซาโกวเนี้ย สุราจอกนี้ถือว่าขอ

ขมาต่อท่าน"

ชิบบุ้นอั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าดื่มสุราไม่เป็น"

โง้วทิเอ็กยกมือตบหน้าผาก กล่าวอย่างนึกได้ "เรานับว่าชราจนเลอะเลือนแล้ว กลับบีบบังคับโกวเนี้ยดื่มสุรา"

ที่ปรึกษาคักยิ้มพลางกล่าวว่า "คืนนี้ยากนักที่เหล่าผู้กล้าชุมนุมมาพร้อมพรัก เราขอแต่งกลอนบำเรออารมณ์ทั้งหมดสักครา" จากนั้นโคลงศีรษะเอื้อนว่า *"โคมกระจ่างดั่งกระจก จอกสุราละเลื่อมพราย ดอกพุดตานงามเฉิดฉาย พักตร์พริ้งยิ้มพรรณราย..."* ทางหนึ่งเอื้อน ทางหนึ่งชำเลืองมองชิบบุ้นอั้ง

โง้วทิเอ็กตบโต๊ะชมเชยว่า "บทกลอนที่ดี บทกลอนที่ดี..."

ชิบบุ้นอั้งพลันกล่าวว่า "คักชิงแซ..."

ที่ปรึกษาคักโน้มหน้าไป กล่าวอย่างยิ้มแย้ม "เรื่องอันใด?"

"เมื่อครู่ท่านทอดถอนรำพัน หน้าตาเศร้าโศก ที่แท้ทำอะไร?"

ที่ปรึกษาคักงงงันวูบ จึงกล่าว "เรา...เรากำลังแต่งกลอน"

ชิบบุ้นอั้งจงใจกล่าวว่า "แต่งกลอน นั่นเป็นถ้อยคำไร้สาระ พร่ำเพ้อพรรณนาโดยไร้ความหมาย นับเป็นของเล่นเช่นไร?"

ที่ปรึกษาคักกรุ้งกริ่งมาครึ่งชีวิต คิดไม่ถึงจะถูกโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่งฉีกหน้าไป กลับไม่อาจยิ้มแย้มแจ่มใสดุจเดิม

โง้วทิเอ็กพลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ประเสริฐ โกวเนี้ยน้อยสามารถข่มที่ปรึกษาของเรา นับว่าคมชำน่ารักนัก เราคารวะท่านจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนเห็นโง้วทิเอ็กใจกว้างปานนี้ ที่ปรึกษาในสังกัดถูกฉีกหน้ายังไม่จดจำใส่ใจ อดเลื่อมใสมิได้

ทิชิ่วก็ชูจอกดื่มรวดเดียวหมดสิ้น ค่อยกล่าวว่า "พวกเรายังมีงานต้องกระทำ ต้องขออำลา"

โง้วทิเอ็กก็ไม่เหนี่ยวรั้ง กล่าวว่า "ตกลง ท่านทั้งสองทำงานอย่าง

ไม่ลดละ ปฏิเสธงานเลี้ยงที่ไร้สาระนับเป็นแบบอย่างอันดี ไปเถอะ"

ทิชั่ว แนฮ้วยและซิบบุ้นอั้งกล่าวคำอำลาต่อโง้วทิเอ็กและเจี่ยจื่อกือ ทิชั่วยังมุ่งความสนใจไปยังร่างท่อนล่างของคนในเงามืดของม่านหน้าต่างนั้น

คนผู้นั้นนั่งตระหง่านดุจขุนเขา ยังไม่ขยับเคลื่อนไหว

เมือออกจากจวนข้าหลวงทิชิวกับแนฮ้วยล้วนบังเกิดความรู้สึกคล้าย ปลดเปลื้องภาระจากหลัง แต่ก็แน่ใจว่าในโอกาสหน้า ยากจะหลีกเลี่ยงจากการทำศึกกับคนหนีบร่มกระดาษน้ำมันนั้น

ทิชั่วกับแนฮ้วยก็บอกไม่ถูกว่าไฉนบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้

ซิบบุ้นอั้งถามว่า "พวกเราจะไปยังสถานที่ใดอีก?"

ทิชั่วสั่นศีรษะกล่าวว่า "พวกเราไป ท่านไปไม่ได้"

"ท่านไปที่ใด ข้าพเจ้าจะตามไปที่นั่น"

"สถานที่นั้นท่านไปไม่ได้"

ซิบบุ้นอั้งย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวว่า "โลกนี้มีสถานที่ใดที่พวกท่านไปได้ ข้าพเจ้าไปไม่ได้?"

ซึ่งความจริง โลกนี้มีสถานที่เช่นนั้นอยู่มากมาย แต่ทิชั่วกับแนฮ้วยไม่อาจตอบได้

ทิชั่วถามว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า ตอนนี้พวกเราจะไปยังสถานที่ใด?"

"สถานที่ใด?"

"เขตสุสาน"

ซิบบุ้นอั้งมองดูม่านราตรีมืดมิดละแวกใกล้เคียง กล่าวด้วยน้ำเสียงผิดปรกติเล็กน้อยว่า "นั่นไม่นับเป็นอย่างไรได้"

ทิชั่วกล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเราไปด้วยกัน จะได้ช่วยกันขุดดินเหลืองบนหลุมฝังศพขึ้นมา ช่วยกันเตะซากศพที่ถูกสุนัขเถื่อนลากออกมาไปด้านข้าง ช่วยกันยกฝาโลงขึ้น..."

ชิบบุ้นอั้งพลันส่งเสียงร้องออกมาคำหนึ่ง ทิชิ่วถามว่า "ท่านเป็นไรแล้ว?"

ชิบบุ้นอั้งแตะหน้าผาก กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารับประทานมากเกินไป รู้สึกไม่สบายอยู่บ้าง ข้าพเจ้าความจริงคิดไป ตอนนี้ได้แต่ปล่อยให้พวกท่านไป"

แนฮ้วยกล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเราจะส่งท่านกลับหมู่บ้านไปก่อน"

ชิบบุ้นอั้งขบคิดแล้วถามว่า "หลังจากไปที่...ที่เขตสุสาน พวกท่านจะกลับหมู่บ้านไปหรือไม่?"

แนฮ้วยมองดูทิชิ่ว ทิชิ่วกล่าวว่า "คาดว่าคงไม่ แม่ทัพโง้วให้เวลาเจี่ยตั่วนั้งไม่มากนัก พวกเราต้องรีบคลี่คลายคดี ตอนนี้ยี่กอ *(พี่รอง)* ท่านอารมณ์ไม่สงบ พวกเรายังคงอย่าได้ไปรบกวนเขา"

ชิบบุ้นอั้งกะพริบตาถามว่า "พวกท่านจะไปที่ใด?"

"ไปที่บ้านของก๊วยเต็กโซ่ว เราคิดตรวจดูสมบัติที่ก๊วยปู้เท้าทิ้งไว้"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปรอพวกท่านที่นั้น"

แนฮ้วยคิดกล่าวกระไร ชิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นั้นรอพวกท่านกลับมา"

คำพูดที่แนฮ้วยคิดกล่าว เปลี่ยนเป็นถอนใจเบาๆ ออกมา กล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเราจะส่งท่านกลับไปก่อน"

เขามองดูทิชิ่ว คล้ายขอความเห็นชอบจากทิชิ่ว ทิชิ่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า "เราไม่ส่ง ท่านส่ง"

ค่ำคืนเดือนมืดลมแรง ก็เป็นช่วงเวลาที่จิตใจระทดรักงอกเงย

ทิชิ่วไม่เพียงเป็นคนชาญฉลาด ทั้งยังเป็นผู้รู้ใจ

แนฮ้วยผ่านริมฝั่งที่ไฟประมงวับแวมซึ่งงามอย่างเศร้าสร้อย ส่งชิบบุ้นอั้งกลับไปยังที่อยู่ของก๊วยเด็กโซ่ว ปลุกก๊วยเด็กโซ่วดื่นขึ้นมา ฝากฝังนางแก่มันแล้วค่อยจากไป

4 ธีลปราณพญาคม
ตอน ศึกชโลมเลือด

สำหรับกับแนฮ้วย วิชาตัวเบาครั้งนี้เบาหวิวที่สุด และภูมิใจที่สุด

ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยแทบเหินมาตามลม ขี่ลมกลับไป ตลอดทั้งร่างลอยล่องอยู่ในสายลม

ในสายลมมีกลิ่นหอมเจือจางจากจอนผมของชิบบุ้นอั้ง ในสายลมมีประกายตาที่กระจ่างดั่งดวงดาวของชิบบุ้นอั้ง มีรอยยิ้มที่เฉิดฉายดั่งบุปผาบานของชิบบุ้นอั้ง...

นางในสายลม ยังมีเขาอยู่เคียงกาย

มาตรว่าเขาไม่ได้ทุ่มเทวิชาตัวเบาก็ตาม

เมื่อส่งชิบบุ้นอั้งถึงบ้านก๊วยเด็กโซ่ว แนฮ้วยย่อมวางใจ หนึ่งเดียวที่ไม่วางใจคือ ก๊วยเด็กโซ่วเซื่องซึมโง่งม เกรงว่าไม่อาจต้อนรับขับสู้ซาเสียวเจี๋ยะผู้นี้

แต่แนฮ้วยไม่กล้าอยู่นานไป

แนฮ้วยยังมีภาระรอสะสาง

ทิชิ่วยังรอเขาอยู่

แนฮ้วยย่อมทราบว่าทิชิ่วรอได้ แต่เขาไม่ต้องการให้ทิชิ่วรอนานไป

เมื่อออกจากบ้านตระกูลก๊วย แนฮ้วยบังเกิดความรู้สึกประหลาดชนิดหนึ่ง เขาเข้าใจว่าเป็นความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ ดังนั้นสูดลมหายใจลึกๆ ก้าวยาวๆ จากไป

...เรื่องสำคัญรอสะสาง ไม่อาจปล่อยให้ใยรักพัวพัน

ดังนั้นแนฮ้วยไม่ได้เสียเวลามากไป จากไปภายใต้สายตาที่ติดตามส่งของชิบบุ้นอั้ง

แต่ครั้งนี้แนฮ้วยผิดแล้ว

การเดินทางมายังบ้านตระกูลก๊วยครั้งนี้ ก่อเกิดเป็นความผิดพลาดที่ไม่อาจทดแทนได้!

ทิชิ่วกับแนฮ้วยตรวจค้นเขตสุสานสองชั่วยาม นอกจากซากศพและโลงเปล่าแล้วไม่พบเห็นอันใด

ฟ้าเริ่มรุ่งสางรำไรแล้ว

จิตใจที่เคลือบแคลงของพวกเขา ยังปราศจากแสงรำไรแม้แต่น้อย

...ก๊วยเซียฮิ้มที่แท้พบเห็นอันใดในที่นี้?

เขตสุสานเต็มไปด้วยคนตาย บ้างถูกแดดส่องฝนสาด โลงไม้แตกออก ซากสังขารโผล่ออกมา บ้างถูกน้ำเซาะดินกัดกร่อน ชั้นดินหลุดลุ่ย เผยเห็นเศษแขนขา ยังมีซากศพที่ถูกสุนัขป่าลากออกมา ถูกคนขโมยสุสานขุดขึ้นมากระจัดกระจายอุจาดกลาดเกลื่อน

ตามโลงต่างๆ ก็ไม่ได้ทิ้งร่องรอยใดไว้ นอกจากดินเหลือง กลิ่นเหม็นคลุ้ง กระดูกขาว บางครั้งยังมีเศษผ้าและน้ำเหลือง

ตอนนี้ทิชิ่วกับแนฮ้วยเพียงแน่ใจเรื่องหนึ่ง

...หากแม้นมีคนฝังของสำคัญ หรือว่าไม่ต้องการให้ผู้คนพบเห็นอยู่ที่นี้ ต้องยากจำแนกแยกแยะได้ นอกจากทิ้งอยู่ที่ซึ่งจดจำได้โดยง่าย หรือทิ้งรหัสไว้

คนสูงส่งที่แท้จริงจะไม่ซุกซ่อนของสำคัญไว้ในสถานที่เร้นลับหรือตำแหน่งพิเศษใด เช่นเดียวกับคนฉลาดหลักแหลม ไม่ซุกซ่อนอัญมณีจินดาอยู่ได้เตียงหรือในตู้เสื้อผ้า

...รหัสที่จดจำได้โดยง่าย โดยไม่ถูกผู้คนพบเห็นมีเพียงแห่งเดียว

...เป็นป้ายสุสาน

คนตายแล้วล้วนมีป้ายสุสาน เช่นเดียวกับคนมีชีวิตล้วนมีชื่อแซ่

แน่นอน มีบ้างบางคนยามมีชีวิตกระทั่งชื่อแซ่ยังไม่มี คนเหล่านี้หลังจากตายแล้วก็ไม่มีป้ายสุสาน

มีบ้างบางคนตายแล้ว ฮวงซุ้ยตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม ยึดครองพื้นที่กว้างขวาง หันหน้าหาทะเลหลังอิงภูเขา ป้ายสุสานจารึกข้อความละเอียด

ถี่ยิบ ตายแล้วยังคิดเป็นปีศาจยิ่งใหญ่ ซึ่งความจริงผ่านไปนานปี ซากศพของมันอาจถูกเลื่อนไหลลงสู่ใต้สุสานอนาถาที่ไร้ชื่อไร้แซ่

น้อยคนที่มีเวลาไปอ่านดูป้ายสุสาน แต่ทิชิ่วกับแนฮ้วยกลับไม่ปล่อยปละละเว้น

ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้ยินก๊วยชิวฮงกล่าวว่า ค่ำคืนก่อนที่ก๊วยเซียยิ้มจะเสียชีวิตเคยบอกเล่าว่า มันต่อสู้กับมือกระบี่สามคน ทั้งยังพบเห็นความลับประการหนึ่ง

...ความลับของป้ายสุสาน

ป้ายสุสานมีความลับ
แต่ทิชิ่วกับแนฮ้วยค้นหาไม่พบ
ยามนั้นฟ้าสางสว่างแล้ว

ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่เพียงสังเกตข้อความบนป้ายสุสาน ทั้งยังตรวจดูเนื้อหินของป้ายสุสาน...

ก๊วยเซียยิ้มกอดป้ายสุสานนิรนามอันหนึ่งเสียชีวิต ป้ายสุสานทำจากหินหยกชนิดหนึ่ง เรียกว่าเซี่ยมซัวฮุ้น

ผลจากการตรวจค้น ไม่มีหินหยกชนิดนี้

ทิชิ่วกับแนฮ้วยวุ่นวายอยู่ครึ่งดืน สุดท้ายไม่มีผลรับอันใด ถึงกับคิดร่ำร้องตะโกนก้อง ปลุกเรียกคนตายใต้ดินขึ้นมาคลายความสงสัยของพวกเขา

พวกเขาย่อมไม่ร่ำร้องออกมาจริงๆ
แต่แล้วยามนั้นมีคนร้องเรียกพวกเขาว่า "ทิยี่เฮีย แนสี่เฮีย"

คนร่ำร้องเรียกหาหอบหายใจถี่เร็ว แสดงว่าดั้นด้นเป็นระยะทางยาวไกลมาหาพวกเขา

คนผู้นั้นคือซิบหู

ซิบหูเป็นบ่าวฉกรรจ์ที่แข็งแรงของหมู่บ้านซิบแกจึง ครั้งแรกที่ทิชิ่วกับแนฮ้วยไปยังหมู่บ้านซิบแกจึงเป็นซิบหูนำกำลังออกมาขัดขวางมิให้พวกเขาทั้งสองเข้าไป

ซิบหูเป็นบริวารที่ทั้งหลักแหลมทั้งจงรักภักดีของหมู่บ้านซิบแกจึง

หมู่บ้านซิบแกจึงห่างจากสุสานอนาถาไม่ไกลเท่าใด ด้วยพลังฝีมือของซิบหู สมควรไม่กระหึดกระหอบปานนี้ นอกจากเกิดเรื่องรีบร้อนคับขันดังนั้นวิ่งมาอย่างสุดฝีเท้า

ทิชิ่วกับแนฮ้วยพอได้คิด รีบตรงเข้าหา

ซิบหูหอบหายใจ เปล่งเสียงออกมาว่า "แย่...แย่แล้ว มีโจรปล้นสวาทลอบ...ลอบเข้าหมู่บ้านซิบแกจึง...ฉุดคร่าเชี่ยวเตียงโกวเนี้ย..."

ทิชิ่วคว้าแขนมันไว้ ถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เชี่ยวเตียงโกวเนี้ยเป็นไรแล้ว?"

ซิบหูส่งเสียงราวสุกรถูกเชือดว่า "เจ็บยิ่งนัก"

สามคำนี้กลับกล่าวโดยไม่ติดขัด ทิชิ่วค่อยได้สติคลายมือออก ถามอย่างร้อนรน "รีบบอก"

ซิบหูตะกุกตะกักว่า "โจร...โจรปล้นสวาทเข้ามา จับตัวเชี่ยวเตียงโกวเนี้ย แต่ถูก...ถูกจึงจู้พบเห็นพัว...พัวพันโจรปล้นสวาทไว้ เผชิญ...เผชิญหน้ากันที่หอกิกอันเกาะ..."

ทิชิ่วตวาดถามว่า "ตอนนี้เป็นไรแล้ว?"

ซิบหูถูกตวาดถาม กลับกล่าวโดยไม่ติดขัดว่า "ยังตั้งประจันกันอยู่ในหมู่บ้าน"

หมู่บ้านซิบแกจึงนับแต่เกิดคดีดาบฝันสลาย ยอดฝีมือทั้งสี่ประกอบด้วยจึงจู้ซิบเชี่ยฮวง จ้งก้วงเก้าชีวิต ยี่ก้วงแก และซาก้วงสี่อล้วนเสียชีวิต

ตอนนี้ซิบบุ้นอั้งไม่อยู่ คงเหลือซิบชิวไว้ที่จิตใจไม่อยู่กับตัวเอง

เพียงลำพัง หากปรากฏคนร้ายฉวยโอกาสบุกรุกเข้าไป หมู่บ้านซิบแกจึงยากจะต้านทาน รับได้จริงๆ

ซิบหูยังกล่าวว่า "ท่านทั้งสองรีบ...รีบไป หากชักช้าคง...คงย่ำแย่แล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยพบว่าทิชิ่วกับแนช้วยหายสาบสูญไปแล้ว

บทที่ ๖

โจรปล้นสวาย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยโถมเข้าหมู่บ้านชิบแกจึงไป

หน่วยยามที่เฝ้ารักษาอยู่หน้าประตูหมู่บ้านชิบแกจึง เพียงเห็นเงาดำสองกลุ่มพุ่งวาบดุจสายลม ยังไม่ทันตวาดถาม เงาคนก็พลิ้วเข้าหมู่บ้านไปแล้ว

...เชี่ยวเตียงเป็นไรแล้ว?

ทั้งสองขณะครุ่นคิด พอดีได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า "โจรราคะ ไสหัวลงมา เจ้าปล่อยเชี่ยวเตียง เราจะไม่สร้างความลำบากแก่เจ้า เจ้าต้องการอันใด เราส้วนให้แก่เจ้า"

น้ำเสียงเกรี้ยวกราดหวนโหย คล้ายกับมีคนแหวะอกควักหัวใจมันออกมาก็มิปาน

ได้ยินสุ้มเสียงพิกลขัดหูเสียงหนึ่งดังว่า "เราเห็นเงินมามากนัก ผู้ใดพิสมัยเงินของเจ้า? โกวเนี้ยที่สวยชิ้งบริสุทธิ์เช่นนี้ เรากลับพบพานเป็นครั้งแรก เจ้าสั่งชนชั้นสวะของเจ้าไปเถอะ เราเพียงเล่นสักคราก็จะคืนแก่เจ้า รับรองไม่ตายแน่นอน"

สุ้มเสียงเกรี้ยวกราดนั้นคำรามว่า "**คักเง็กชี้** *(ช้อนหยก)* เจ้าโจรราคะ

อันชั่วช้า เราจะฆ่าเจ้า"

สุ้มเสียงพิกลขัดหูนั้นตวาดข่มขู่ว่า "ซิบเสียวจึงจู้ เจ้าเข้ามาอีกก้าว หนึ่ง หญิงงามที่เยิ้มปานจะหยดนี้จะกลายเป็นหญิงงามตายแล้ว"

ซิบชิวไง้ใช่จะเสี่ยงอันตรายบุกเข้าไปหรือไม่ แม้แต่มันเองก็ไม่แน่ใจ ทั้งนี้เพราะปรากฏมือที่เข้มแข็งมีพลังข้างหนึ่งวางลงบนหัวไหล่มัน ดน ผู้หนึ่งกล่าวว่า "ยี่กงจื้อ ให้พวกเราจัดการเถอะ"

นั่นเป็นมือของแนฮ้วย

ซิบชิวไง้แทบร้องไห้ออกมา มันยื่นหยัดถึงตอนนี้ ความรุ่มร้อนกังวล แทบโค่นมันพังทลายลงแล้ว

ซิบชิวไง้ซิบยี่จึงจู้และศิษย์ทั้งหลายชุ่มอยู่บนชายคา หลังหน้าต่างกลางทางเดินของห้องโถงหลัง บนห้องหอของฝั่งตรงข้ามมีคนผู้หนึ่งกำลังชะโงกศีรษะมองลงมา

คนผู้นี้หน้าขาวราวพอกแป้ง ดั้งจมูกโย้เล็กน้อย คิ้วเรียวคมเข้ม ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มอันชั่วช้า

ดูจากสภาพการณ์ คนของหมู่บ้านซิบแกจึงประจันหน้ากับโจรราคะบนหอ เชี่ยวเตียงยังอยู่ในเงื้อมมือมัน

ทิชิ่วถามเบาๆ "โจรสุนัขนั้นเรียกว่าอะไร?"

ซิบชิวไง้กล่าวอย่างเหนื่อยอ่อนว่า "เรียกว่า**โชยฮวยฮู้เตียบ** *(ผีเสื้อพันบุปผา)* ดักเง็กซี้"

ทิชิ่วเงยหน้าร้องเรียกว่า "ดักเง็กซี้"

คนหน้าขาวนั้นหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า "พวกเจ้ามีกำลังหนุนมาอีกสองคนแล้ว ดูท่ายังเป็นชนชั้นมือปราบ"

ทิชิ่วร้องดังๆ ว่า "หมู่บ้านซิบแกจึงไม่อาจทำอะไรเจ้าได้ เจ้าไปเถอะ พวกเราจะไม่ขัดขวางเจ้า"

ดักเง็กชี้กลับงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อเสียงพิกลกล่าวว่า "พวกเจ้ากลับทราบสถานการณ์ แต่เราจะนำพานางงามนี้ไปด้วย หลังจากเล่นแล้วค่อยส่งคืนให้ เจ้าบอกจึงจู้เจ้าปลงให้ตกเถอะ"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ตกลง เจ้านำสตรีไป พวกเราไม่สืบสาวเอาความ"

ซิบชิวไง้รัสึกมีความโกรธแค้นแล่นขึ้นมา กลับไม่อาจกล่าวกระไรได้

ดักเง็กชี้งงงันอึกครา จากนั้นหัวร่อออกมา กล่าวว่า "มีการแลกเปลี่ยนที่ดีเช่นนี้หรือ? ตกลง เราไปก็ได้ แต่พวกเจ้าต้องล่าถอยไปก่อน เราอยู่เบื้องสูงมองลงไป เห็นถนัดชัดตา พวกเจ้าไม่อาจหลอกลวงเราได้"

ทิชิ่วกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "หากให้พวกเราล่าถอย เจ้าต้องรับปากเงื่อนไขสองข้อ"

ดักเง็กชี้ยิ้มออกมา กล่าวว่า "มีเงื่อนไขจริงๆ เราเสียวเอี้ยมาถึงที่นี่ ต้องเสพสุขให้จงได้ มีเงื่อนไขใดรีบบอกมา ไม่เช่นนั้นเราไม่อาจอดรนทนรอ จะจัดการกับหญิงงามบนห้องหอ"

"ข้อแรก เจ้าหลังจากไปแล้ว อย่าได้แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป หาไม่จะกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงหมู่บ้านซิบแกจึง"

ดักเง็กชี้งงงันวูบ จึงกล่าว "หมู่บ้านซิบแกจึงหากยอมส่งเสริมเราต่อให้ใช้เราเป็นข้าทาสสักสามปีห้าปีเราก็ยินยอม ทั้งนี้เพราะโกวเนี้ยนี้งดงามจริงๆ เจ้าวางใจ เราไม่แพร่งพรายออกไปแน่นอน" หยุดเล็กน้อย จึงถามว่า "เงื่อนไขข้อที่สองคืออะไร?"

มันเห็นหมู่บ้านซิบแกจึงยินยอมปล่อยคน ท่าทีก็ไม่เหิมเกริมเช่นตอนแรกอีก

ทิชิ่วพลันแผดเสียงดังว่า "ดักเง็กชี้ เจ้าไม่เข้าใจจริงๆ หรือแสร้งเป็นงมงาย?"

"แสร้งงมงายอันใด?"

"เสียทีที่เจ้าคลุกคลีอยู่ในยุทธจักร เจ้าจะให้ก็ให้ เราตั๋วเอี้ยจึงไม่สนใจ

ปล่อยให้เจ้าเผชิญกับวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิงเถอะ"

ดักเง็กซี้ค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า "ที่แท้เจ้าต้องการเงิน"

"เฮอะ มีเงินสามารถใช้ปีศาจโม่แป้ง"

"เรายังเข้าใจว่าเป็นอะไร หากต้องการเงิน เราเสียวเอี้ยมีอยู่มากหลาย"

ทิชิ่วกล่าวเสียงเย็นชา "กล่าวมากความไร้ประโยชน์ มอบมา"

"เจ้าต้องการเท่าใด?"

"เรายังมีสมุนบริวาร ต้องจ่ายเป็นค่าปิดปากพวกมัน อย่างน้อยสักสองร้อยตำลึง"

"ไม่นับว่ามาก เพียงแต่เราไม่ได้พกเงินติดตัว ขอติดค้างไว้ก่อน เราเมื่อกลับไป รับรองว่าจะใช้ให้ และเพิ่มให้อีกห้าสิบตำลึง"

ทิชิ่วถลึงตาใส่ กล่าวว่า "ผู้แซ่ดัก เจ้าเข้าใจว่าเราตั๋วเอี้ยเป็นทารกอมมือ ปล่อยให้เจ้าหลอกลวงหรือ หากไม่ให้ก็เลิกแล้วกันไป"

ดักเง็กซี้รีบกล่าวว่า "ตกลง เราให้ เจ้าต้องการตั๋วแลกเงินของเมืองไต้ทังหรือไม่? เรามีอยู่หลายใบ รวมทั้งสิ้นหนึ่งร้อยห้าสิบตำลึง"

"ก็ได้ เมื่อเป็นตั๋วแลกเงิน เจ้าโยนมาไม่ได้ เราจะขึ้นไปรับเอง"

กล่าวจบ คิดพลิ้วกายขึ้นไป ดักเง็กซี้พลันตวาดว่า "ช้าก่อน"

ทิชิ่วชะงักร่างไว้ ในใจลอบทอดถอนใจ ปากกล่าวว่า "เป็นอย่างไร?"

"หากเจ้าขึ้นมา พลันจู่โจมลงมือ เราจะทำอย่างไร?"

"เฮอะ โจรปล้นสวาทคือโจรปล้นสวาท หามีกำลังขวัญไม่"

ดักเง็กซี้ไม่มีโทสะ กล่าวว่า "เจ้าไม่ต้องขึ้นมา เราจะโยนให้กับเจ้าเอง"

"หากเป็นเงินทอง เจ้าสามารถโยนมา เมื่อเป็นตั๋วแลกเงินจะโยนได้อย่างไร?"

"เราย่อมมีวิธีเอง"

พลางหดศีรษะกลับไป เคลื่อนไหวสวบสาบอยู่ชั่วขณะ

ช่วงเวลานั้น ทิชิ่วคิดโถมขึ้นห้องหอไปช่วยเชี่ยวเตียงถึงเจ็ดครั้ง แต่ในที่สุดไม่ได้ทำเช่นนั้น

...หากโถมขึ้นไปในลักษณะนี้ ความเป็นตายของเชี่ยวเตียงยังตกอยู่ในเงื้อมมือของโจรปล้นสวาทนั้น

ทิชิ่วได้แต่สงบจิตระงับใจ ทั้งนี้เพราะจิตใจร้อนรุ่มถึงขีดสุด ต้องกำหมัดแนบแน่น ใช้หมัดกระทบกระแทกกระดูกข้อเท้าตนเอง ค่อยข่มกลั้นไว้ได้

คราคับขันอันตราย หากไม่รักษาความเยือกเย็นไว้สถานการณ์รังแต่จะเลวร้ายกว่านี้

ชั่วครู่ให้หลัง ดักเง็กชี้ชะโงกศีรษะออกมาอีกครา ตวัดมือร้องว่า "รับไว้"

เสียงขาดคำ บังเกิดเสียงหวีดหวิวแหลมเล็กซัดพุ่งใส่ไหล่ซ้ายของทิชิ่ว

ทิชิ่วไม่หลบหลีก ยกมือรับวัตถุนั้นไว้ กลับเป็นหินกระสุนลูกหนึ่ง บนก้อนหินห่อตั๋วแลกเงินหลายแผ่น

ตั๋วแลกเงินเบาบาง ดักเง็กชี้เป็นโจรปล้นสวาท โจรปล้นสวาทส่วนใหญ่จัดเจนในการใช้พิษ มีวิชาตัวเบาและอาวุธลับเป็นเลิศ แต่พลังการฝึกปรือและเพลงหมัดมวยอ่อนด้อย ดักเง็กชี้ห่อตั๋วแลกเงินกับหินกระสุนซัดต่างอาวุธลับย่อมซัดพุ่งไกลเป็นพิเศษ

ทิชิ่วคลี่ตั๋วแลกเงินออกมาทีละใบ มองดูอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันเงยหน้าขึ้นร้องว่า "มารดาเจ้าเถอะ กลับหลอกลวงบิดา"

ดักเง็กชี้งงงันวูบกล่าวว่า "ว่ากระไร?"

ทิชิ่วชูตั๋วแลกเงินทั้งหกฉบับในมือ กระชากเสียงว่า "ตั๋วแลกเงินมีอยู่ห้าใบเป็นของจริง อีกใบหนึ่งเลอะเลือนไม่ชัดเจน มิหนำซ้ำใบนี้มีมูลค่าแปดสิบตำลึง ท่านหากไม่เชื่อลองรับไปดู"

พลางม้วนตั๋วแลกเงินฉบับนั้นกับหินกระสุนซัดขว้างกลับไป

หินกระสุนซัดพุ่งไม่รวดเร็วเท่าใด ดักเง็กซี้ทางหนึ่งยื่นมือรับ ทางหนึ่งกล่าวว่า "เป็นไปไม่ได้ ตั๋วแลกเงินของเราเสียวเอี้ยไม่ปลอมเด็ดขาด..."

มันคล้ายคิดกล่าวกระไรอีก แต่ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ทั้งนี้เพราะมันรับหินกระสนที่ห่อหุ้มตั๋วแลกเงินไว้แล้ว

หินกระสุนที่ทิชิ่วซัดขว้างออก

หินกระสุนนี้ปราศจากเสียงลมแหลมฝ่าอากาศ มิหนำซ้ำแหวกพุ่งอย่างเชื่องช้า

แต่ดักเง็กซี้พอรับไว้ คล้ายเป็นผู้คนร้อยคนช่วยกันยกกระบองใหญ่ด้ามหนึ่งหวดใส่ใจกลางฝ่ามือมัน ต้องร้องเสียงพิกล ปลิวลิ่วไปด้านหลัง

พริบตานั้น มือที่แตะอยู่บนหัวไหล่เซี่ยวเตียงของมันพลันรวบกระชับลง

แต่เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน ดักเง็กซี้ไม่ทันระวังป้องกัน ร่างถูกพลังไร้สภาพกระแทกผงะหงายออกไป นิ้วทั้งห้าของมันเพียงฉีกกระชากเสื้อผ้าบนหัวไหล่เซี่ยวเตียงขาดไปแถบหนึ่ง

มันพอตกถึงพื้น ก็ได้ยินเสียงข้อแขนที่มันรับหินกระสุนไว้หักสะบั้นดังขึ้น

ดักเง็กซี้ร้องเสียงแหลมเล็ก กลิ้งตัวออกไป

มันจะอย่างไรเป็นคนชาญฉลาด แม้ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด แต่ทราบว่ามันสมควรคว้ากุมเซี่ยวเตียงไว้

มันกลิ้งตัวเข้าหาเซี่ยวเตียงในบัดดล

มันกลิ้งตัวอย่างรวดเร็ว หากมิใช่มีคนซุ่มอยู่ที่บันไดพุ่งตัวขึ้นมาขวางอยู่หว่างกลางของมันกับเซี่ยวเตียง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันเข้าใกล้มัน ก่อนที่จะตะปบคว้าเซี่ยวเตียงไว้ใหม่

แต่คนผู้นั้นขวางตัวอยู่เบื้องหน้าเชี่ยวเตียงแล้ว

คักเง็กซี้กู่ร้องเสียงแหลมเล็ก โผพุ่งขึ้นฟ้า คิดทลายหลังคาห้องออกไป

ได้ยินเสียงเช้ง ศีรษะของมันขณะจะกระทบกับกระเบื้องหลังคา ปลายกระบี่เล่มหนึ่งก็จ่อใส่หว่างคิ้วมัน

คักเง็กซี้รู้สึกถึงความเยียบเย็นของปลายกระบี่ในบัดดล

คักเง็กซี้ใจหายวูบ คนก็ตกวูบลงอย่างเร่งร้อน

เพียงแต่คนตกวูบ กระบี่ตกวูบตาม ปลายเท้าคักเง็กซี้เพิ่งกระทบพื้น ปลายกระบี่ก็จ่อใส่หว่างคิ้วมันอีก

คักเง็กซี้รู้สึกรูขุมขนที่หว่างคิ้วถูกความเยียบเย็นของประกายกระบี่คุกคามจนตั้งชันขึ้น

คักเง็กซี้ร้องเสียงพิกล ร่างไม่หยุดยั้งชะงักพุ่งถอยไปยังด้านหลัง

วิชาตัวเบาของมันสงเยี่ยมยิ่ง ปลายเท้าเพิ่งกระทบพื้น ก็พุ่งถอยไปเจ็ดเชียะ

แต่มันล่าถอยรวดเร็ว ประกายกระบี่ติดตามรวดเร็วยิ่งกว่า

มันถอยปราดไปเจ็ดเชียะ ขณะจะเปลี่ยนลมหายใจ ปลายกระบี่เล่มนั้นก็จี้ใส่หว่างคิ้วมันแล้ว

คักเง็กซี้ตะลึงลานวูบ ตอนนี้มันยังไม่ฉุกคิดสภาพการณ์ของตนเอง หากแต่ตื่นตะลึงต่อพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม

...เงากระบี่ที่คล้ายเชื้อโรคเกาะกระดูก

...กำลังภายในที่แฝงมากับหินกระสุน

...คนทั้งสองนี้ที่แท้เป็นใคร?

"เราเรียกว่าแนฮ้วย"

ชายหนุ่มที่จ่อปลายกระบี่กับหว่างคิ้วมัน กล่าวเสียงเย็นชาว่า "คน

ที่พูดจาต่อรองกับเจ้าเรียกว่าทิชิ่ว เจ้าถูกจับกุมแล้ว"

ดักเง็กซี้คล้ายลูกหนังที่ถูกแทงทะลุพออ้าปากได้แต่ระบายลมออกมา

...ที่แท้เป็นทิชิ่วกับแนฮ้วย

มันกลับตอแยสองยอดมือปราบที่ชาวมิจฉาชีพล้วนปวดเศียรเวียนเกล้า ล้วนหลบหลีกเลี่ยงหนี

ยามนั้นทิชิ่วคลายจุดให้กับเซี่ยวเตียงแล้ว

ทิชิ่วอาศัยกำลังภายในอันลึกล้ำ แฝงไปกับหินกระสุน กระแทกดักเง็กซี้ล้มลง ขณะที่เขาพูดจาโต้ตอบกับดักเง็กซี้ แนฮ้วยได้แต่ลอบขึ้นหอ เพียงแต่ดักเง็กซี้ประชิดติดตัวเซี่ยวเตียงตลอดเวลา แนฮ้วยไม่มีโอกาสลงมือได้

ทิชิ่วไว้วางใจยิ่ง

ทั้งนี้เพราะกระบี่ไวของแนฮ้วยไม่เคยสร้างความผิดหวังแก่สหายมาก่อน

ทิชิ่วมองดูปอยผมที่ปรกใบหน้าเซี่ยวเตียง จอนผมที่ยุ่งเหยิง หน้าผุดผาดที่เผือดขาว ถึงกับบังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น คิดกระชากดักเง็กซี้มาต่อยสักแปดหมัดสิบหมัด

ทิชิ่วทำงานมือปราบมาสิบกว่าปี จัดการกับคนโฉดชั่วสามานย์มากมายสุดคณานับ ไม่เคยคิดใช้ทัณฑ์ส่วนตัวเช่นวันนี้มาก่อน

ทิชิ่วข่มเพลิงโทสะ กล่าวกับเซี่ยวเตียงอย่างนุ่มนวลว่า "ท่านได้รับความตระหนกแล้ว"

เซี่ยวเตียงกวาดมองทิชิ่วแวบหนึ่ง ปราดเดียวที่กวาดมอง ทิชิ่วเหลือบเห็นน้ำตาเอ่อคลอเบ้านาง

ทิชิ่วอดเจ็บแปลบปลาบใจมิได้ คล้ายมีเชือกปอเส้นหนึ่งบีบรัดหัวใจของเขา

เซี่ยวเตียงเพียงกวาดมองเขาแวบหนึ่ง ก็เหลียวหน้าไปยังดักเง็กซี้

กล่าวว่า “โจรร้ายนั้น...”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเคลื่อนกายไป คล้ายคิดเดินถึงเบื้องหน้าคักเง็กซี้เพื่อด่าประณามมัน

แต่สภาพเช่นนี้อันตรายยิ่ง

ทิชิ่วความจริงสามารถยับยั้ง แต่พอยื่นมือออก พลันฉุกคิดถึงครั้งแรกที่พบพานเชี่ยวเตียง เชี่ยวเตียงถูกหัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงบังคับให้ถอดเสื้อผ้ากระโดดลงน้ำ เรือนร่างของนางงดงามละลาน...

นึกถึงตอนนี้ มือที่ยื่นออกของทิชิ่ว ไม่ได้แตะลงบนหัวไหล่เชี่ยวเตียง

แนฮ้วยคิดไม่ถึงทิชิ่วไม่สะกดยับยั้งเชี่ยวเตียง ดังนั้นวกกระบี่ไปขวางเชี่ยวเตียงไว้

ทิชิ่วเห็นร่างเชี่ยวเตียงถูกกระบี่ขวางไว้ กลับบังเกิดความพลุ่งพล่านประการหนึ่ง

...ไม่อาจให้กระบี่ลบหลู่เชี่ยวเตียง

ทิชิ่วยื่นมือออกดุจสายฟ้า คว้าจับตัวกระบี่ของแนฮ้วยเอาไว้

คักเง็กซี้มีไหวพริบปราดเปรียว พอเห็นเช่นนั้นพลันพลิกตัวกระโดดปราดขึ้น มือซ้ายซัดประกายดาวออกสิบห้าจุด มือขวาชักมีดสั้นเล่มหนึ่งออกมาถือมั่น

อาวุธลับมือซ้ายซัดใส่แนฮ้วย มีดสั้นมือขวาใช้ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป

แนฮ้วยใช้มือซ้ายที่ว่างเปล่ารับอาวุธลับทั้งสิบห้าจุดเอาไว้ แต่ไม่ทันขัดขวางคักเง็กซี้

คักเง็กซี้เพิ่งกระโดดปราดขึ้นทลายกรอบหน้าต่าง ในแสงอาทิตย์พลันปรากฏประกายหลายสีแพรวพราย กลับกลายเป็นบุปผาพิรุณมากมายชุดคณานับสาดพร่างพรมลง

ความแตกตื่นของคักเง็กซี้ครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ยกมีดสั้นขึ้นด้าน เสียง

4 มือปราชญ์ผม

ตอน ศึกชโลมเลือด

ดังเมื่อคมมีดหักเป็นสองท่าน

ประกายหลากสีหายวับ ปรากฏเป็นดาบกระจ่างเจิดจ้าเล่มหนึ่ง

เป็นดาบฝันสลายของหมู่บ้านซิบแกจึง

คนถือดาบคือซิบชิวไง้

ซิบชิวไง้เดือดดาลถึงขีดสุด เคียดแค้นถึงขีดสุด ดาบแรกฟันไม่สำเร็จ ก็ฟันออกอีกดาบหนึ่ง

ดักเง็กซี้กลิ้งตัวตามพื้นดิน กลิ้งตัวไปสิบเชียะ ค่อยหลบรอดจากดาบนี้

ซิบชิวไง้ยังยกดาบฟันลง ดักเง็กซี้พลันส่งเสียงร้องราวสุกรถูกเชือดตะโพกซ้ายถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

ซิบชิวไง้ควงดาบแผดด่าว่า "เจ้าอุบาทว์บัดซบที่แม้ตายร้อยครั้งยังไม่อาจไถ่ถอนความผิด เราจะสับเจ้าเป็นเก้าสิบเก้าท่อน..." พลางฟาดดาบลงอีกครา

ทิชิ่วสีบเท้าปราด คว้าจับข้อแขนของซิบชิวไง้ กล่าวว่า **"ยี่จึงจู้ โจรราคะนี้มีโทษไม่ถึงตาย ยังคงส่งมอบให้กรมเมืองจัดการ"**

ซิบชิวไง้รั้งดาบกลับ แต่ยังไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวว่า **"ท่านส่งตัวบัดซบนี้เข้าคุก ไม่กี่วันมันก็ออกมาก่อคดีอีก"**

ทิชิ่วกับแนฮ้วยรับฟังจนงงงันวูบ

ซิบชิวไง้เหลียวหน้าไปยังเชี่ยวเตียง วางมือทั้งสองลงบนหัวไหล่นาง กล่าวเสียงอ่อนลงว่า **"เชี่ยวเตียง ท่านได้รับความลำบากแล้ว ตัวบัดซบนี้รังแกท่านหรือไม่?"**

เชี่ยวเตียงเอาแต่สั่นศีรษะหาตอบคำไม่

ซิบชิวไง้ยังคงสำรวจดูนาง คล้ายคิดดูจากใบหน้านางว่า นางได้รับความเสียหายอันใด

แนฮ้วยเห็นเช่นนั้น รีบกล่าวกับทิชิ่วว่า "พวกเราคุมตัวโจรราคะนี้ไปยังกรมเมืองเถอะ"

ทิชิ่วเพิ่งรับคำ พลันได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งกล่าวว่า "ไม่ต้องแล้ว"

ทิชิ่วและแนฮ้วยเหลียวหน้าไป เห็นผู้มาหน้าขาวไร้หนวดเครา กลับเป็นที่ปรึกษาของโง้วทิเอ็กนามคักจื้อจั้ว

ทิชิ่วงงงันวูบ จึงกล่าว "ที่แท้เป็นคักชิงแซ *(ท่านผู้แซ่คัก)* มาถึง"

ที่ปรึกษาคักกล่าวว่า "เราในฐานะตัวแทนของแม่ทัพมณฑลฮ่อปักขอจับตัวคนผู้นี้ไปดำเนินคดี"

"ฮ้อ?"

"โจรราคะนี้ไม่ทราบประกอบคดีอยู่ละแวกนี้มากน้อยเท่าใด ทางการประกาศจับเป็นเวลานาน ครั้งนี้ล้วนพึ่งพาทิยี่เอี้ยกับซิบจึงจู้ ค่อยจับตัวเดียรัจฉานนี้ได้"

ทิชิ่วขบคิดแล้วกล่าว "อย่างนั้นขอมอบต่อคักชิงแซแล้ว เพียงไม่ทราบคักชิงแซทราบได้อย่างไรว่าโจรราคะนี้อยู่ที่นี้?"

เรื่องราวเป็นเช่นนี้ ซิบหูไปหาเจี่ยตั่วนั้งก่อน ค่อยทราบว่าพวกท่านไปที่สุสานอนาถา ซิบหูจึงรีบรุดไปแจ้งต่อท่าน"

ทิชิ่วถามอีกว่า "หลังจากนั้นเจี่ยตั่วนั้งส่งข่าวต่อท่าน?"

"ทิยี่เอี้ยคงคิดถามว่า เจี่ยจื่อกือไยไม่ส่งกำลังมา หากแต่แจ้งให้เรามาจับกุมโจรราคะเล็กๆ ผู้หนึ่งกระมัง?"

"เราไม่เข้าใจจริงๆ"

ที่ปรึกษาคักหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "เหตุผลรวบรัดยิ่ง" มันชี้มือไปยังคักเง็กชี้ที่นอนฟุบกับพื้น กล่าวว่า "เจ้าเดียรัจฉานที่สร้างความเสื่อมเสียหน้าผู้นี้เป็นบุตรชายเราเอง"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยล้วนตะลึงลานกับที่

ที่ปรึกษาคักกล่าวว่า "ทั้งนี้เพราะเราเป็นบิดามัน ดังนั้นมาตรว่ามัน

กระทำเรื่องอื้อฉาวเช่นนี้ เรายังคงรุดมา เพื่อคุมตัวมันกลับไปด้วยตนเอง" มันหัวร่อฮาฮา กล่าวอีกว่า "พวกท่านเห็นเรายิ้มแย้มแจ่มใส ไหนเลยทราบในใจเราอับอายจนแทบชำแรกพสุธาหลบหนี"

ทิชิ่วรีบกล่าวว่า "คำพังเพยว่าไว้ เรื่องราวในโลกมันไม่สมมาดปรารถนา บุตรชายของท่านประพฤติเช่นนี้ นอกจากจัดการตามกฎหมายแล้ว ยังหวังให้ดักชิงแซอบรมบ่มนิสัยให้ดี"

ที่ปรึกษาดักทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่ล้วนเป็นเราขาดการอบรมสั่งสอน เราจะเสือกไสมันเข้าคุก ปล่อยให้มันอยู่ในโลกมืดสักสิบแปดปี ค่อยอบรมสั่งสอนมัน" จากนั้นกล่าวคำอำลาในบัดดล

ทิชิ่วกับแนฮ้วยทราบว่าที่ปรึกษาดักจะอย่างไรรักผูกพันต่อเลือดเนื้อเชื้อไข ในใจบังเกิดความคับแค้นขื่นขม ดังนั้นไม่เหนี่ยวรั้งมากความ

ยามนั้น เซี่ยวเตียงดิ้นหลุดจากมือที่วางบนหัวไหล่นางของซิบชิวไง้เดินเข้าหาแนฮ้วย ถามว่า "บุ้นอังเจ้เจ็เล่า?"

แนฮ้วยกล่าวว่า "นางอยู่ที่บ้านเดิมของก๊วยปู้เท้า"

"นางอยู่ที่นั้นทำอะไร?"

"นางความจริงคิดรอให้พวกเรากลับจากสุสานอนาถาไปหานาง พวกเรากลับรุดมาที่นี้"

เซี่ยวเตียงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า "มิน่าเล่านางไม่ได้ร่วมทางมา" นางขบคิดแล้วกล่าวอีกครา "หากว่านางอยู่ด้วย คงตบหน้า...โจรราคะนี้หลายฉาด"

แนฮ้วยลอบหัวร่อ หากแม้นซิบซาเสียวเจี้ยะอยู่ด้วย ไหนเลยเพียงตบหน้าโจรราคะนี้เท่านั้น...

ซิบชิวไง้กล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า "เจ้าโจรราคะอันต่ำช้า ฟังว่ามันเคยถูกจองจำในคุก ตอนนี้มิใช่ออกมาก่อการร้ายหรอกหรือ?"

แนฮ้วยใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า "มันเคยถูกจองจำในคุก?"

"ผีเสื้อพันบุปผาคักเง็กซี้เป็นโจรราคะอันอื้อฉาวในละแวกนี้ ฟังว่าเคยถูกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองจับตัวไว้ คนเช่นนี้ถูกจับได้ไม่จองจำในคุก หรือยังจะปูนบำเหน็จรางวัลให้ด้วย?"

แนฮ้วยพลันเหลียวหน้าไปยังทิชิ่ว กล่าวว่า "คักเง็กซี้ไม่คล้ายถูกจองจำในคุกมาก่อน"

ทิชิ่วย่อมเข้าใจความหมายของแนฮ้วย

คักเง็กซี้อายุยังเยาว์ ก่อคดีซ้ำซ้อนหากถูกจับกุมตัวตัดสินจำคุก อย่างน้อยต้องถูกจองจำสิบปี ชีวิตในคุกไม่อาจเห็นแสงตะวัน ผู้คุมทำร้ายทุบตีตามอำเภอใจ คักเง็กซี้ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจรักษารูปโฉมอันหล่อเหลาเช่นนี้ได้

แนฮ้วยพอเหลียวหน้าไปยังทิชิ่ว สีหน้าท่าทีของทิชิ่วกลับสร้างความตื่นตระหนกแก่เขา

ทิชิ่วหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ล้วนจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด ผ่านไปเนิ่นนาน ทิชิ่วค่อยถามว่า "มันเรียกว่าคักเง็กซี้?"

แนฮ้วยพอฟัง สมองพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ

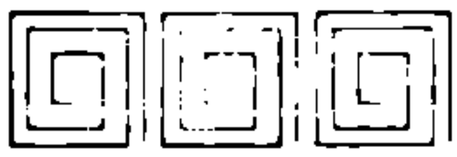

บทที่ 7

ความจริงเริ่มกระจ่าง

แนฮ้วยแทบกระโดดปราดขึ้น ทวนคำว่า "ดักเง็กซี้?"

ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ใช่ พวกเราเคยเห็นชื่อคนผู้นี้"

แนฮ้วยร้องดังๆ ว่า "ที่เขตสุสานอนาถา"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า "บนป้ายสุสานก้อนหนึ่ง"

เขตสุสานอนาถา

ทิชิ่วกับแนฮ้วยเมื่อตอนช่วยเชี่ยวเตียงจากเงื้อมมือมาร ไม่ทันนึกถึงชื่อ *"ดักเง็กซี้"* นี้

รอจนเชี่ยวเตียงได้รับการช่วยเหลือ ชิบชิวไง้กล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ ทิชิ่วกับแนฮ้วยค่อยบังเกิดความสนใจต่อชื่อ *"ดักเง็กซี้"* ขึ้นมา

ค่ำคืนที่ผ่านมา พวกเขาตรวจดูป้ายสุสานหลายร้อยก้อน แต่ยอดมือปราบทั้งสองยังนึกที่มาของชื่อนี้ออก

ป้ายสุสานนั้นจารึกข้อความ *"ที่ฝังศพบุตรรักดักเง็กซี้"*

หลุมฝังศพไม่มีใดน่าสงสัย เป็นหลุมฝังศพทางด้านทิศตะวันออกหลังที่สิบแปด

ทิชิ่วกับแนฮ้วยขุดหลุมในบัดดล
โลงมีขนาดใหญ่ เป็นโลงไม้เนื้อดีจากลิ้วจิว รู้สึกหนักอึ้งยิ่ง
ทิชิ่วกับแนฮ้วยตกลงใจเปิดโลง
โลงเปิดออกแล้ว
ภายในโลงไม่มีของล้ำค่า มีแต่ซากศพซากหนึ่ง
ซากศพที่เน่าเปื่อยซากหนึ่ง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยหลั่งเหงื่อได้แสงอาทิตย์ยามเที่ยง เหงื่อไหลผ่านซอกคอ ไหลลงสู่ร่าง

ทิชิ่วกล่าวว่า "นี่มิใช่ซากศพของคักเง็กซี้"
แนฮ้วยกล่าวว่า "แต่บนป้ายสุสานจารึกชื่อคักเง็กซี้"
"คนผู้นี้เป็นคนอ้วน มิหนำซ้ำฟันหักไปหลายซี่ สีผมดอกเลา คำนวณจากรูปร่างและอายุ ล้วนไม่พ้องกับคักเง็กซี้"
"หลุมฝังศพหลังนี้ สร้างขึ้นเพื่อบอกต่อผู้คนว่าคักเง็กซี้ตายแล้ว"
"แต่คักเง็กซี้กลับปรากฏขึ้นอีกครา"
"ดังนั้นการอาศัยหลุมฝังศพนี้กลบเกลื่อนความจริง ไม่สามารถกลบเกลื่อนได้"
ทิชิ่วสรุปว่า "ปัญหาอยู่ที่ผู้ใดกลบเกลื่อนให้กับมัน? ไฉนกลบเกลื่อนว่ามันตายแล้ว?"
แนฮ้วยก็กล่าวว่า "ซิบยี่จึงจู้บอกว่าโจรราคะนี้เคยถูกจองจำในคุกหากแม้นใช่ ด้วยโทษทัณฑ์ความผิดของโจรร้ายนี้ ต้องถูกจองจำที่คุกกลางแน่นอน"
ทิชิ่วกล่าวว่า "ดังนั้นพวกเราไปที่คุกกลาง ต้องสืบได้ข่าวคราวแน่นอน"

ด้วยตำแหน่งของทิชิ่วกับแนฮ้วย ย่อมสั่งการให้ผู้คุมคุกกลางมอบ

รายชื่อผู้ต้องขังออกมาตรวจดูได้โดยง่ายดาย

ผลจากการสืบเสาะถามของทิชิ่วกับแนฮ้วย คักเง็กซี้เคยถูกจำคุกที่นี้จริงๆ

คดีของคักเง็กซี้เป็นที่น่าตระหนกนักมันเริ่มกระทำความผิดฐานลวนลามตั้งแต่อายุสิบขวบ หลังจากอายุสิบสามก็ข่มขืนหญิงรับใช้ เมื่ออายุสิบเจ็ดก็ก่อคดีข่มขืนไม่สำเร็จแล้วฆ่าทิ้ง

ห้าปีหลังจากนั้น มันกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเจ็ดสิบกว่าราย มีอยู่สิบเอ็ดรายเกิดคดีถึงตาย นี่ยังไม่นับรายที่ไม่ได้แจ้งความ หรือถูกฆ่าปิดปากไม่ทิ้งหลักฐานใดไว้

จวบจนกระทั่งเมื่อสามปีก่อน ทางการค่อยประกาศจับคักเง็กซี้

ทิชิ่วกับแนฮ้วยตรวจสอบถึงที่นี้ อดทอดถอนใจมิได้

...คนผู้นี้ก่อคดีสิบสามปี ทางการค่อยประกาศจับ ไม่ทราบทำร้ายชีวิตผู้คนมากมายเท่าใด ทำลายความบริสุทธิ์ของสตรีมากน้อยเพียงไหน

สองปีให้หลัง คักเง็กซี้ค่อยถูกจับกุม คำพิพากษาตอนนั้นคือประหารชีวิต

นี่นับว่าคักเง็กซี้ชดใช้หนี้กรรมที่ก่อไว้ตั้งแต่หนึ่งปีก่อนแล้ว

แต่วันนี้ทิชิ่วกับแนฮ้วยกลับเห็นมันกระทำความผิด มิหนำซ้ำคร่ากุมมันกับมือ

...คักเง็กซี้ยังไม่ตาย

...เป็นผู้ใดช่วยมัน

...ผู้ที่ช่วยมันไม่เพียงฟื้นฟูอิสระให้กับมันมิหนำซ้ำยังวางแผนปกปิดให้กับมัน

...อย่างนั้นซากศพในหลุมฝังศพนี้เป็นใคร?

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสอบถามดู ผู้ที่ล่วงรู้เรื่องนี้ล้วนบอกว่าคักเง็กซี้ถูกประหารชีวิตแล้ว ซากศพก็ได้รับการตรวจยืนยันว่าไม่ผิดพลาด

ลุดตุดสัด : เขียน, ส.สมวัตถ์ : แปล

4 มือปราชญาผม

ตอน ศึกชโลมเลือด

มือเพชฌฆาตที่ประหารคักเง็กซี้เสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุเมื่อครึ่งปีก่อน ที่หลงเหลือไม่มีผู้ใดรู้จักคักเง็กซี้

ทิชิ่วกับแนฮ้วยตรวจสอบถึงที่นี้ ความจริงใกล้กระจ่างแล้ว

พวกเขายังรื้อสำนวนคดีดูใหม่ พบว่าผู้ตัดสินพิพากษาคดีนี้คือเจี่ยจอกอ

ก่อนที่ทิชิ่วกับแนฮ้วยจะดำเนินการเคลื่อนไหวใด ได้แวะไปยังคุกคุมขังใหญ่น้อยละแวกนี้ก่อนเที่ยวหนึ่ง

จากนั้นพวกเขาตรงไปยังจวนข้าหลวง

โง้วทิเอ็กกำลังนอนกลางวัน

แม่ทัพมณฑลฮ่อปักผู้นี้มีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ แต่ขณะที่นอนกลางวัน ไม่อนุญาตให้ผู้ใดรบกวน หากปลุกเขาตื่นขึ้นมา ต้องด่าทอผู้คนราวด่าสุนัข ถึงกับอาจฆ่าคน

ทิชิ่วกับแนฮ้วยมาในขณะที่มันกำลังนอนกลางวัน ดังนั้นไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปรายงาน

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ารับผิดชอบ ไม่กล้าเชิญคนทั้งสองเข้าจวนข้าหลวง

ยามนั้นทิชิ่วกับแนฮ้วยพลันบังเกิดความรู้สึกคล้ายถูก *"ชนักปักหลัง"* อีกครา

แนฮ้วยพลันเหลียวหน้าไป

ทิชิ่วไม่ได้เหลียวหน้าไป

คนทั้งสองสู้ศึกเป็นเวลานาน มีกระแสจิตสัมพันธ์ ประสานอย่างกลมกลืน

...หากศัตรูเข้มแข็งอยู่ด้านหลังไม่หันกายไปย่อมอันตราย แต่พริบตาที่หันกายไป ฝ่ายตรงข้ามชิงลงมือ ย่อมอันตรายยิ่งกว่า

ดังนั้นพวกเขาคนหนึ่งหมุนตัวไป อีกคนหนึ่งกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียว

กลับ

ที่ด้านหลังมีคนผู้หนึ่งจริงๆ

คนยืนอยู่ใต้ต้นพุทราผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สวมชุดยาว มือกางร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่ง ยกต่ำลงมาปิดบังศีรษะใบหน้าไว้

คนผู้นี้ร่างผอมสูง เงียบขรึมไร้เสียง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าโดยชัดเจน ไม่ทราบมาถึงด้านหลังตั้งแต่เมื่อใด?

ทิชิ่วที่ไม่ได้หมุนตัวไป บังเกิดความรู้สึกคล้ายสุนัขป่าจ้องตะปบหลังแนฮ้วยที่หันกายไป กลับบังเกิดความรู้สึกคล้ายประจันหน้ากับเสือร้ายตัวหนึ่ง

คนผู้นี้มิใช่พบพานทิชิ่วแนฮ้วยเป็นครั้งแรก

คนผู้นี้คือ *"สหาย"* ที่โง้วทิเอ็กพูดถึง

ทิชิ่วที่ไม่ได้เหลียวหน้าไป สูดลมหายใจคำหนึ่ง เรียกหาว่า "สหาย"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันไม่เคลื่อนไหว

ทิชิ่วกล่าวอีกว่า "พวกเราขอพบโง้วตั่วนั้ง"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันคล้ายมองดูเงาใต้ร่มของมัน ยังคงไม่มีปฏิกิริยาใด

แนฮ้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า "พวกเราต้องการพบให้จงได้"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันคล้ายเงยหน้าขึ้น คนทั้งสองรู้สึกมีประกายเย็นเยียบสองสายพวยพุ่งมา

ทิชิ่วพลันหันกายกลับไป

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันพลันเคลื่อนไหว

มันเดินไปยังประตูใหญ่ของจวนข้าหลวง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสบตากันวูบ ในใจบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

พวกเขากับคนใต้ร่มกระดาษน้ำมันคล้ายพบกันบนสะพานดับแดบที่

4 มือปราบมฆาผม

ตอน ศึกชโลมเลือด

มือเพชฌฆาตที่ประหารคักเง็กซี้เสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุเมื่อครึ่งปีก่อน ที่หลงเหลือไม่มีผู้ใดรู้จักคักเง็กซี้

ทิชิ่วกับแนฮ้วยตรวจสอบถึงที่นี้ ความจริงใกล้กระจ่างแล้ว

พวกเขายังรื้อสำนวนคดีดูใหม่ พบว่าผู้ตัดสินพิพากษาคดีนี้คือเจี่ยจอกอ

ก่อนที่ทิชิ่วกับแนฮ้วยจะดำเนินการเคลื่อนไหวใด ได้แวะไปยังคุกคุมขังใหญ่น้อยละแวกนี้ก่อนเที่ยวหนึ่ง

จากนั้นพวกเขาตรงไปยังจวนข้าหลวง

โง้วทิเอ็กกำลังนอนกลางวัน

แม่ทัพมณฑลฮ่อปักผู้นี้มีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ แต่ขณะที่นอนกลางวัน ไม่อนุญาตให้ผู้ใดรบกวน หากปลุกเขาตื่นขึ้นมา ต้องด่าทอผู้คนราวด่าสุนัข ถึงกับอาจฆ่าคน

ทิชิ่วกับแนฮ้วยมาในขณะที่มันกำลังนอนกลางวัน ดังนั้นไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปรายงาน

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ารับผิดชอบ ไม่กล้าเชิญคนทั้งสองเข้าจวนข้าหลวง

ยามนั้นทิชิ่วกับแนฮ้วยพลันบังเกิดความรู้สึกคล้ายถูก *"ชนักปักหลัง"* อีกครา

แนฮ้วยพลันเหลียวหน้าไป

ทิชิ่วไม่ได้เหลียวหน้าไป

คนทั้งสองสู้ศึกเป็นเวลานาน มีกระแสจิตสัมพันธ์ ประสานอย่างกลมกลืน

...หากศัตรูเข้มแข็งอยู่ด้านหลังไม่หันกายไปย่อมอันตรายแต่พริบตาที่หันกายไป ฝ่ายตรงข้ามชิงลงมือ ย่อมอันตรายยิ่งกว่า

ดังนั้นพวกเขาคนหนึ่งหมุนตัวไป อีกคนหนึ่งกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียว

กลับ

ที่ด้านหลังมีคนผู้หนึ่งจริง ๆ

คนยืนอยู่ใต้ต้นพุทราผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สวมชุดยาว มือกางร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่ง ยกต่ำลงมาปิดบังศีรษะใบหน้าไว้

คนผู้นี้ร่างผอมสูง เงียบขรึมไร้เสียง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าโดยชัดเจน ไม่ทราบมาถึงด้านหลังตั้งแต่เมื่อใด?

ทิชิ่วที่ไม่ได้หมุนตัวไป บังเกิดความรู้สึกคล้ายสุนัขป่าจ้องตะปบหลังแนฮ้วยที่หันกายไป กลับบังเกิดความรู้สึกคล้ายประจันหน้ากับเสือร้ายตัวหนึ่ง

คนผู้นี้มิใช่พบพานทิชิ่วแนฮ้วยเป็นครั้งแรก

คนผู้นี้คือ *"สหาย"* ที่โง้วทิเอ็กพูดถึง

ทิชิ่วที่ไม่ได้เหลียวหน้าไป สูดลมหายใจคำหนึ่ง เรียกหาว่า "สหาย"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันไม่เคลื่อนไหว

ทิชิ่วกล่าวอีกว่า "พวกเราขอพบโง้วตั่วนั้ง"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันคล้ายมองดูเงาใต้ร่มของมัน ยังคงไม่มีปฏิกิริยาใด

แนฮ้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า "พวกเราต้องการพบให้จงได้"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันคล้ายเงยหน้าขึ้น คนทั้งสองรู้สึกมีประกายเย็นเยียบสองสายพวยพุ่งมา

ทิชิ่วพลันหันกายกลับไป

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันพลันเคลื่อนไหว

มันเดินไปยังประตูใหญ่ของจวนข้าหลวง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสบตากันวูบ ในใจบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

พวกเขากับคนใต้ร่มกระดาษน้ำมันคล้ายพบกันบนสะพานดับแดบที่

เพียงอนุญาตให้คนหนึ่งผ่านไป นอกจากฝ่ายหนึ่งยอมล่าถอย ไม่เช่นนั้นต้องมีคนถูกคุกคามพลัดตกลงในน้ำ

...ผู้ใดจะล่าถอย?

ไม่นานให้หลัง มีคนออกมาชักนำทิชิ่วกับแนฮัวยเข้าจวนข้าหลวง

พวกเขาเพิ่งทรุดนั่งลง โง้วทิเอ็กที่หน้าดำราวกับหม้อก็เดินออกมาที่ด้านหลังสิบเชียะ ตามติดด้วยคนถือร่มกระดาษน้ำมันที่ไร้เสียงนั้น

มาตรว่าอยู่ในห้อง คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันยังคงไม่หุบร่ม ยังคงไม่อาจเห็นโฉมหน้าของมัน

โง้วทิเอ็กกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ท่านทั้งสองรีบร้อนมาหาเรา ไม่ทราบมีกิจธุระใด?"

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า มันกำลังข่มเพลิงโทสะไว้

ทิชิ่วกล่าวตรงๆ ว่า "เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงหนึ่งในสองคนมีชื่อเสียงของโง้วตั๋วนั้ง ดังนั้นพวกเรามาขออนุญาตตั๋วนั้ง ไม่เช่นนั้นจะจับกุมคนแล้ว"

โง้วทิเอ็กพอฟัง ทราบเรื่องราวหนักหนาสาหัส ดังนั้นเงี่ยหูฟังคำบอกเล่าจนจบ หลังจากฟังจบ ใบหน้าบัดเดี๋ยวเหลืองเข้มบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า "พวกเราส่งมอบคักเง็กชี้ต่อคักซิงแซ แต่หลังจากตรวจสอบคุกใหญ่น้อย คักซิงแซไม่ได้ควบคุมตัวคักเง็กชี้ไว้ เรื่องนี้คักซิงแซสมควรมีคำว่ากล่าวสักครา"

โง้วทิเอ็กพลันตบโต๊ะร้องว่า "ผู้แซ่โง้วว่าจ้างผู้มีความรู้ความสามารถมาร่วมงาน **คักยี่** *(คนที่สองแซ่คัก)* กลับใช้อำนาจโดยพลการ ปิดบังต่อเรา หากมิใช่พวกท่านติดตามเรื่องราวโดยกระชั้นชิด เราแทบถูกมันตบตาไป" จากนั้นร้องสั่งว่า "พวกเรา รีบเชิญคักยี่ออกมา"

ชั่วครู่ให้หลัง ที่ปรึกษาคักจี้อจั้วเดินออกมาอย่างรีบร้อน พอพบเห็นทิชิ่วแนฮัวยอยู่ด้วย ต้องงงงันวูบ

โง้วทิเอ็กพอพบหน้า ก็ถามตรงๆ ว่า "บุตรชายเจ้าเล่า?"

ที่ปรึกษาคักกล่าวด้วยสีหน้าประหวั่นลนลานว่า "ตั่วนั้ง...ทราบเรื่องของบุตรเดียรัจฉานเราแล้ว?"

โง้วทิเอ็กกระชากเสียงว่า "ตอนนี้เป็นเราถามเจ้า หรือเจ้าถามเรา?"

"บริวารคุมขังบุตรชายเราอยู่ในคุกแล้ว"

โง้วทิเอ็กถามว่า "คุกหลังใด?"

"คุกประจำเมือง"

โง้วทิเอ็กเหลียวหน้าไปยังทิชิ่ว ทิชิ่วกล่าวว่า "คักชิงแซ พวกเราตรวจสอบคุกใหญ่น้อยที่นี้ทุกแห่ง ล้วนไม่มีคักเง็กชี้"

ที่ปรึกษาคักหน้าซีดเผือด พึมพำว่า "ประหลาด หรือแหกคุกออกไปอีก?"

ทิชิ่วกล่าวว่า "คักชิงแซ เมื่อหนึ่งปีก่อนบุตรชายท่านถูกจับกุมจองจำในคุกกลาง ต้องโทษประหาร ตอนนี้ไฉนยังมีชีวิตอยู่? ใช่เป็นท่านใช้อำนาจโดยมิชอบช่วยบุตรชายท่าน ประหารผู้ต้องโทษที่ไร้ความผิดอีกผู้หนึ่งหรือไม่?"

ที่ปรึกษาคักแตกตื่นลนลาน ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำได้

โง้วทิเอ็กทอดถอนใจกล่าวว่า "จื้อจั้ว เราดีต่อเจ้าไม่น้อย เจ้ากล้าปิดบังเราด้วย?"

ที่ปรึกษาคักตะกุกตะกักว่า "มัน...มันจะอย่างไรเป็นบุตรชายเรา"

โง้วทิเอ็กผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน กระชากเสียงว่า "บุตรชายเจ้าแล้วจะเป็นไร? เจ้านำเรื่องใหญ่น้อยผสมปนเปกัน ใช่ต้องการให้ทั้งหมดประสบความหายนะหรือ?"

ที่ปรึกษาคักสะท้านคราหนึ่ง โง้วทิเอ็กกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เป็นเจ้าไม่รักดีเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้"

ที่ปรึกษาคักพอฟัง ตลอดทั้งร่างสั่นสะท้านขึ้นมา เหลียวหน้าไปยัง

ทิชิ่วแนฮ้วย ขยับเขยื้อนริมฝีปาก คล้ายคิดกล่าวกระไร

ยามนั้น พลันปรากฏกระแสลมเร่งร้อนแหวกจู่โจมมาถึง

ที่ปรึกษาคักก็มีฝีมือมิใช่ชั่ว ร้องเสียงพิกล พุ่งเฉียงๆ ไปเจ็ดเชียะ พอเพ่งตามอง ถึงกับลืมตาแทบฉีกขาด

ทีพุ่งเข้าหามันเป็นคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้พอโถมพลาดผิด ก็ล้มฟุบลงกับพื้น

ที่ปรึกษาคักส่งเสียงร้องเกรี้ยวกราดหวนโหย พลิกตัวคนผู้นั้นขึ้นมา พบว่ามันกลับเป็นคักเง็กซี้!

คักเง็กซี้หน้าผากแหลกละเอียด คล้ายถูกของแข็งกระแทกแหลกเละ

ที่ปรึกษาคักความจริงซุกซ่อนบุตรชายอยู่ในจวนข้าหลวง มีแต่สถานที่นี้จึงเป็นที่อันปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกล้าตรวจค้น แต่ขณะที่ทิชิ่วเล่าข้อเท็จจริงต่อโง้วทิเอ็ก คาดคั้นความจริงจากที่ปรึกษาคัก คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันพลันหายวับไป

มันปรากฏกายขึ้นในห้องโถงใหญ่ พร้อมกับชัดเหวี่ยงคักเง็กซี้เข้ามา

คนผู้นี้เคลื่อนไหวโดยไร้เสียง คล้ายวิญญาณภูตพรายก็มิปาน

ทิชิ่วกล่าวว่า “นี่...”

เขาความจริงคิดบอกว่า ต่อให้คักเง็กซี้มีโทษประหาร คล้ายไม่ควรฆ่าทิ้งทันที แต่แล้วหวนนึกถึงชาวยุทธจักรเมื่อลงมือ ไม่คำนึงถึงการจับเป็นหรือไม่ ตนเองตอนทำคดี ก็มักฆ่าผู้ต้องหาทิ้ง อย่าว่าแต่คักเง็กซี้มีความผิดอย่างสาสม

ต่อให้ทิชิ่วมีคำพูดคิดกล่าวว่า ก็ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ทั้งนี้เพราะที่ปรึกษาคักส่งเสียงกู่ร้องแหลมเล็กออกมา

ในเสียงกู่ร้องแหลมเล็ก มันกางนิ้วทั้งสิบ ปักใส่ศีรษะลำคอของโง้วทิเอ็ก

โง้วทิเอ็กไม่ได้ล่าถอย

มันมองดูหน้าที่บิดเบี้ยวของที่ปรึกษาคัก สีหน้าเศร้าสร้อยดุจคนผู้หนึ่งยืนไว้อาลัยอยู่หน้าที่ตั้งศพของสหายเก่าก็มิปาน

ขณะที่กรงเล็บของที่ปรึกษาคักห่างจากจุดสำคัญของโง้วทิเอ็กเพียงหนึ่งเชียะ ทิชิ่วและแนฮ้วยพลันรู้สึกมีลมดังขึ้นที่ข้างหู

เงาคนพุ่งผ่านข้างกายทั้งสองไป ร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่งครอบคลุมลงหาที่ปรึกษาคัก

ที่ปรึกษาคักส่งเสียงแผดร้องโหยหวนคำหนึ่ง เงาร่มพลันสลายหายวับ

ที่ปรึกษาคักยกมือกุมหัวใจ ส่ายโงนเงนหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้งสามคราดวงตาถลนออกนอกเบ้า ในที่สุดล้มลงสิ้นใจตาย

พริบตาที่เงาร่มครอบคลุมใส่ที่ปรึกษาคัก ทิชิ่วกับแนฮ้วยเห็นคนผู้นั้นแวบหนึ่ง

คนผู้นั้นยังสวมหมวกเล้ย ขอบหมวกหลุบต่ำ เผยเห็นปลายคางที่แหลมเสี้ยม ยังคงไม่อาจเห็นโฉมหน้าของมัน

โง้วทิเอ็กอดทอดถอนใจคำหนึ่ง ถามว่า "ตายแล้ว?"

หมวกเล้ยของคนผู้นั้นตกลงเล็กน้อย ถือเป็นการผงกศีรษะ เสียงพรืบคราหนึ่งเมื่อกางร่มกระดาษน้ำมันออก คนซ่อนตัวอยู่ในเงามืดอีกครา

โง้วทิเอ็กฝืนยิ้มต่อทิชิ่ว แนฮ้วย กล่าวว่า "เราว่าจ้างคักชิงแซมา คิดไม่ถึงมันก่อกรรมทำชั่ว เป็นเหตุให้เรามิอาจไม่ฆ่ามัน...เราอารมณ์ไม่ดี คดีนี้นับว่ามีข้อยุติแล้ว พวกท่านไปเถอะ"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยพลันรู้สึกไม่ถูกต้อง แต่ที่แท้มีที่ใดไม่ถูกต้อง เหตุใดไม่ถูกต้อง กลับไม่อาจบอกได้

ทิชิ่วกับแนฮ้วยได้แต่อำลาล่าถอย

อุณหุดสิณ : เอียน, ฉ.ฉมวิลณ์ : แปล

ขณะล่าถอย แนฮ้วยถลึงมองเงาคนใต้เงาร่ม ปลายกระบี่ที่ข้างเอวเกิดการสั่นพลิ้วเล็กน้อย

ทุกครั้งที่แนฮ้วยประมือกับผู้คน ล้วนใช้กระบี่ กระบี่ของเขากลายเป็นสมาธิจิตใจของเขา ทุกครั้งที่เผชิญศัตรูเข้มแข็ง ปลายกระบี่จะสั่นไหวเองคล้ายเตือนสติเขาว่า เขาจะช้าเร็วต้องทำศึกกับคนใต้ร่มกระดาษน้ำมัน

แต่คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันคล้ายรูปปั้นดินเผา ไม่เคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆ สงบสติสมาธิคล้ายคิดล่าถอย กลับเห็นทิชิ่วมองดูคนใต้ร่มกระดาษน้ำมัน มองดูเท้าของมันโดยไม่กะพริบ

...เท้ามีอันใดน่าดู?

ทิชิ่วกับแนฮ้วยเมื่อออกจากจวนข้าหลวง เดินเป็นระยะทางหนึ่ง ก็ยังไม่สนทนากัน

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "โจรปล้นสวาทคักเง็กซี้ตายแล้ว"

ทิชิ่วคล้ายเข้าใจความในใจของเขา กล่าวสืบต่อ "ที่ปรึกษาคักที่ให้ท้ายคักเง็กซี้ ฆ่าคนอื่นรับโทษแทนก็ตายแล้ว"

"คดีนี้คล้ายถึงที่สุดแล้ว"

"แต่คดีของก๊วยปู้เท้ายังไม่มีความคืบหน้า"

แนฮ้วยตาเป็นประกาย กล่าวว่า "มี"

"ท่านบอก"

"ก๊วยชิวฮงเคยบอกต่อพวกเราว่าขณะที่ก๊วยปู้เท้าบอกเล่าเหตุการณ์ต่อมัน มีการพบเห็นสองประการ หนึ่งคือพบเห็นความลับภายในโลง..."

"หนึ่งคือความลับของป้ายสุสาน"

แนฮ้วยผงกศีรษะกล่าวว่า "พวกเราลองตั้งข้อสมมติก่อน"

"ท่านใช่คิดตั้งข้อสมมติว่า ความลับประการสองที่ก๊วยปู้เท้าพบเห็น

คือป้ายสุสานของดักเง็กซี้ก้อนนั้น?"

"ใช่"

"หากก๊วยปู้เท้าเห็นว่า การพบเห็นป้ายสุสานของดักเง็กซี้เป็นความลับประการหนึ่ง อย่างนั้นก๊วยปู้เท้าจะมากจะน้อยมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีของดักเง็กซี้"

"แต่ในสำนวนคดีที่ก๊วยปู้เท้ารับไว้ทั้งสิบสี่คดี หามีคดีของดักเง็กซี้ไม่"

ทั้งสองเงียบงันชั่วขณะ ทิชิ่วพลันกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า "สี่ซือตี๋ ท่านจำได้หรือไม่ว่า เตียไต้ซู่เคยกล่าววาจาใด?"

แนฮ้วยงงงันวูบ ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ "เตียไต้ซู่เคยบอกว่า เท่าที่มันจำได้ คดีที่ก๊วยปู้เท้ารับไว้ มีคดีบุตรชายกระทำปิตุฆาต คดีล่อลวงสตรีดีงามคดีฆ่าข่มขืนซ้ำซ้อน และคดีโจรผู้ร้ายฆ่าคน"

แนฮ้วยก็ตาเป็นประกาย กล่าวว่า "แต่ในสำนวนคดีที่พวกเราดูจากเจี่ยจื่อกือ ไม่มีคดีฆ่าข่มขืนซ้ำซ้อน"

"นอกจากเตียไต้ซู่จำผิด ไม่เช่นนั้น..."

"เป็นไปไม่ได้ เตียไต้ซู่เป็นคนเมาสุรา มิหนำซ้ำทำคดีมานานปี หากมิใช่เป็นคดีที่น่าตระหนก ไม่มีเหตุผลที่จำไม่ได้"

"ด้วยนิสัยใจคอของเตียไต้ซู่ ก็ไม่กล่าวโป้ปด และไม่กล่าวเพิ่มอีกคดีหนึ่ง"

แนฮ้วยกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า "ดังนั้นในสำนวนคดีที่เจี่ยจื่อกือมอบต่อพวกเรา แสดงว่าผ่านการถอนดึงไป คงเหลือแต่คดีที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของก๊วยปู้เท้าแม้แต่น้อย"

"ตอนแรกที่พวกเราเริ่มสืบคดีของก๊วยปู้เท้า ความจริงเดินถูกทาง แต่ถูกล่อให้เดินทางผิด"

แนฮ้วยอดกล่าวมิได้ว่า "เจี่ยจื่อกือเป็นคนตัดสินพิพากษาคดีของ

ดักเง็กชี้"

ทิชิ่วกล่าวว่า "แม้ไม่มีสำนวนคดี พวกเราสามารถตรวจสอบรายชื่อผู้ต้องขังจากผู้คุมคุก"

...ผลจากการตรวจสอบ ดักเง็กชี้ถูกจับดำเนินคดี และพิมพ์ลายมือไว้จริงๆ

...ผู้ที่จับกุมมันคือลมโหมหอบก๊วยเชียฮิ้มก๊วยปู้เท้า

ก๊วยเชียฮิ้มเคยจับกุมผีเสื้อพันบุปผาดักเง็กชี้ที่ไม่มีผู้ใดกล้าจัดการส่งตัวเข้าคุก จากนั้นเจี่ยจื่อก็อตัดสินประหารชีวิต

แต่ที่ปรึกษาดักมีตำแหน่งสูงกว่า ใช้อำนาจโดยมิชอบ ปล่อยตัวบุตรชายของมันโดยพลการ

แต่ดักเง็กชี้หลังจากถูกปล่อยตัวออกมา เพียงกบดานระยะเวลาหนึ่งก็ออกมาก่อคดี ก๊วยเชียฮิ้มเคยจับกุมคนผู้นี้ ย่อมล่วงรู้วิธีก่อคดีของมันเป็นอย่างดี นึกสงสัยต่อการตายของดักเง็กชี้แต่แรก เมื่อผ่านเขตสุสานเห็นป้ายสุสานของดักเง็กชี้ ยิ่งแน่ใจว่าที่ปรึกษาดักรู้เห็นเป็นใจกับการหลบหนีของดักเง็กชี้ ความจริงคิดฟ้องร้องที่ปรึกษาดักเป็นบุคคลแรก

น่าเสียดายก๊วยเชียฮิ้มถูกฆ่าทิ้ง

หากดักเง็กชี้ไม่ออกมาประกอบคดีอีก มิหนำซ้ำลอบเข้าหมู่บ้านซิบแกจึงคร่ากุมเชี่ยวเดียง ก็ไม่ถูกทิชิ่วแนฮ้วยจับตัวไว้ คดีนี้ก็ไม่ได้รับการคลี่คลายแล้ว

หากแม้นความลับของป้ายสุสานเป็นเช่นนี้ อย่างนั้นความลับในโลงเป็นอย่างไร?

ทิชิ่วกับแนฮ้วยตกลงใจไปหาเจี่ยจื่อก็อ ทั้งนี้เพราะความผิดพลาดของสำนวนคดี เป็นเจี่ยจื่อก็อยื่นให้พวกเขา

ทิชิ่วกับแนฮ้วยรุดไปยังดึกตรวจการ กลับไม่พบเจี่ยจื่อก็อ

ทิชิ่วจับตัวคนผู้หนึ่งไปถามไถ่ คนผู้นี้แซ่หู ทุกผู้คนเรียกมันว่าเล่าหู *(คนแซ่หู)* ปกครองข้าราชการเจ็ดแปดสิบคน ปรกติวางก้ามเขื่องโข แต่พอพบพานทิชิ่วกับแนฮ้วย กลับปั้นรอยยิ้มประจบกลาดเกลื่อน

...ด้วยเกียรติภูมิของสี่ยอดมือปราบไม่ว่าผู้ใดก็ครั่นคร้ามอยู่สามส่วน เล่าหูกล่าวว่า "เจี่ยตั่วนั้งควบม้าออกไปแล้ว"

"ไปที่ใด?"

เล่าหูกล่าวว่า "คาดว่าไปที่กรมเมือง" มันกล่าวเสริมว่า "เจี่ยตั่วนั้งมีโทสะรุนแรงปานนี้ เราเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก"

ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ทราบหรือไม่ว่าเจี่ยตั่วนั้งมีโทสะต่อเรื่องใด?"

"เราก็ไม่ทราบ เราเพิ่งกลับจากเมืองแป๊ะชัวติ่ง เข้ารายงานต่อเจี่ยตั่วนั้ง เขาถึงกับหน้าเขียวคล้ำ ถามเราว่านายอำเภอยู้อยู่ที่กรมเมืองหรือไม่ เราบอกว่าเที่ยงวันนี้ นายอำเภอยู้ออกนั่งบัลลังก์ตัดสินคดี คาดว่าคงอยู่ เจี่ยตั่วนั้งพอฟังถึงตอนนี้ ก็โบกมือตัดบท สั่งเราจัดเตรียมม้า..."

ทิชิ่วถามว่า "ท่านรายงานเรื่องใดต่อเจี่ยตั่วนั้ง?"

"เป็นคดีปู้กุ่ยจือแก *(ชาติตระกูลรุ่มรวย)* ทั้งสิบสองชีวิตถูกเลือดล้าง"

"ชาติตระกูลรุ่มรวย?"

...ชาติตระกูลรุ่มรวยเป็นครอบครัวที่ร่ำรวยมหาศาล คนในครอบครัวส่วนใหญ่มีวิทยายุทธ์ติดตัว หลายคนยังมีชื่อเสียงลือเลื่องในยุทธจักร ยามนี้กลับถูกโค่นล้มทำลาย ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่เพียงงงงันวูบ มิหนำซ้ำยังบังเกิดความรู้สึกคุ้นเคยอยู่บ้างชนิดหนึ่ง

เล่าหูเห็นคนทั้งสองตะลึงงันกับที่ จึงกล่าว "ท่านทั้งสองไม่ล่วงรู้คดีชาติตระกูลรุ่มรวยหรือ? คดีนี้เกิดขึ้นเมื่อครึ่งเดือนก่อน คนในชาติตระกูลรุ่มรวยไม่มีคนรอดชีวิต ทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดถูกกวาดไปสิ้น ที่น่าอนาถคือ ชาติตระกูลรุ่มรวยอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของมณฑลสองมณฑล พวก

เราไม่รับสืบสวนคดีนี้ มณฑลติดกันก็ไม่รับดำเนินการ ยืดเยื้อเป็นเวลาสิบกว่าวัน ในยุทธจักรโจษจันเป็นการใหญ่ เจี่ยตั่วนั้งจึงให้เราไปตรวจดูว่า ใช่มีเรื่องเช่นนี้จริงหรือไม่..."

เล่าหูกล่าวสืบต่อ "เรื่องราวสยดสยองยิ่ง ฆ่าคนชิงทรัพย์ยังไม่นับทั้งยังจุดไฟเผาบ้านช่องวอดวาย เราพอกลับมารายงานต่อเจี่ยตั่วนั้ง เขาฟังแล้วก็ผละจากไป..."

เล่าหูอดประโคมโอ่มิได้ "เราผู้นี้ทำงานแคล่วคล่อง แม้แต่โอ้วปักโง้วตั่วนั้งก็เรียกใช้เรา เจี่ยตั่วนั้ง นายอำเภอยู้ก็เห็นถึงคุณค่าของเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยพบว่าไม่มีผู้ฟังแล้ว

ทิชิ่วกับแนฮ้วยล้วนไปแล้ว

เล่าหูเกาศีรษะ พึมพำว่า "ประหลาด วันนี้ทุกผู้คนไฉนหน้าตาเคร่งเครียด ไปมาอย่างรีบร้อน?"

ต่อให้มันขบคิดจนสมองแทบแตก ก็ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

บทที่ 8

สัวการยี่แสัจริง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยเข้าสู่ที่ทำการกรมเมือง ไม่ได้เข้าทางประตูหน้า หากแต่กระโดดโลดข้ามหลังคาดีกเข้าไป

ความเคลื่อนไหวของพวกเขา ย่อมไม่ถูกผู้คนพบเห็น

พวกเขามาถูกเวลาพอดี

นายอำเภอยู้ติ่งลั้งกับพนักงานตุลาการเจี่ยจื่อกือล้วนอยู่ที่ห้องชั้นใน คนทั้งสองเกิดการทุ่มเถียงอย่างรุนแรง

ได้ยินเจี่ยจื่อกือกล่าวว่า "ท่านปิดเรื่องนี้ไม่บอกต่อเรา และถอนสำนวนคดีไป หมายความว่าอย่างไร?"

สุ้มเสียงมันสั่นสะท้านเล็กน้อย แสดงว่าพยายามข่มเพลิงโทสะไว้

นายอำเภอยู้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า "ไม่ได้หมายความว่าอย่างไร ทั้งหมดยังอยู่เป็นปรกติสุข เจี่ยตั่วนั้งไยต้องตื่นเต้นไป?"

"ท่านย่อมไม่ร้อนรน แต่กำหนดเวลาทำลายคดีที่โง้วตั่วนั้งให้กับเราเหลือเพียงหนึ่งวัน ท่านกลับทำลายสำนวนคดีสำคัญไป ทำให้เราเสียเวลาเก้าวันโดยเปล่าประโยชน์"

"สำนวนคดีนั้นเป็นก๊วยปู้เท้าจับโจรปล้นสวาทคนหนึ่ง มีอันใดน่า

ประหลาด?"

เจี่ยจื่อก็อกระชากเสียงว่า "นั่นเป็นที่ปรึกษาคักสั่งให้ท่านทำลายสำนวนคดีไปกระมัง? วันนี้มันพลันส่งซากศพคักเง็กซี้มา บอกว่าโจรราคะชดใช้หนี้กรรมแล้ว เราพอสืบดูค่อยทราบว่า โจรราคะนี้เคยถูกก๊วยปู้เท้าจับตัวไว้ แต่ในสำนวนคดีไม่มีคดีนี้ ดังนั้นเราได้คิด ท่านเมื่อทำลายสำนวนคดีหนึ่ง ย่อมสามารถทำลายสำนวนคดีสอง เราพอใช้คนไปสืบที่ชาติตระกูลรุ่มรวย พบว่ามีเรื่องเช่นนั้นจริงๆ"

"แล้วจะเป็นอย่างไร?"

เจี่ยจื่อก็อกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ท่านสามารถปิดบังผู้อื่น แต่ไม่สามารถปิดบังเรา เบื้องบนมีคำสั่งให้สืบสวนคดีนี้แต่แรก และมอบให้ก๊วยปู้เท้าดำเนินการ มันคงพบเห็นอันใดจึงถูกลอบสังหาร ดังนั้นท่านพานทำลายสำนวนคดีของมันไป"

"เราทำเช่นนั้นมีประโยชน์ใด?"

"ท่านจึงไม่กระทำเรื่องที่ไม่อำนวยประโยชน์แก่ตัวเอง คดีชาติตระกูลรุ่มรวยต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นล้วนตกเป็นของท่านแล้ว"

นายอำเภอยู้ฝีนหัวร่อกล่าวว่า "ท่านยกย่องเราไปแล้ว เราอาศัยอะไรล้มล้างชาติตระกูลรุ่มรวย ค้อนบินบาตรทองของประมุขชาติตระกูลรุ่มรวยเชียะชิวเอี้ยเราต้านรับได้หรือ?"

เจี่ยจื่อก็องงงันวูบ กล่าวว่า "ท่านยังมีผู้สมรู้ร่วมคิด?"

นายอำเภอยู้ทอดถอนใจกล่าวว่า "ไหนเลยเพียงผู้สมรู้ร่วมคิด? เราเพียงเป็นผู้ถูกใช้สอย มิอาจไม่กระทำ"

เจี่ยจื่อก็อพลันอุทานดังอา ชั่วครู่เปล่งเสียงมาว่า "มิน่าเล่า...มิน่าเล่า..."

ยามนั้น ทิชิ่วกับแนฮ้วยที่หมอบฟุบร่างบนกระเบื้องหลังคาเงี่ยหูฟัง

พลันได้ยินเสียงโครมดราหนึ่ง

สุ้มเสียงที่ดังอย่างกะทันหัน ไม่ได้ดังจากภายในห้อง หากแต่ดังจากผนังห้อง

สุ้มเสียงพอดัง ทิชิ่วก็กระแทกสองมือลง ทลายกระเบื้องหลังคาแถบหนึ่ง แนฮ้วยพุ่งปราดลงไป

พริบตาที่แนฮ้วยพุ่งปราดลง เห็นวัตถุสิ่งหนึ่งหดกลับไปในช่องแตกบนผนัง เจี่ยจื่อกือส่ายร่างโงนเงน โลหิตกบปาก ยกมือหมายร้องบอกว่าแต่ได้แต่ส่งเสียงอู้อี้ ไม่อาจร้องบอกได้

นายอำเภอยู้หันหน้าหาผนังด้านนอก ร้องว่า "ท่านมาแล้ว"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความยินดี คล้ายพบพานผู้ช่วยก็มิปาน

เงาร่างสายหนึ่งพลิ้วปราดเข้ามาโดยไร้เสียง กลับพุ่งปราดเข้าหานายอำเภอยู้ ด้วยระดับความเร็วดุจเกาทัณฑ์

นายอำเภอยู้ร้องโพล่งว่า "ถังเฮีย"

ได้ยินเสียงโครม ใบหน้าของนายอำเภอยู้ถูกกระแทกเป็นเลือดเนื้อแหลกเละกองหนึ่ง

แนฮ้วยคิดไม่ถึง คนผู้นั้นฆ่าแม้นายอำเภอยู้ คิดขัดขวางก็ไม่ทันการณ์ ทิชิ่วพลันตวาดก้องโถมจากเบื้องบนลงหา

คนผู้นั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา ควงร่มกระดาษน้ำมันอย่างเร่งร้อน

ฝ่ามือทิชิ่วฟาดใส่ตัวร่มที่หมุนวนอย่างเร่งร้อน พลังฝ่ามือที่แผ่งไปกับสภาวะฝ่ามือล้วนถูกคลี่คลายสลายสิ้น

คนผู้นั้นทางหนึ่งใช้ร่มต้านสองมือของทิชิ่ว ทางหนึ่งถอยปราดอย่างเร่งร้อน คิดล่าถอยไปหน้าประตู

แนฮ้วยพลันชักกระบี่

ขณะที่แนฮ้วยชักกระบี่ คนผู้นั้นกำลังถอยปราดอย่างเร่งร้อน

แนฮ้วยเมื่อแทงกระบี่ออก คนผู้นั้นพอดีพุ่งผ่านข้างกายแนฮ้วยไป

แนฮ้วยกรีดกระบี่ออก เสียงปงคราหนึ่ง คนผู้นั้นถลันวูบออกจากประตูห้องด้านใน ปรากฏของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงบนพื้น

เป็นหมวกเล้ย!

กระบี่ของแนฮ้วยกลับฟันหมวกเล้ยที่สวมบนศีรษะคนถือร่มกระดาษน้ำมันนั่นลงมา

คนผู้นั้นไม่หยุดยั้งชะงัก ฝ่าออกจากประตูชั้นกลางทลายประตูใหญ่ออกไป พนักงานในที่ทำการกรมเมืองรู้สึกมีลมหอบหนึ่งพุ่งผ่าน กระทั่งเงาคนยังไม่ทันเห็นชัดตา อย่าว่าแต่จับกุมคนแล้ว

แต่คนผู้นั้นพอพุ่งผ่านบันไดศิลา พลันรู้สึกใต้เงาแดดเพิ่มเงาสายหนึ่งห้อยลงจากชายคาตึก

เป็นทิชิ่ว

ทิชิ่วกระแทกทลายกระเบื้องหลังคาประมือกับคนถือร่มกระดาษน้ำมันท่าหนึ่ง จากนั้นโผพุ่งกลับขึ้นบนหลังคา ไล่ล่าติดตามคนถือร่มกระดาษน้ำมันนั้น

ขณะเดียวกัน แนฮ้วยพุ่งปราดออกจากที่ทำการกรมเมือง

แนฮ้วยเพียงชักช้าไปชั่ววูบ ทั้งนี้เพราะเขาพบว่าเจี่ยจื่อกือตายแล้ว ดังนั้นผละจากซากศพเจี่ยจื่อกือ ไล่ติดตามออกไป

ชั่วพริบตา ทิชิ่วกับคนถือร่มกระดาษน้ำมันนั้นประมือกันบนร่มเจ็ดกระบวนท่า แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังโลดแล่นออกไป

แนฮ้วยถูกทอดทิ้งล้าหลังเจ็ดวา ทิชิ่วยังรักษาระยะห่างจากคนผู้นั้นเจ็ดเชียะตลอดเวลา

คนทั้งสามวิ่งตะบึงอย่างรวดเร็ว ทั้งทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ทิวทัศน์สองฟากข้างพุ่งผ่านไปอย่างเร่งร้อน

ทั้งสามวิ่งตะบึงเป็นระยะทางอย่างน้อยเจ็ดแปดลี้ คนผู้นั้นพลันชะงักเท้าหันขวับกลับมา

ท่าร่างของมันเร่งร้อนรวดเร็ว เท้าแทบไม่สัมผัสพื้น พริบตาที่ชะงักเท้า ร่างพลันหมุนคว้างกลางอากาศรอบหนึ่ง ดังนั้นมันพอหยุดลง ก็หันหน้าหาทิชิ่ว ร่มกระดาษในมือยังคงหลุบต่ำยิ่ง

ทิชิ่วบอกหยุดก็หยุด คนผู้นั้นพอหยุดชะงักลง ทิชิ่วก็คล้ายตะปูตัวหนึ่งถูกตอกตรึงกับพื้นดิน ไม่ขยับเคลื่อนไหวอีก

ระยะห่างจากคนผู้นั้น ยังคงเจ็ดเชียะดุจเดิม

คนผู้นั้นพลันกล่าวว่า *"ฝีมือที่ดี"*

นี่เป็นครั้งแรกที่ทิชิ่วได้ยินคนผู้นั้นกล่าววาจา

มาตรว่ากางกั้นด้วยร่มกระดาษน้ำมัน ทิชิ่วยังรู้สึกว่าประกายตาคนผู้นั้นกราดเกรี้ยวดุจไฟนรก แต่ก็เย็นเยียบเสียดกระดูก

คนผู้นั้นกล่าวเพียงประโยคเดียว แนฮ้วยก็ติดตามมาถึง

ทิชิ่วกับแนฮ้วยยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

ยามนั้นคนทั้งสองค่อยพบว่า ที่ซึ่งพวกเขายืนอยู่ เบื้องหน้าเป็นสวนผลไม้ ผลส้มยังเขียวอยู่ ในเงาไม้บดบังที่ห่างไปแว่วเสียงสายน้ำไหลหลั่ง มีสะพานแขวนคับแคบสายหนึ่งทอดข้ามไป

คนผู้นั้นยืนอยู่หน้าสวนส้ม ร่มกระดาษน้ำมันยังหลุบต่ำ สองเท้าแยกออกเล็กน้อย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่ทราบผ่านศึกมากน้อยเท่าใด ไม่เคยครั่นคร้ามมาก่อน ยามนี้กลับเย็นเยียบไปทั้งไขสันหลัง

ที่ด้านหลังคนผู้นั้น ยังมีผู้คนสิบสองคน

คนชุดเขียวสิบสองคน ล้วนสวมชุดรัดกุม ดวงตาทั้งสองคู่คล้ายไฟเย็นยี่สิบสี่จุด เจ็ดคนถือกระบี่ด้วยมือขวา ห้าคนถือกระบี่ด้วยมือซ้าย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยรู้จักคนชุดเขียวสิบสองคนนี้

พวกเขายังเคยประมือกัน

4 มือปราบมฆาฌม

ตอน ศึกชโลมเลือด

เป็นสิบสองกระบี่เสื้อเดียว

ด้านหลังสิบสองกระบี่เสื้อเดียวท่ามกลางสวนส้มมีเงาคนเคลื่อนไหว บ้างซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ บ้างเร้นกายอยู่ระหว่างใบส้ม บ้างพานถืออาวุธแสดงตนขึ้น

ทิชิ่วกับแนฮ้วยรู้จักคนเหล่านี้เกือบครึ่ง

คนเหล่านี้บ้างเป็นเจ้าหน้าที่ บ้างเป็นทหาร บ้างเป็นองครักษ์ บ้างเป็นมือปราบ มาตรว่าทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่รู้จักคนส่วนใหญ่ แต่ดูจากเสื้อผ้าการแต่งกาย เป็นที่แน่ใจประการหนึ่ง

คนเหล่านี้ล้วนเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง!

หลังสิบสองกระบี่เสื้อเดียว เบื้องหลังเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่ซุ่มซ่อนเร้นกาย คนผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมา

คนผู้นี้ไว้เครายาวจรดอก เค้าใบหน้าโอ่อ่าน่าเกรงขาม กลับเป็นแม่ทัพมณฑลฮ่อปัก...**โง้วทิเอ็ก** *(ปีกเหล็ก)*

โง้วทิเอ็กยิ้มพลางกล่าวว่า "ในที่สุดพวกเจ้ามาแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวช้าๆ ว่า "ท่านรอนานแล้ว"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า "ก๊วยเซียยิ้มพบเห็นอะไร?"

โง้วทิเอ็กกล่าวว่า "ทรัพย์สินเงินทอง...ทรัพย์สินเงินทองที่สามารถสร้างเมืองสามเมือง ซึ่งเราสั่งสิบสองกระบี่เสื้อเดียวฝังไว้"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ทรัพย์สินเงินทองเหล่านั้น ความจริงเป็นของชาติตระกูลรุ่มรวย ใช่หรือไม่?"

โง้วทิเอ็กกล่าวว่า"และมาจากตระกูลทั้งแปดสองฟากฝั่งแม่น้ำ หัวหน้าหมู่บ้านซิบแกจึงเข้าใจว่าหลังจากฆ่าจ้งก้วงเก้าชีวิตจะได้ครอบครองขุมทรัพย์อันรุ่มรวยมหาศาล แท้ที่จริงขุมทรัพย์ไม่ได้ซุกซ่อนอยู่ในหมู่บ้านซิบแกจึง มีแต่เขากับเราจึงทราบว่าทรัพย์สินเงินทองนั้นอยู่ที่ใด"

... "เขา" หมายถึงคนถือร่มกระดาษน้ำมันนั้น

โง้วทิเอ็กยิ้มพลางกล่าวว่า "ซิบชิวไง้ก็ไม่มีวันหาขุมทรัพย์เหล่านั้นพบ"

แนฮ้วยกล่าวอย่างเย็นชาว่า "แต่ขณะที่พวกท่านฝังขุมทรัพย์ บังเอิญถูกก๊วยปู้เท้าพบเข้า"

โง้วทิเอ็กหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ดังนั้นพวกเราสับเปลี่ยนที่ซ่อนขุมทรัพย์ พวกเจ้าไม่มีวันพบเห็นเด็ดขาด"

ทิชิ่วกล่าวเสริมขึ้น "ท่านส่งเจี่ยจื่อกือมาสืบคดีนี้ จำกัดเวลาให้มันทำลายคดีภายในสิบวันทางหนึ่งสั่งนายอำเภอยู้ทำลายหลักฐานและสำนวนคดีที่มีส่วนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปสิ้น เจี่ยจื่อกือก็ไม่อาจทำลายคดีภายในสิบวันท่านก็สามารถกำจัดมันไปโดยชอบธรรม"

"ความจริงใช่..."

ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ "แต่ท่านมอบหมายภารกิจแก่ที่ปรึกษาดัก แต่มันกลับใช้ตำแหน่งหน้าที่ช่วยบุตรชายมัน และทำลายสำนวนคดีนั้นไป"

"มิหนำซ้ำดักเง็กชี้ยังออกมาประกอบคดี ทั้งยังบุกรุกหมู่บ้านซิบแกจึงตอแยพวกเจ้า ก่อกวนเป็นเภทภัยเช่นนี้"

ทิชิ่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า "นี่เรียกว่าตาข่ายฟ้าแน่นหนา ไม่มีรูให้เล็ดลอดได้"

โง้วทิเอ็กยิ้มพลางกล่าวว่า "สภาพตอนนี้ผู้ใดเป็นผู้ตาย อยู่ที่ฟ้าดินจะเมตตาการุณย์แล้ว"

แนฮ้วยถามอีกว่า "ท่านฆ่าเจี่ยจื่อกือ เป็นแผนซึ่งวางไว้แต่แรก แต่ไฉนกระทั่งนายอำเภอยู้ก็ไม่ปล่อยปละละเว้น?"

โง้วทิเอ็กย้อนถามว่า "มันปราศจากคุณค่าให้ใช้สอยอีก ทิ้งคนที่ไม่มีประโยชน์ไว้โดยไม่ฆ่าทิ้ง ใช่จะรอให้มันมาฟ้องร้องหรือ?" ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ "ตั้งแต่พวกเจ้าพบว่าดักเง็กชี้ยังไม่ตาย สืบสาวสำนวนคดีที่สาบสูญจะช้าเร็วย่อมต้องสืบถึงตัวนายอำเภอยู้ในที่สุดจะทราบว่าเราเป็นคนบงการ

อยู่หลังฉาก ขณะที่เล่าหูบอกต่อพวกเจ้าก็บอกต่อเรา ดังนั้นเราเตรียมตัวไว้แต่แรก" ทอดถอนใจแล้วกล่าวอีกว่า "เราคิดไม่ถึงเรื่องนี้จะชักนำพวกเจ้ามา หากแม้นทราบเรายินยอมรอจนพวกเจ้าจากไปแล้วค่อยลงมือ"

แนฮ้วยถามว่า "อย่างนั้นก๊วยปู้เท้าถูกพวกท่านวางยาเสียชีวิตกระมัง?"

โง้วทิเอ็กหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "มันรายงานต่อนายอำเภอยู้ว่า พบเห็นเงินที่สาบสูญของหมู่บ้านทั้งแปดสองฟากฝั่งแม่น้ำกับชาติตระกูลรุ่มรวย นายอำเภอยู้รีบรายงานต่อเรา เราได้แต่เสาะหาคนไปวางยาต่อมัน"

แนฮ้วยถามอีกว่า "นี่เป็นการลงมือของผู้ใด?"

โง้วทิเอ็กหัวร่อพลางกล่าวว่า "ก๊วยเซียยิ้มมีไหวพริบปราดเปรียว พวกเราคิดวางยามัน แต่เสาะหาคนที่มันไว้วางใจไม่ได้ ยังดีที่มีคนที่มันไว้วางใจผู้หนึ่ง ยอมลงมือเพราะเงินสามร้อยห้าสิบตำลึง หลังจากวางยามัน เราจัดหาป้ายสุสานให้มันโอบไว้ ถึงอย่างไรเราเคลื่อนย้ายขุมทรัพย์ไปแล้ว ปล่อยให้พวกเจ้าเสียเวลาตรวจค้นหลุมฝังศพก็ดีอยู่ คิดไม่ถึงที่ปรึกษาคักชะล่าใจ ก่อเป็นเภทภัยขึ้น"

ทิชิ่วอดถามมิได้ว่า "ที่แท้เป็นผู้ใดวางยาต่อก๊วยปู้เท้า?"

โง้วทิเอ็กเพียงยิ้มโดยไม่ตอบคำ ทิชิ่วกับแนฮ้วยพลันฉุกใจคิด รู้สึกความเยียบเย็นแผ่ซ่านจากส้นเท้าขึ้นมา

ชิบบุ้นอั้งพักอยู่ที่บ้านอันยุ่งเหยิงของก๊วยเด็กโซ่ว ไม่นานรู้สึกง่วงเหงา ฟุบหลับกับโต๊ะภายในห้อง

นางหลับเป็นเวลานานหลายชั่วยาม เมื่อตื่นขึ้นมา เงาแดดเคลื่อนคล้อย จมูกพลันสูดได้กลิ่นหอมชนิดหนึ่ง

นางเบือนหน้ามอง เห็นก๊วยเด็กโซ่วที่อ้วนอุ้ยอ้ายยังนั่งสัปหงก ยามใกล้สนธยา ไฟในห้องครัวลุกโชน แม้แต่กลิ่นบนกระทะน้ำมันก็หอมอย่าง

ประหลาด

ซิบบุ้นอั้งท้องลั่นโครกครากสองคราเห็นไฟในเตาทอทาบเงาอ้อนแอ้นสายหนึ่งกับผนังอิฐ ดังนั้นทราบว่าเป็นผู้ใดมาแล้ว

นางเดินถึงหน้าประตูห้องครัวด้วยความยินดี เรียกร้อง "ไฮ้" คำหนึ่ง

เงาร่างอ้อนแอ้นนั้นไม่เหลียวหน้ากลับ ผัดผักด้วยความแคล่วคล่อง ยิ้มพลางถามว่า "ซาเสียวเจี้ยะตื่นจากความฝันแล้ว?"

เงาร่างอ้อนแอ้นนี้กลับเป็นเซี่ยวเตียง

ซิบบุ้นอั้งเดินเข้าไป ใช้นิ้วคีบผักบนกระทะชิ้นหนึ่งมารับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ทั้งยังดูดนิ้วมือตัวเอง ปากกล่าวว่า "อาซ้อที่ดีของเรา ถึงกับตามมาปรุงอาหารให้กับเซี่ยวโกว *(อาหญิงเล็ก)* ถึงที่นี้ หากมิใช่ผักที่ท่านผัดส่งกลิ่นหอมเย้ายวน ข้าพเจ้าอาจยังหลับฝันไม่ตื่น"

เซี่ยวเตียงร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านมิต้องกล่าวประจบ หวังให้เราผัดอร่อยกว่านี้"

นางยื่นทัพพีไปที่กระปุกเล็กๆ ตักคราหนึ่ง เพียงตักได้เศษผงเล็กน้อย จึงกล่าว "ซาเสียวเจี้ยะ หาเกลือให้กับเรา"

ซิบบุ้นอั้งรับคำอย่างยิ้มแย้มว่า "เมื่อมีของรับประทาน ยินดีปฏิบัติตาม"

แต่นางรื้อนั่นค้นนี่ในห้องครัว กลับหาเกลือไม่พบ

เซี่ยวเตียงเร่งรัดว่า "รีบด่วนด้วย หาไม่กระทะไหม้แล้ว"

ซิบบุ้นอั้งทราบว่าหากกระทะไหม้ อาหารจะไม่น่ารับประทาน ยามร้อนรุ่มพลันใช้กำลัง กลับดึงกรอบไม้บนตู้กับข้าวร่วงหล่นลงมา เห็นมีห่อของเล็กๆ ห่อหนึ่ง ภายในเป็นผงเล็กละเอียดสีขาว ดังนั้นเข้าใจว่าเป็นเกลือ จึงถือเดินเข้าครัวไป ทางหนึ่งร้องว่า "ข้าพเจ้าหาพบแล้ว"

นางไม่ทันสังเกตว่า ที่หน้าประตูห้องครัวปรากฏเงาร่างสายหนึ่งขึ้นโดยไร้เสียง

4 มือปราบมหาดม
ตอน ศึกชโดมเลือด

ภายใต้แสงไฟในเตาสาดส่องใบหน้าอ้วนกลมซีมเซาของคนผู้นี้คล้ายเคลือบไว้ด้วยผงสีทองชั้นหนึ่ง เมื่อเพ่งพิจารณาค่อยพบว่ากล้ามเนื้อใบหน้ามันสั่นกระตุก ลูกกระเดือกสะท้อนขึ้นลง เหม่อมอง *"เกลือ"* ที่ซิบบุ้นอั้งถืออยู่ในมือ

ซิบบุ้นอั้งถามว่า "ใส่มากน้อยเท่าใด?"

เชี่ยวเตียงกล่าวว่า "เพียงเล็กน้อยก็พอ"

ซิบบุ้นอั้งทางหนึ่งโรยเกลือลงไป ทางหนึ่งเบือนหน้าไปถามว่า "ท่านไฉนมาถึงที่นี้?"

เชี่ยวเตียงก้มศีรษะกล่าวว่า "ท่านพอออกมาในหมู่บ้านเกิดเรื่องขึ้น โจรปล้นสวาทผู้หนึ่งบุกเข้าไปคร่ากุมเรา ภายหลังถูกทิยี่เอี้ย แนสี่เอี้ย กับซิบยี่จึงจู้สยบไว้..."

ซิบบุ้นอั้งร้องว่า "อะไร ทิชิ่วกับแนฮ้วยกลับหมู่บ้านไปแล้วหรือ? ข้าพเจ้ากลับรอพวกเขาอยู่ที่นี้"

เชี่ยวเตียงผงกศีรษะกล่าวว่า "แต่พวกเขาออกไปสางคดีอีก ข้าพเจ้าได้ยินแนสี่เอี้ยบอกว่าท่านมารอพวกเขาอยู่ที่นี้ ดังนั้น...ข้าพเจ้าก็มาด้วย"

...ทิชิ่วกับแนฮ้วยบอกว่าจะรุดมาที่นี้ ต้องรุดมาแน่นอน ดังนั้นเชี่ยวเตียงก็มารอพวกเขาในที่นี้

พลันบังเกิดเสียงพิบคราหนึ่ง บนกระทะปรากฏไฟพวยพุ่งขึ้นสูงสามเชียะ ก้นกระทะเกิดเสียงฉี่ฉี่ กลิ่นเผ็ดเหม็นไหม้ชนิดหนึ่งพลุ่งมากระทบจมูก

...ไฉนเป็นเช่นนี้?

...ซิบบุ้นอั้งเพียงโรยเกลือลงในกระทะเท่านั้น

ซิบบุ้นอั้งฉุดลากเชี่ยวเตียงถอยปราดไป เห็นไฟในกระทะพวยพุ่งขึ้นสูงห้าเชียะ เปลวไฟเป็นสีเขียวครามอย่างประหลาด

ทั้งสองตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ไม่ทันสังเกตเห็นด้านหลัง

ใบหน้าอ้วนกลมของคนผู้นั้นหลั่งเหงื่อออกมาเป็นเส้นสาย

คนผู้นั้นกลับเป็นก๊วยเต็กโซ่ว

...ก๊วยเต็กโซ่วไฉนมีสีหน้าเช่นนี้

ขณะที่เปลวไฟในกระทะลุกพรึบขึ้น แนฮ้วยซึ่งอยู่อีกที่หนึ่งพลันชักกระบี่ออกมา

ใต้แสงสีสนธยา ตัวกระบี่เปล่งประกายแวววับจับตา

โง้วทิเอ็กหัวร่อออกมา กล่าวว่า "เราใช้คนชักนำพวกเจ้ามา เพื่อทำศึกที่ยากจะหลีกเลี่ยงครั้งนี้"

แนฮ้วยถามว่า "อาศัยท่าน คนใต้ร่มกระดาษน้ำมัน สิบสองกระบี่เสื้อเดียว และมือซุ่มสังหารอีกสามสิบแปดคน?"

คำพูดพอกล่าว โง้วทิเอ็กสะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า "องครักษ์ประจำตัวของเราทั้งสามสิบแปดคนไม่ได้ปรากฏตัว เจ้ากลับบอกจำนวนได้ นับว่าค่ควรกับการรับศึกครั้งนี้"

เปลือกนอกของแนฮ้วยแม้แสดงออกซึ่งความไม่พรั่น หัวใจกลับตกวูบลง

...ที่ริมน้ำ ทิชิ่วกับแนฮ้วยเคยประมือกับสิบสองกระบี่เสื้อเดียว คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันไม่ได้ลงมือจริงๆ แต่ก็ทำร้ายทั้งสองบาดเจ็บเล็กน้อย หลังจากนั้นทิชิ่วกับแนฮ้วยลงความเห็นว่า หากคนใต้ร่มกระดาษน้ำมันกับสิบสองกระบี่เสื้อเดียวผนึกกำลังจู่โจม พวกตนมีความหวังได้ชัยเพียงสี่ส่วน

...อย่าว่าแต่ยังมีมือซุ่มสังหารอีกสามสิบแปดคน

...ยิ่งอย่าว่าแต่ยังมีโง้วทิเอ็ก

นอกจากนั้นแนฮ้วยยังห่วงใยซิบบุ้นอั้ง จากปากคำของโง้วทิเอ็ก เขาคาดเดาออกว่า คนร้ายที่วางยาต่อก๊วยเซียยิ้มเป็นใคร ซิบบุ้นอั้งกลับตกอยู่ในถ้ำเสือโดยไม่รู้ตัว

พริบตานั้น แนฮ้วยร้อนรุ่มใจ ดุจมีกองเพลิงเผาผลาญ

อุดมสิน : เขียน, ม.ณมวิศน์ : แปล

แนฮ้วยพอร้อนใจขึ้นมา พลังสมาธิก็ไม่เพียงพอ

แต่นี่เป็นการศึกที่คับขันอันตรายถึงที่สุด ไม่อาจชะล่าเลินเล่อแม้แต่น้อย

ทิชิ่วพลันสืบเท้ามาหนึ่งก้าว

ทิชิ่วเพียงกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูแนฮ้วยว่า *"คิดช่วยซาเสียวเจี้ยะ ต้องกำจัดผู้คนขบวนนี้ก่อน คิดกำจัดเภทภัยต้องทุ่มเทสติสมาธิ"*

เขากล่าวรวดเร็วยิ่ง จุดประสงค์เพื่อให้แนฮ้วยลงบจิตสำรวมสมาธิรับมืออย่างสุดกำลัง

ดีที่ทิชิ่วไม่ทราบว่าเชี่ยวเตียงก็ไปหาซิบบุ้นอั้ง ไม่เช่นนั้น เขาใช่รักษาความเยือกเย็นเช่นแนฮ้วยได้หรือไม่

โง้วทิเอ็กยกมือลูบเครา กล่าวว่า "เรื่องของพวกเราต้องสะสางในที่นี้ เราจะไม่เปิดโอกาสให้พวกเจ้าฟ้องร้องเราได้"

ทิชิ่วกล่าวว่า "พวกเราก็ไม่ฟ้องร้องท่าน หากฟ้องร้องขึ้นไป ย่อมมีขุนนางฉ้อฉลให้ความคุ้มครองท่าน พวกเราต้องการปลิดศีรษะของท่าน" กล่าวจบ ถอดหมวกขนนก ปลดป้ายประจำตัวที่ซุกอยู่ข้างเอวออกมา

แนฮ้วยก็กระทำเช่นเดียวกัน

...พวกเขาทำเช่นนี้ เพื่อแสดงว่านี่เป็นการหักหาญผลาญชีวิตในยุทธจักร มิใช่กระทำในฐานะตัวแทนของบ้านเมือง

...ขณะที่กฎหมายไม่สามารถลงโทษผู้ทรงอิทธิพล พวกเขาไม่เสียดายกับการทุ่มเทพลังฝีมือและสติปัญญาเพื่อการตัดสินลงโทษที่ชอบด้วยเหตุผล

...เพื่อธำรงไว้ซึ่งคุณธรรมอันดีงาม แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต

โง้วทิเอ็กย่อมเข้าใจเจตนาของพวกเขา ผู้ที่เข้าร่วมการศึกในครั้งนี้ล้วนเป็นบริวารคู่ใจของมัน ขอเพียงฆ่าทิชิ่วกับแนฮ้วย เรื่องราวเป็นอันยุติลง

แนฮ้วยถามย้ำทีละคำว่า "ค่ำคืนที่ริมน้ำ ผู้ที่ลอบทำร้ายเราที่ด้านหลังใช่ท่านหรือไม่?"

คำถามนี้ถามต่อคนใต้ร่มกระดาษน้ำมัน

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันสงบเยียบเย็นดุจหลังแสงสีสนธยาชั่วครู่ค่อยผงกศีรษะช้าๆ

แนฮ้วยเคยเห็นคนผู้นี้ลงมือสามครา ครั้งแรกที่ริมน้ำกลางวิกาลกระแทกทำร้ายกลางหลังของตน ครั้งที่สองที่จวนข้าหลวง ฆ่าคักเง็กซี้ก่อนค่อยฆ่าที่ปรึกษาคัก ครั้งที่สามในที่ทำการกรมเมือง จู่โจมสังหารเจี่ยจื่อก๊อและนายอำเภอยู้ติดต่อกัน

คนผู้นี้ลงมือสามเที่ยวรวมห้าครั้ง ฆ่าคนสี่คนทำร้ายคนหนึ่ง ทุกครั้งล้วนจู่โจมคราเดียวประสบผล ไม่ลงมือเป็นคำรบสองอีก

อาวุธของมันคล้ายเป็นเชือกเส้นหนึ่ง ปลายเชือกผูกวัตถุสิ่งหนึ่งคล้ายอาวุธลับไม่คล้ายอาวุธลับ ลงมือห้าครั้งครา ยังไม่อาจเห็นชัดตา

แนฮ้วยถามว่า "พวกเราจะพิสูจน์ความเป็นตาย ใช่หรือไม่?"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันไม่ตอบคำ แนฮ้วยกล่าวอีกว่า "ก่อนที่จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ เราต้องการทราบว่าท่านเป็นใคร?"

คนใต้ร่มกระดาษน้ำมันเงียบงันชั่วขณะ ค่อยลดร่มกระดาษน้ำมันไปด้านข้างช้าๆ แสงสีสายัณห์ส่องเฉียงๆ ต้องใบหน้ามันทีละนิ้ว ในที่สุดเผยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน

สีหน้าคนผู้นี้เหลืองดุจดินโคลน คล้ายเคลือบขี้ผึ้งชั้นหนึ่ง ปราศจากความรู้สึกแม้แต่น้อย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่เคยเห็นหน้าคนผู้นี้มาก่อน การมองครั้งนี้ ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

คนเบื้องหน้ายืนหยัดกับที่ คล้ายคราบสังขารที่ไม่มีชีวิตร่างหนึ่ง

ไม่มีชีวิต ไม่มีความรู้สึก ไม่มีข้อกริ่งเกรง และไม่มีความอาลัยอาวรณ์

มือสังหารเช่นนี้ มักสามารถสังหารคู่ต่อสู้ที่มีฝีมือกล้าแข็งกว่ามัน อย่าว่าแต่พลังฝีมือคนผู้นี้สูงเยี่ยมยิ่ง

โง้วทิเอ็กยิ้มพลางกล่าวว่า "ซึ่งความจริง เราก็ไม่ใช่ตัวการที่แท้จริง มันจึงใช่ พวกเจ้าทราบหรือไม่ว่ามันเป็นใคร?"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยนิ่งเงียบงัน โง้วทิเอ็กกล่าวว่า "พวกเจ้าคงเคยได้ยินชื่อของมัน มันเรียกว่าถังทิเชียว"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ถังทิเชียว

ตระกูลถังคิดเป็นใหญ่ในยุทธจักรหลายครั้งคราว ทุกครั้งล้วนล้มเหลวในขั้นสุดท้าย ครั้งล่าสุดความจริงสามารถเกาะกุมโชคชะตาของบู๊ลิ้ม แต่ในที่สุดถูกเชียวชิวจุ้ยจู่โจมทำลาย ได้แต่ระงับความทะเยอทะยานไว้

การยึดครองหมู่บ้านซิบแกจึง และล้มล้างแปดหมู่บ้านสองฟากฝั่งแม่น้ำเป็นแผนของจังก้วงเก้าชีวิตถังซิกเกีย

ตระกูลถังเมื่อคิดเป็นใหญ่ในแผ่นดิน กำลังคนที่ส่งออกไป ย่อมไม่เพียงคนเดียว จังก้วงเก้าชีวิตเพียงเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

ตระกูลถังมณฑลเสฉวนส่งกำลังออกมา ก่อกวนเป็นมรสุมยุทธจักรเพื่อก่อตั้งเป็นสำนักตระกูลถังน้อย

จังก้วงเก้าชีวิตเพียงเป็นหนึ่งในเก้าหัวหน้าตึก สังกัดสำนักตระกูลถังน้อย ยังมิใช่เป็นผู้หนึ่งผู้ใดในเจ็ดยอดฝีมือที่ก่อตั้งสำนักตระกูลถังน้อย

เจ็ดยอดฝีมือที่ก่อตั้งสำนักตระกูลถังน้อย หนึ่งในจำนวนนั้นคือฉิกได้หึง *(เจ็ดแค้นใหญ่)* ถังทิเชียว

ในยุทธจักรน้อยคนที่เคยเห็นพลังฝีมือของถังทิเชียว ทั้งนี้เพราะผู้ที่ประมือกับมัน ล้วนไม่มีชีวิตรอดสืบไป

ในยุทธจักรน้อยคนที่เคยเห็นโฉมหน้าของถังทิเชียวเช่นกัน

ทิชิ่วกับแนฮ้วยเห็นโฉมหน้าของยอดฝีมือหน้าเหลืองใต้ร่มกระดาษน้ำมันผู้นี้ มิหนำซ้ำกำลังจะพิสูจน์ความเป็นตายด้วย

โง้วทิเอ็กกล่าวว่า"ดอนนี้ตระกูลถังมีขุมกำลังกล้าแข็งสุดเปรียบปานขุนนางที่สูงศักดิ์กว่าเรายังคงตกเป็นเครื่องมือของตระกูลถัง สภาพนี้เฉกเช่นสายน้ำอันเชี่ยวกราก พวกเจ้าคิดเป็นแมลงปอขย่มเสาหิน ยากที่จะขัดขวางได้"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยอดหวั่นไหวใจมิได้ ตระกูลถังแทรกซึมไปทุกแห่งหนเที่ยวสร้างสมอำนาจคลังสมบัติ ใช่เพียงหวังเป็นใหญ่ในยุทธจักรหรือไม่?

ทิชิ่วกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านก็ตกเป็นเครื่องมือของตระกูลถังด้วย?"

โง้วทิเอ็กยิ้มพลางกล่าวว่า "เพียงอาศัยเงินทองที่ชาติตระกูลรุ่มรวยกับแปดหมู่บ้านสองฟากฝั่งแม่น้ำทิ้งไว้ ไม่ว่าให้เราทำอะไรก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

แนฮ้วยกล่าวว่า "ที่แท้มียอดฝีมือตระกูลถังร่วมด้วย มิน่าเล่าสามารถวางยาก๊วยปู้เท้า"

...อาวุธลับและพิษของตระกูลถัง ลือเลื่องไปทั่วยุทธจักร

ถังทิเซียวพลันกล่าวว่า *"นั่นยังต้องพึ่งคนวางยา"*

คำพูดของมันนี้ บังเกิดประสิทธิผลเช่นเดียวกับการจู่โจมของมัน ไม่เคยพลาดเป้ามาก่อน

คำพูดนี้สะกิดความไม่สบายใจแก่แนฮ้วยขึ้น

แนฮ้วยมิอาจไม่ร้อนใจได้

...ซิบบุ้นอั้งเป็นไรแล้ว?

ซิบบุ้นอั้งฉุดดึงเชี่ยวเดียงถอยปราดไปด้านหลังเกรงว่าจะถูกเปลวไฟลวกใส่ กลับปะทะชนถูกคนผู้หนึ่ง

ชิบบุ้นอั้งกรีดร้องคำหนึ่ง สร้างความตระหนกแก่เชี่ยวเตียงจนส่งเสียงร้องออกมา

ชิบบุ้นอั้งเหลียวหน้าไป เห็นเป็นก๊วยเด็กโซ่ว ค่อยคลายใจลง ขยี้เท้าร้องว่า "ท่านหลบซ่อนอยู่ด้านหลังพวกเราทำอะไร? สร้างความตระหนกแก่ผู้คนแทบตาย"

ก๊วยเด็กโซ่วไม่ส่งเสียง ชิบบุ้นอั้งชี้ไปที่กระทะ กล่าวว่า "ประหลาด กระทะอยู่ดีๆ ไฉนเกิดไฟลุกไหม้?"

ยามนั้นเปลวไฟค่อยสลัวลง เชี่ยวเตียงขมวดคิ้วกล่าวว่า "นั่นเป็นเกลือหรือ?"

นางเดินไปหยิบ *"เกลือ"* ที่ชิบบุ้นอั้งค้นได้ห่อนั้นขึ้น ก๊วยเด็กโซ่วพลันกล่าวว่า "คืนแก่เรา"

พลางชิง *"ห่อเกลือ"* จากมือเชี่ยวเตียง ชุกเก็บไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง

ชิบบุ้นอั้งทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า "ท่านทำอะไร? นั่นเป็นอะไร?"

"เป็น...เกลือ"

ชิบบุ้นอั้งกล่าวว่า "ประหลาด พอโรยลงไปไฉนพวยพุ่งเปลวไฟสีเขียว รอสักครู่ทิชิ่วกับแนฮ้วยกลับมา ข้าพเจ้าจะถามพวกเขา"

ก๊วยเด็กโซ่วถึงกับหลั่งเหงื่อออกมา

เชี่ยวเตียงกล่าวว่า "แล้วไปเถอะ เราผัดผักเสร็จสองจาน หุงข้าวหม้อหนึ่ง พวกเรารับประทานเท่าที่มีเถอะ"

ชิบบุ้นอั้งรับคำว่า "ตกลง ข้าพเจ้าหิวแต่แรก หากยังไม่รับประทานคงน้ำลายสอหยดหยาดแล้ว"

สตรีทั้งสองหัวร่อออกมา จัดถ้วยตะเกียบ ยกผักที่ผัดไว้ทั้งสองจานออกมา ตักข้าวใส่ชาม ชิบบุ้นอั้งลงมือรับประทานก่อน เชี่ยวเตียงร้องชักชวนว่า "ก๊วยปู้เท้า ท่านก็มารับประทานด้วย"

ก็วยเต็กโซ่วรับคำในลำคอ ยกสุรามาไหหนึ่ง รินสุราใส่ถ้วยเล็กๆ ประคองส่งถึงเบื้องหน้าซิบบุ้นอั้งและเซี่ยวเตียง กล่าวอย่างโง่งมว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าขอคารวะโกวเนี้ยทั้งสองถ้วยหนึ่ง"

ยามนั้น แสงสีสายัณห์ที่ขอบฟ้างามอย่างเศร้าสร้อยนัก

บทที่ ๑

สู่คุณชีวิต

แสงสีสายัณห์ที่ขอบฟ้า คล้ายชโลมด้วยโลหิตชั้นหนึ่ง

แนฮ้วยกล่าวกับถังทิเชียวว่า “ชักอาวุธของท่าน”

ถังทิเชียวจับจ้องมองแนฮ้วย จ้องมองกระบี่ของแนฮ้วย กล่าวว่า “ท่านกับเรา?”

แนฮ้วยผงกศีรษะ ชูกระบี่ขึ้น

ถังทิเชียวกล่าวว่า “ตกลง แต่ไม่ใช่ที่นี้” พลันหันกายไป

แนฮ้วยขณะจะติดตามไป ทิชิ่วพลันเร่งฝีเท้าไปก้าวหนึ่ง กล่าวที่ข้างหูแนฮ้วยประโยคหนึ่ง

ขณะที่ทิชิ่วเร่งฝีเท้ามา สีหน้าแนฮ้วยปรากฏแววไม่ยินยอมอย่างแรงกล้า แต่เมื่อทิชิ่วกล่าวประโยคนั้นกับเขา แนฮ้วยค่อยชะงักเท้า แววตาของทั้งสองปรากฏความรู้สึกลึกล้ำชนิดหนึ่ง เพียงแต่ไม่บอกออกมา

...โปรดถนอมตัว

ไม่ว่าการศึกของฝ่ายใด ล้วนยากที่จะเอาชัยได้ และไม่สามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การแยกจากกันครั้งนี้ นอกจากเตือนสติให้ถนอมตัว ใช่สามารถพบกันอีกหรือไม่?

ลุนสุนสือ : เขียน, ฉ.ฉมวิสณ์ : แปล

4 มือปราชมญาณ

ตอน ศึกชโลมเลือด

...ทิชิ่วกล่าวคำพูดใดที่ข้างหูแนฮ้วย แนฮ้วยจึงยอมเลิกล้มจากการทำศึกกับถังทิเชียว?

ถังทิเชียวสาวเท้าก้าวปราด เดินเข้าสวนส้ม

ทิชิ่วติดตามหลัง ทอดระยะห่างจากถังทิเชียวเจ็ดเชียะ รักษาระยะห่างนี้ไว้ตลอดเวลา

ถังทิเชียวเดินเข้าสู่ส่วนลึกของสวนส้ม เท้าเหยียบย่ำลงบนใบไม้แห้งบนพื้น บังเกิดเสียงซ่าซ่า

เสียงฝีเท้าพลันหยุดชะงัก

ขณะเดียวกัน ทิชิ่วก็ชะงักเท้าลง

ถังทิเชียวกล่าวว่า "เป็นท่าน?"

สุ้มเสียงมันถ่ายทอดจากเงามืดของสวนส้ม คล้ายสะท้อนจากถ้ำอันลึกล้ำ แต่ไม่เหลียวหน้ากลับมา

ทิชิ่วย้อนถามว่า "ที่ใด?"

ถังทิเชียวไม่ตอบคำ เดินไปเบื้องหน้าสืบต่อ

ทิชิ่วติดตามหลัง

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง เดินออกจากสวนส้ม ก็ได้ยินเสียงน้ำรินหลั่ง

ถังทิเชียวเดินต่อไป เสียงน้ำเชี่ยวกรากรุนแรงขึ้น เบื้องหน้าปรากฏเป็นสะพานแขวนกว้างสองเชียะยาวห้าสิบวาสายหนึ่ง

ใต้สะพานเชี่ยวกราก สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน ใต้แสงสีสนธยาสะท้อนเป็นรุ้งเลื่อมพรายสายหนึ่ง

ธารน้ำตกโกรกกระแทกจากฟ้า หินประหลาดระเกะระกะ หุบเหวลึกร้อยวา ในหุบเขาบังเกิดเสียงสะท้อนของน้ำตกดังสะท้าน

ถังทิเชียวเดินถึงหัวสะพาน พลันชะงักเท้าลง

ที่ฐานสะพานสลักอักษรสามตัว "ปวยไส้เกี้ย" (สะพานเหินมา)

สายน้ำตกกระเซ็นซ่าน สะพานไม้ลื่นไถล เคลือบด้วยตะไคร่น้ำ เชือกที่ผูกไว้ก็เก่าคร่ำคร่า กลางสะพานยุบลง คล้ายบันไดฟ้าที่แขวนลงจากฟ้าสายหนึ่ง

ถังทิเชียวกล่าวเสียงเย็นชาว่า "พวกเราจะพิสูจน์ความเป็นตายในสถานที่นี้" กล่าวจบพลิ้วขึ้นบนสะพาน

สะพานไม้เก่าชำรุด แทบรับน้ำหนักของสุนัขเล็กๆ ตัวหนึ่งไม่ได้ แต่ร่างที่พลิ้วขึ้นไปของถังทิเชียว กลับเบาราวใบไม้แห้งใบหนึ่ง

ลมยามเย็นโชยพัด สะพานแขวนส่ายโคลงเคลง คล้ายกับจะขาดกลาง ร่วงลงสู่หุบเหวได้ทุกเมื่อ

ยามนั้น นอกสวนส้มบังเกิดเสียงแผดร้องดังมา

เสียงแผดร้องดังขึ้นอย่างกะทันหัน และขาดหายอย่างกะทันหัน

ทิชิ่วทราบว่าแนฮ้วยลงมือแล้ว

ทิชิ่วสูดลมหายใจลึกๆ เดินขึ้นสะพานแขวนไป

สะพานแขวนสร้างเป็นเวลานานถูกสะเก็ดน้ำตกพร่างพรมชั่วนาตาปี ทั้งเก่าชำรุด ทั้งลื่นไถล ตัวสะพานคับแคบ เพียงอนุญาตให้คนผู้หนึ่งเดินผ่าน คนทั้งสองกลับทำศึกพิสูจน์ความเป็นตายบนสะพานแขวน หากพลาดพลั้งต้องพลาดตกลงไป ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง

ทิชิ่วขึ้นสะพานแขวน ได้ยินถังทิเชียวส่งเสียงดังปานโลหะกระทบกันว่า **"ทำศึกในที่นี้ เป็นหรือตายล้วนสมใจ"**

ทิชิ่วนิ่งเงียบงัน ถอนเท้าซ้ายไปด้านหลังก้าวหนึ่ง เลิกชายเสื้อยาวขึ้นสอดกับสายรัดเอว จากนั้นประสานมือต่อฝ่ายตรงข้าม

ในสายตาของถังทิเชียว ทิชิ่วแม้ยืนอยู่ตอนล่างของสะพาน แต่ท่วงท่าคุจดั่งมังกรที่เหินบินขึ้นฟ้า

อุนสุยสัน : เอียน, ฉ.ฉมวิตน์ : แปล

4 มือปราบมฆาฌม

ตอน ศึกชโดมเลือด

ทิชิ่วประสานมืออย่างนอบน้อม เขาไม่เพียงเคารพต่อศัตรู มิหนำซ้ำยังเคารพต่อฟ้า เคารพต่อดิน เคารพต่อตัวเอง และเคารพต่อวิทยายุทธ์

ถังทิเชียวหน้าเคร่งขรึมสำรวมลง

มันแก้เชือกที่ผูกเอวออก ปลายเชือกผูกวัตถุเป็นรูปวงเดือนเสี้ยวคมเดียวแหลมคม สามารถตัดเส้นผมขาด ถือด้วยมือขวา มือซ้ายกางร่มกระดาษน้ำมัน ปลายร่มปรากฏมีดปลายแหลมท่อนหนึ่งดีดพุ่งออกมา

ถังทิเชียวกล่าวว่า "เราใช้หอกบินเป็นอาวุธ ใช้มีดร่มหนุนเสริม อาวุธของท่านเล่า?"

ในอาวุธลับตระกูลถัง ถังทิเชียวเลือกฝึกหอกบิน

ไม่เคยมียอดฝีมือใช้อาวุธลับนี้ต่างอาวุธมาก่อน มันกลับเลือกฝึกใต้หอกบินเล่มนี้ มันไม่เคยจู่โจมใส่ผู้คนเกินกว่าหนึ่งครั้ง

ทั้งนี้เพราะไม่จำเป็น

มันถามทิชิ่ว ทั้งนี้เพราะมันเคารพต่อคู่ต่อสู้ ยิ่งเคารพต่อทิชิ่ว

ทิชิ่วสั่นศีรษะ ชูมือทั้งสองขึ้น

อาวุธของเขาคือมือทั้งสองข้าง

ยามนั้นในสวนส้มบังเกิดเสียงแผดร้องดังขึ้นสองครั้ง

ทิชิ่วสามารถคำนวณออกว่า การต่อสู้ที่สวนส้มดุเดือดเพียงไหน ด้วยฝีมือฆ่าฟันอันดุดันของแนฮ้วย กลับยืดระยะเวลานานปานนี้ ค่อยบังเกิดเสียงแผดร้องดังขึ้นสามครั้ง มิหนำซ้ำครั้งแรกอยู่นอกสวน ครั้งที่สองและสามอยู่ในสวน แสดงว่าสถานที่ต่อสู้โยกย้ายสับเปลี่ยนไป

ยังดีที่ในเสียงแผดร้อง ปราศจากสุ้มเสียงของแนฮ้วย

แต่ทิชิ่วเข้าใจในตัวแนฮ้วยเป็นอย่างดี ต่อให้สู้ตาย เขาก็ไม่ส่งเสียงออกมาแม้สักคำ

ในสวนส้ม แนฮ้วยส่งเสียงคราง เบาๆ คำหนึ่ง

แนฮ้วยฆ่าคนในสิบสองกระบี่เสื้อเดียวคนหนึ่ง โถมเข้าสวนส้ม พลาดท่าติดกับ แต่ล้วนแล้ววกกายฆ่าคนซุ่มสังหารไปสองคน

แต่ชายโครงด้านหลังของแนฮ้วยถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

ความรู้สึกที่ปวดแปลบแสบร้อนหลังจากที่รับบาดเจ็บ แนฮ้วยแทบรู้สึกได้จากการต่อสู้ทุกครั้ง หลังจากที่โค่นศัตรูพิชิตชัย ความรู้สึกนั้นค่อยสลายคลาย เหลือไว้แต่ริ้วรอยบาดแผลเกลื่อนกลาดทั่วร่าง

แต่ครั้งนี้ไม่เป็นเช่นนั้น แนฮ้วยรู้สึกจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด

ประกายดาบแปลบปลาบ ในแสงสีสนธยาสะท้อนประกายกราดเกรี้ยวแวววับ

ครั้งนี้ศัตรูมีจำนวนมากเกินไปจริงๆ มือกระบี่เสื้อเดียวจู่โจมด้านหน้า มือซุ่มสังหารคอยลอบทำร้าย แนฮ้วยสูญเสียโอกาสตีโต้อันแหลมคมไป

แนฮ้วยบุกเข้าสวนส้ม ตามซอกมุมของใบไม้ เต็มไปด้วยเงาร่างศัตรูเคลื่อนไหววับวาบ

แนฮ้วยจ่อปลายกระบี่ชี้เฉียง ถอยปราดไปด้านหลัง

ผู้คนที่รายล้อมรอบ ก็คุกคามเข้ามาจากรอบด้าน

แนฮ้วยพลันหยุดชะงักลง

พริบตาที่หยุดชะงักลง แนฮ้วยเปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้ายจู่โจมกระบี่ออก

โลหิตสองสายฉีดพุ่งพร้อมเพรียง แทบย้อมส้มสีเขียวเป็นแดงฉาน

คนที่โถมมาจากด้านหน้าพอล้มลง คนที่เร้นกายเข้ามาจากด้านหลังเห็นประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง ถึงกับเห็นลำคอตัวเองปรากฏธารน้ำสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา

เป็นธารโลหิต

มันส่งเสียงร้องราวสุกรถูกตอน ล้มฟุบลงกับพื้น

หน้าผากแนฮ้วยปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา กระบี่ของเขายก

ชูอยู่เบื้องซ้าย มือขวาช่วยมือซ้ายจับด้ามกระบี่ งอเท้าซ้ายลงเล็กน้อย ทุ่มเทน้ำหนักตัวส่วนใหญ่กับเท้าซ้าย

ความคิดต่อสู้ของเขาลุกฮือโหมอย่างรุนแรง ประสาทกล้ามเนื้อทั่วร่างเขม็งเกร็ง พอสะกิดก็ปล่อยออก

ทันใด พื้นใต้ดินที่ยืนอยู่ พลันปรากฏสามง่ามด้ามหนึ่งโผล่พันขึ้นมา...

พื้นใต้ดินมีกำลังซุ่มซ่อน

แนฮ้วยร้องเสียงพิกล โผพุ่งขึ้นฟ้า ที่เท้ากลับเพิ่มบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

คนใต้ดินทลายดินโคลนใบไม้แห้งออกมา แต่เมื่อโผล่ขึ้นมา ศีรษะก็หลุดจากบ่าแล้ว

แนฮ้วยโผพุ่งร่างอยู่กลางอากาศ สังหารคนลอบทำร้าย กลับปรากฏอาวุธเจ็ดเล่มจู่โจมถึงโดยพร้อมเพรียง

แนฮ้วยบินเฉียงๆ ไป ร่อนลงบนต้นส้มเตี้ยๆ ต้นหนึ่ง พลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกจู่โจมถึงด้านหลัง

ก่อนที่ดาบเล่มนั้นจะบรรลุถึงกลางหลัง กระบี่ของแนฮ้วยก็ทิ่มแทงสังหารฝ่ายตรงข้ามไป

ต้นส้มโค่นล้มลง ผู้คนเบื้องล่างชิงฟันต้นส้มโค่นล้มลง

ร่างของแนฮ้วยก็ตกวูบลงไป

อาวุธสิบเจ็ดสิบแปดเล่ม รออยู่ที่เบื้องล่าง

แนฮ้วยพอทิ้งตัวลง พลันสะบัดมือเท้า ซัดส้มสีเขียวสิบเจ็ดสิบแปดผลใส่คนเหล่านั้น

ผู้คนเบื้องล่างถอยปราดไป ปากร้องว่า “มีอาวุธลับ...”

ทางหนึ่งใช้อาวุธปัดป่ายอาวุธลับ พอพบว่าเป็นผลส้ม แนฮ้วยก็ปลิดชีวิตคู่มือสามคน

ท่วงท่าของเขายังคงยกชูกระบี่ขึ้นสูง ใช้เท้าซ้ายเป็นแกนกลาง แต่ทั้งนี้เพราะรับบาดเจ็บที่เท้า ร่างส่ายโงนเงนเล็กน้อย

ศัตรูที่กลุ้มจู่โจมถลันวูบวาบ คมอาวุธสะท้อนประกายชั่วร้ายในแสงสีสนธยา แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ชิงจู่โจมก่อน

ทั้งนี้เพราะที่พวกมันเผชิญ เป็นกระบี่พิฆาตมาร ที่ไม่แปดเปื้อนคราบโลหิต เปล่งประกายเย็นเยียบสยบขวัญ

คนกลุ้มจู่โจมพอกระจายออก สิบเอ็ดกระบี่เสื้อเดียวที่หลงเหลืออยู่ก็ปรากฏกายขึ้น

ผู้คนทั้งสิบเอ็ดคนถลันวูบอย่างเร่งร้อน ก่อเกิดเป็นกระแสลมหวนหอบหนึ่ง ใบไม้ร่วงปลิวปราย สัมสีเขียวสั่นไหว กระบี่สิบเอ็ดเล่มคล้ายงูบินในสายลมสิบเอ็ดตัว พุ่งฉกใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เปลื้องเสื้อผ้าคลุมใส่ศีรษะมือกระบี่เสื้อเดียวคนหนึ่ง ยอมเปลือยร่างท่อนบน ฉกฉวยช่องโหว่ของสิบเอ็ดกระบี่มุดปราดออกไปคุจเสือดาวตัวหนึ่ง

สิบกระบี่เสื้อเดียวประคองพวกพ้องที่ถูกเสื้อผ้าคลุมใส่ขึ้น พบว่าเสื้อผ้าถูกโลหิตย้อมจนแดงฉาน คราบโลหิตแผ่กระจายดุจบุปผาบาน

เป็นบุปผาโลหิต

แสงสีสนธยาแดงราวโลหิต

ธารน้ำตกสะท้อนเป็นรุ้งสาย พาดประดับสะพานแขวน

ทิชิวเพ่งสายตาแน่วแน่มองดูถังทิเชียวทีอยู่ห่างจากเขาสิบเอ็ดเชียะ

ถังทิเชียวควงเชือกบินในมืออยู่เหนือศีรษะ เมื่อหมุนควงรอบหนึ่ง หอกเหล็กที่ผูกติดกับเชือกบินก็บังเกิดเสียงแหลมเล็กแหวกฝ่าอากาศดังขึ้น

หอกบินเหินวนอยู่เหนือสะพานแขวน

หอกบินยิ่งหมุนวนยิ่งเร่งร้อน ม่านพลบค่ำยิ่งมายิ่งเข้มข้น

4 มือปราชญ์ผู้ผม
ตอน ศึกชโลมเมือด

หอกบินหมุนเร็วเกินไป ไม่อาจเห็นเงาของหอกบิน เพียงได้ยินเสียงหวีดหวิวเร่งร้อนดุจห่าเกาทัณฑ์

ในม่านพลบค่ำ ถังทิเชียวที่ควงหอกบินดูไปคล้ายเงาภูตพรายปราศจากร่องรอยให้สืบสาว

...หอกบินไร้สภาพ ตนเองใช่หลบรอดได้หรือไม่?

...ม่านวิกาลใกล้กราย หอกบินในม่านวิกาลยิ่งยากหลบรอดได้

พริบตานั้นทิชิ่วตกลงใจเสี่ยงอันตรายชิงจู่โจม

แต่อีกมือหนึ่งของถังทิเชียวกางร่มออกช้าๆ ใช้ร่มบดบังร่างไว้ ปลายแหลมของร่มคล้ายสัตว์ที่แยกเขี้ยวขาวแวววาวตัวหนึ่ง รออาบเลือดในม่านพลบค่ำ

หอกบินยังหมุนวนอยู่กลางอากาศ

คนอยู่บนสะพานแขวน

สะพานแขวนอยู่กลางอากาศ

ทิชิ่วก็รู้สึกชีวิตตนเองก็คล้ายสะพานแขวนสายนี้ ถูกแขวนอยู่กลางอากาศสามารถพลัดตกลงไป ร่างแหลกเละได้ทุกเมื่อ

บนสะพานกว้างสองเชียะ ยิ่งไม่มีช่องว่างให้หลบหลีกได้

ได้แต่ล่าถอยไป

แต่สำหรับกับสุดยอดฝีมือที่ตระเตรียมพิสูจน์ความเป็นความตายสองคน การล่าถอยเป็นเรื่องทำลายความฮึกหาญนัก อย่าว่าแต่การล่าถอยบนสะพานแขวนที่ลื่นไถล ไหนเลยรวดเร็วกว่าเชือกยาวหอกบินได้

ทั้งไม่อาจถลัน และไม่อาจหลบ และไม่อาจรุก ยิ่งไม่อาจถอย ทิชิ่วพลันเข้าใจความหมายที่ถังทิเชียวชักนำตนมายังสะพานเหินมาสายนี้แล้ว

...ระหว่างความเป็นกับความตาย ต้องมีคนผู้หนึ่งเลือกความตาย อาจบางทีต้องตายทั้งสอง

ลมภูเขาโชยพัด พัดผ่านทุ่งราบ พัดผ่านสวนส้ม โชยพัดสะพานแขวน

แกว่งไกวดุจว่าวกระดาษตัวหนึ่ง

เมื่อลมภูเขาพัดผ่านสวนส้ม ทิชิ่วได้ยินในสวนส้มบังเกิดเสียงแผดร้องกระชั้นเร่งร้อนสี่ครั้ง จากนั้นเป็นเสียงแนฮ้วยตวาดเป็นครั้งที่สาม และเสียงร้องครวญคร่ำคราหนึ่ง

ทิชิ่วลอบร้องในใจ แนฮ้วยอย่างน้อยรับบาดแผลสามแห่ง ศัตรูอย่างน้อยถูกกำจัดไปสิบสามคน

อย่างนั้นสิบสองกระบี่เสื้อเดียว รวมทั้งสามสิบแปดมือซุ่มสังหาร ยังเหลือศัตรูอย่างน้อยสามสิบเจ็ดคน

...แนฮ้วยที่รับบาดเจ็บ ใช่รับมือศัตรูสามสิบเจ็ดคนนี้ได้หรือไม่?

ทิชิ่วพลันใจสั่นสะท้าน ทั้งนี้เพราะมันสัมผัสกับดวงตาที่คล้ายไฟเย็นจากขุมนรกของถังทิเซียว

ดวงตาคู่นั้นความจริงไร้น้ำใจ เยียบเย็นสุดชั่วร้าย ยามนี้กลับปรากฏแววเย้ยเยาะและเห็นใจขึ้นวูบ

ทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามดูออกถึงสมาธิวอกแวกของทิชิ่ว

พริบตาที่จะตัดสินความเป็นความตาย หากยังวอกแวกวุ่นวายต่อเรื่องอื่นมีแต่ความตายสถานเดียว

ทิชิ่วพอรู้สึกตัว ก็สงบจิตระงับใจไว้

ดวงตาคู่นั้นกลับคืนสู่ความไร้น้ำใจ เย็นเยียบสุดชั่วร้ายอีกครา

ลมภูเขาโชยพัดไปในกลุ่มประกายหอกบินก็ถูกบดสลาย บังเกิดเสียงแหลมเล็กเกรี้ยวกราดราวสัตว์ร้ายรับบาดเจ็บ

ยามนั้นแนฮ้วยในสวนส้มบุกซ้ายทะลวงขวาดุจเสือร้ายตัวหนึ่ง คิดกำจัดฆ่าสุนัขล่าเนื้อที่แยกเขี้ยวกางเล็บอยู่รอบข้าง

ทางด้านทิชิ่วกลับไม่เคลื่อนไหว

...ไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป พอเคลื่อนไหวจะตัดสินความเป็นความตายในบัดดล

สภาพการณ์ทั้งสองด้านหนึ่งสงบหนึ่งเคลื่อนไหว แต่ต่างคับขันอันตรายดุจเดียวกัน

หลังเสียงแผดร้องสองครั้ง บังเกิดเสียงร่ำร้องหวนโหยอีกสามคราเป็นคนทีสิบแปดแล้ว!

แนฮ้วยลอบนับในใจ รังสีการฆ่าฟันที่ห่างคิ้วยิ่งเข้มข้นขึ้นกว่าเดิม

สิบกระบี่เสื้อเดียวคุกคามเข้ามาอีก

แนฮ้วยไม่ปะทะตรงๆ สะบัดหน้าหนีไป

เขาทางหนึ่งวิ่ง ทางหนึ่งสะบัดกระบี่ฆ่าฟันศัตรูสองคน ร่างพุ่งฝ่าสวนส้มเร้นหายสาบสูญไป

"อยู่ที่ใด?"

"รีบตาม"

"อย่าปล่อยให้มันหนีรอดได้"

ในเสียงร้องสับสน พลันบังเกิดเสียงแผดร้องโหยหวนคราหนึ่ง

มือกระบี่เสื้อเดียวผู้หนึ่งโลดแล่นผ่านที่ซึ่งมือสังหารขุดหลุมกบดาน พลันถูกประกายกระบี่สายหนึ่งแหวกอกผ่าท้อง

มือซุ่มสังหารอีกสองคนวกกายมาหมายช่วยเหลือ รู้สึกมีเสียงลมเร่งร้อนไล่หลัง ทั้งสองไม่ทันเหลียวหน้าไป ก็หลั่งโลหิตล้มลง

รอจนทั้งหมดโอบล้อมเข้ามา ศัตรูก็สาบสูญไร้ร่องรอย

ได้ยินเสียงแผดร้องอีกครา มือกระบี่เสื้อเดียวที่เฝ้าอยู่ริมสวนส้มยกมือกุมอกล้มลง

เมื่อทุกผู้คนเข่นฆ่าเข้าไป ปรากฏมือซุ่มสังหารสามคนทยอยล้มลง เงาสีเทาสายหนึ่งถลันวูบแล้วหายวับ

ในสวนส้มที่เพลิงอำมหิตคุกรุ่น คาวโลหิตคละคลุ้ง ชีวิตคนคล้ายผลส้มที่ถูกเหยียบย่ำ ปราศจากคุณค่าแม้แต่น้อย

มือกระบี่เสื้อเดียวผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า "อย่าปล่อยให้มันหนีออกมาจากสวนส้ม..."

มือถือกระบี่โถมออกไป เห็นทุ่งร้างรางเลือน อาทิตย์ลับหาย ปราศจากร่องรอยศัตรู กลับบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้นวูบ

ยามนั้นเสียงสวบคราหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่งปักลงจากบนต้นไม้อย่างเร่งร้อนจมหายไปในขม่อมมัน

มือซุ่มสังหารสองคนกระโดดจู่โจม กลับร่วงหล่นจากกลางอากาศ ลำคอปรากฏโลหิตลำหนึ่งฉีดพุ่งออกมา

เงาคนพุ่งปราดดุจวิหคมหึมา มือกระบี่เสื้อเดียวผู้หนึ่งแทงสกัด บนกระบี่แปดเปื้อนคราบโลหิตสายหนึ่ง

เงาร่างนั้นตกวูบลง เร้นหายกับพุ่มไม้ดุจสุนัขจิ้งจอกสีเทาตัวหนึ่ง

ทุกผู้คนคิดเข้าไปตรวจค้น มือกระบี่เสื้อเดียวที่กระบี่แปดเปื้อนโลหิตร้องดังๆ ว่า "ทั้งหมดรวมตัวกัน อย่าได้กระจายออก"

คนเหล่านี้ล้วนเป็นมือดีที่กร่ำศึกอย่างโชกโชน พลันเข้าใจสถานการณ์ในบัดดล เคียงบ่าเคียงไหล่รุกถอยในสวนส้ม มือซุ่มสังหารที่ล่าถอยชักช้าคนหนึ่งพลันล้มลงกับพื้นโดยไร้เสียง กระดูกสันหลังถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง โลหิตไหลทะลักออกมา

ม่านพลบค่ำเข้มข้นกว่าเดิม ในสวนส้มไม่มีเสียงนกร้อง ปราศจากเสียงแมลงระงม มีแต่หยาดเหงื่อของคู่ต่อสู้ กลิ่นคาวในสายเลือด และรังสีแห่งการฆ่าฟัน

พวกมันทราบว่า ขบวนค่ายกลที่ตนเองก่อขึ้น ถูกแนฮ้วยทะลวงทำลาย ตอนนี้สวนส้มกลับกลายเป็นหลุมพรางกับดักของพวกมัน แนฮ้วยกลับซ่อนตัวอยู่ในความมืด

พวกมันต้องรวมตัวกัน มิให้ถูกศัตรูที่เร้นลับดุจวิญญาณภูตพรายลอบจู่โจมสังหารไปทีละคน

อุณสุอสัน : เธียน, ฉ.ฉมวิตฉ์ : แปล

พวกมันลอบนับจำนวนคน คงเหลือมือกระบี่เสื้อเดียวเจ็ดคน และมือซุ่มสังหารยี่สิบเอ็ดคน แทบบาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่ง

ม่านพลบค่ำค่อยถักสานเป็นเสื้อวิกาลทีละน้อย สภาพรอบข้างหมองมัวลง ปรากฏแต่เค้าของความมืด จะรับมือศัตรูถือกระบี่เลือดเย็นได้อย่างไร?

ม่านพลบค่ำลึกล้ำ ม่านราตรีที่ดำมืดดุจปีกค้างคาวยังอยู่ห่างไกลอีกเท่าใด

"จุดไฟ"

มือกระบี่เสื้อเดียวผู้หนึ่งออกคำสั่ง สุ้มเสียงสั่นสะท้าน เพิ่งสัมผัสกับความประหวั่นพรั่นพรึงของการถูกซุ่มสังหารเป็นครั้งแรก

ม่านวิกาลเริ่มเข้มข้นพร้อมกับกลิ่นคาวเลือด การศึกยังไม่สงบ

เชี่ยวเตียงชะเง้อคอมองดูม่านพลบค่ำที่ไกลลักราย ในใจไม่ทราบครุ่นคิดอะไร

ขอบฟ้าที่ไกลภูเขา ปรากฏดาวจรัสแสงดวงหนึ่ง ไม่ทราบเรืองแสงได้อย่างไร

ซิบบุ้นอั้งดุก๊วยเด็กโซ่วว่า "ท่านไฉนโง่งมปานนี้ ไฉนคารวะสุราแก่สตรีได้ พวกเราไม่ชอบดื่มสุรา หากจะคารวะ ก็คารวะน้ำชา"

ก๊วยเด็กโซ่วงงงันวูบจึงกล่าว "เราจะไปยกน้ำชามา" พลางเดินไปยังด้านหลัง

เชี่ยวเตียงค้อนซิบบุ้นอั้งวงหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านใช้มันไปใช้มันมา มันยังไม่ได้รับประทานอาหาร"

ซิบบุ้นอั้งหัวร่อพลางกล่าวว่า"ข้าพเจ้ากลับรับประทานอิ่มหนำแล้ว"

เชี่ยวเตียงเหม่อมองแสงสีพลบค่ำที่ขอบฟ้าอีกครา คล้ายสตรีที่มากรักเลื่อมใสต่อแสงสีสนธยา

ชิบบุ้นอั้งใช้ตะเกียบเคาะถาดอาหาร บังเกิดเสียงดิงดังกล่าวว่า "อาซ้อในอนาคตของข้าพเจ้า ท่านซึมเซาอันใด?"

เซี่ยวเตียงพึมพำว่า "ท่านฟัง"

สายลมโชยพัดยอดไผ่ อากาศเย็นสดชื่นยิ่ง ชิบบุ้นอั้งเงี่ยหูฟังชั่วขณะกล่าวว่า "เป็นเสียงลม"

"ยังมี"

"ไม่มีแล้ว"

เซี่ยวเตียงทอดสายตาไปที่ไกลตาอีกครา กล่าวว่า "คล้ายมีคนเรียกพวกเรา"

ชิบบุ้นอั้งหัวร่อพลางกล่าวว่า "นั่นเป็นเสียงท่านป่าร้อง"

ยามนั้นก๊วยเต็กโซ่วยกน้ำชาสองถ้วยเดินเข้ามา ส่งถ้วยหนึ่งให้กับเซี่ยวเตียง ส่งอีกถ้วยหนึ่งต่อชิบบุ้นอั้ง ตนเองยกถ้วยสุราที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้น กล่าวว่า "ข้าพเจ้าขอคารวะ..."

ชิบบุ้นอั้งร้องเพ้ยอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า "ไฉนมากมารยาทปานนี้ ดื่มก็ดื่ม ยังคารวะอันใด?"

พลางยืดคอหมายดื่มน้ำชาลงไป

คนที่ยี่สิบแปดแล้ว

แนฮ้วยนับในใจ คาดคำนวณว่าศัตรูคงเหลือมือกระบี่เสื้อเดียวห้าคน และมือซุ่มสังหารสิบเจ็ดคน

เป้าหมายจู่โจมสังหารของเขา อยู่ที่มือกระบี่เสื้อเดียว

เขาต้องฉวยโอกาสที่พละกำลังเปี่ยมล้น พลังสมาธิหาญยึกกำจัดศัตรูสำคัญไป

มาตรว่าศัตรูเพียงหลงเหลือยี่สิบสองคน แต่เขาไม่รู้สึกปลอดโปร่งคลายใจ เพราะสืบเนื่องจากสาเหตุสี่ประการ

โง้วทิเอ็กยังไม่ลงมือ กระทั่งปรากฏยังไม่ปรากฏกายขึ้น นี่จึงเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของเขา

สอง ซิบบุ้นอั้งตอนนี้เกรงว่าอยู่ร่วมกับฆาตกรที่น่ากลัว โดยไม่รู้สึกถึงภัยอันตราย เขาต้องเร่งรีบจัดการกับคนเหล่านี้ เพื่อรุดไปช่วยเหลือนาง

สาม ยี่ซือเฮียทิชิ่วต่อสู้กับถังทิเซียวทางด้านนั้น ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ถังทิเซียวแสดงว่าเป็นศัตรูที่น่ากลัวยิ่งกว่าสิบสองกระบี่เสื้อเดียวและสามสิบแปดมือซุ่มสังหารรวมกันเสียอีก

สี่ เขาเสียโลหิตไม่น้อย พลังสมาธิและเรี่ยวแรงอยู่ในระหว่างการเสื่อมสูญ

นึกถึงทั้งสี่ข้อนี้ ต้องว้าวุ่นใจขึ้นมา พลันได้ยินเสียงกระแสลมดาบดังขึ้นที่ด้านหลัง แนฮ้วยไม่ทันปิดป้อง แทงกระบี่ย้อนกลับไป

เสียงฉึกคราหนึ่ง กระบี่ของเขาแทงถูกร่างคนผู้หนึ่ง กระแสลมดาบที่ด้านหลังก็ผนึกค้าง แต่เบื้องหน้าปรากฏลมกระบี่สองสายทะลักมาถึง

แนฮ้วยไม่ทันถอนกระบี่ที่ฝังอยู่ร่างคนกลับมา ร้องเสียงพิกล โถมกายไปเบื้องหน้า หลบรอดจากสองกระบี่นี้ กลิ้งตัวไปในสวนส้ม

มือกระบี่เสื้อเดียวทั้งสองจ้วงแทงตามติด แนฮ้วยทางหนึ่งกลิ้งร่างทางหนึ่งฟาดสองมือออก ตบใส่ลำต้นส้ม เสียงเกรียวกราวเมื่อใบและผลส้มสาดซัดใส่มือกระบี่เสื้อเดียวทั้งสองดุจห่าฝน

คนทั้งสองเข้าใจว่าเป็นอาวุธลับอันร้ายกาจ ทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งปัดป่าย รอจนปัดป่ายพ้นผ่าน แนฮ้วยก็หายวับไปแล้ว

คนทั้งสองขณะจะร้องเรียกผู้คนที่เหลือมาตรวจค้นตามล่า คนผู้หนึ่งพลันรู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง ทรวงอกปรากฏปลายกระบี่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

มือกระบี่เสื้อเดียวนั้นมีสีหน้าประหลาดพิกลถึงที่สุด พวกพ้องของมันได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ ก็หันกายเบือนหน้ามา

ม่านวิกาลเข้มข้น มันไม่ทันเห็นปลายกระบี่ที่ทรวงอกของพวกพ้อง เพียงเห็นสีหน้าอันดื่นเต้นสงสัยของพวกพ้อง ต้องงงงันวูบ

พริบตาที่งงงัน ได้เท้าถูกผู้คนเกี่ยววูบ ซวนเซเสียหลักไปปะทะชนกับพวกพ้อง เสียงฉี่เมื่อปลายกระบี่ท่อนนั้นแทงใส่ทรวงอกมัน

ความเจ็บปวดทำให้มันแผดเสียงแหบแห้งออกมาครึ่งเสียง แต่ความประหวั่นพรั่นพรึงต่อความตาย ทำให้อีกครึ่งเสียงของมันไม่สามารถเปล่งออกมา

แนฮ้วยถอนกระบี่ ปลายกระบี่เท่ากับถอนดึงออกจากร่างของพวกมันสองคน

ยามนั้น แสงไฟสว่างวูบขึ้น แนฮ้วยตกอยู่ในวงล้อมอีกครา

มือกระบี่เสื้อเดียวทั้งสามมือซ้ายถือคบไฟ มือขวาถือกระบี่ ดวงตาทั้งหกข้างเปล่งประกายอาฆาตแค้นจนวาววับ

มือซุ่มสังหารทั้งสิบหกคนปิดสกัดหนทางรุกถอยและการเคลื่อนย้ายทุกประการของแนฮ้วยไว้

แนฮ้วยเปิดศึกที่นอกสวนส้ม เข่นฆ่าเข้าสวนส้ม หาที่กำบัง ติดกับรับบาดเจ็บ จากนั้นเปลี่ยนจากสว่างเป็นที่มืด อาศัยความมืดลอบสังหารคู่มือไม่น้อย แต่ตอนนี้ต้องตกอยู่ในวงล้อมของศัตรูอีกครา

มือที่จับกระบี่ของแนฮ้วยมั่นคงดุจศิลาแลง แต่โลหิตที่ไหลหลั่งจากชายโครง ข้อเท้า กลางหลัง ใบหน้าทั้งสี่แห่ง ย้อมที่ซึ่งเขายืนหยัดอยู่จนเปียกชุ่ม

แสงไฟลุกช่วงโชติ เพลิงการฆ่าฟันยิ่งรุนแรง

อุฤทุลธัณ : เรียง, ณ.ณมวิลณ์ : แปล

บทที่ 10

หลั่งเลือดฉอโลมฉิน

ม่านวิกาลเข้มข้น

หอกบินยังหมุนวน บังเกิดเสียงแหลมเล็กต่างๆ ในลมภูเขา ฉีกทำลายประสาทความรู้สึกของทิชั่ว

ทิชั่วยืนหยัดบนสะพานดุจขุนเขาบรรพต เบาหวิวดั่งขนนกกา

พวกเขายืนประจันกันระยะเวลาหนึ่งแล้ว

ทิชั่วมองดูไฟปีศาจในดวงตาถังทิเซียว หมอกราตรียิ่งมายิ่งเข้มข้น

...ถึงเวลาลงมือแล้ว

ถังทิเซียวเหลือบเห็นทิชั่วกวาดมองร่างท่อนล่างของตน หอกบินพลันพุ่งจู่โจมออก

พุ่งจู่โจมใส่ร่างท่อนบนของทิชั่ว

หอกบินที่ฝ่าอากาศนี้ ฮวบยิ่มได้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่เคยใช้กิมกังปุกไอ้วชิงกอ *(ลมปราณวชิระคงกระพัน)* แฝงอยู่ในได้เพ้าชิ่ว *(แขนเสื้อใย)* ม้วนเอาไว้ หอกบินยังกรีดทำลายแขนจีวร จู่โจมสังหารฮวบยิ่มได้ซือ ผู้เฒ่าคุณธรรมแห่งเทียนชัวก็ใช้เฮี้ยงโกวบักตุ้ง *(โล่ไม้แห้งฟ้าพิสดาร)* ต้านสภาวะ จู่โจมของหอกบิน แต่หอกบินยังทะลวงโล่เข่นฆ่าสังหารผู้เฒ่า

4 มือปราบมฆาฌม
ตอน ศึกชโลมเลือด

คุณธรรมหัวหน้าราชองครักษ์แห่งวังหลวงลู่เอ็งเอี้ยใช้พลังเสียวเอี้ยงเต้งกิมกังชิว *(มือ วชิระหนัก)* ควงกระบองพันชั่งปัดกระแทกหอกบิน แต่ยังถูกหอกบินตัดกระบอง ปลิดชีวิตลู่เอ็งเอี้ยไป

ในยุทธจักมีแต่ได้กี้หงิเลียกกินดอฮุ้น *(ดาบทองธวัชหาญกล้า)* จึงฮกก่ายใช้ธงแดนดินม้วนหอกบินไว้ แต่หอกบินยังทลายธงออกมาโค่นจึงฮกก่ายล้มลง หลังจากนั้นจึงฮกก่ายไม่สามารถสู้ศึกอีก

ยามนี้หอกบินฝ่าอากาศฉึกทำลายลม จู่โจมใส่หน้าทิชิ่ว

...ทิชิ่วรับมือได้หรือไม่?

พายหินด้ามหนึ่งหวดใส่ก้านคอแนฮ้วย กลับหวดถูกอากาศธาตุ มือซุ่มสังหารที่มีพลังแขนกล้าแข็งนั้นไม่ทันจู่โจมเป็นคำรบสอง ก็ถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง

เพียงแทงกระบี่หนึ่ง ไม่แทงกระบี่สอง นี่เป็นเพลงกระบี่ของแนฮ้วย

ทั้งนี้เพราะน้อยคนที่ถูกแทงใส่กระบี่หนึ่งโดยไม่เสียชีวิต

แต่ชายโครงของแนฮ้วยถูกตาขอตะขาบตะกุยใส่คราหนึ่ง รับบาดเจ็บไม่น้อย

รวมทั้งมือซุ่มสังหารที่ใช้พายหิน บนพื้นเพิ่มซากศพของมือซุ่มสังหารอีกห้าซาก

แนฮ้วยทราบว่าตนเองไม่สามารถต่อสู้สืบต่อ ดังนั้นโถมจู่โจมใส่คบไฟในมือของมือกระบี่เสื้อเดียวทั้งสาม

ขอเพียงดับไฟ ฝ่ายตรงข้ามมีพวกมาก ตนเองอยู่ในความมืด กลับชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

แต่มือกระบี่เสื้อเดียวทั้งสามไม่เพียงมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมทั้งยังมีไหวพริบปราดเปรียว คอยถลันหลบการจู่โจมของแนฮ้วย หาโอกาสแทงกระบี่ใส่เขา

แนฮ้วยโถมไปเบื้องหน้า แทงปราดใส่มือกระบี่เสื้อเดียวคนหนึ่ง เขาผมเผ้ายุ่งสยาย หยาดเหงื่อซุ่มไปทั้งหัวคิ้ว ในแสงไฟโชติช่วง คล้ายผู้คลุ้มคลั่งกระบี่ที่น่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ

มือกระบี่เสื้อเดียวนั้นต้านหนึ่งกระบี่ ถอยปราดไปในกลุ่มคนฝ่ายตน แนฮ้วยตะลุยไล่ เข่นฆ่ามือซุ่มสังหารคนหนึ่ง ขณะจะรุกคุกคาม พลันรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ ชวนเซเสียหลักแทบล้มลง ต้องปักกระบี่ใส่พื้นทรงกายไว้

เงาคนถลันวูบวาบ ในแสงไฟปรากฏอาวุธจู่โจมโหมใส่ร่างเขา

แนฮ้วยคำรามก้อง ถอนกระบี่โผพุ่งกายขึ้น

กระบี่พอถอนออกมา ดินโคลนครอบคลุมใส่คบไฟที่สั่นไหว ทันใดคบไฟดับวูบไปในบัดดล

แนฮ้วยโผพุ่งขึ้นฟ้า ฟันกระบี่ลง เสียงทึบเมื่อคบไฟอันหนึ่งถูกฟันหักสะบั้น

ทุกผู้คนขู่คำราม อุทานอย่างแตกตื่น มือกระบี่เสื้อเดียวชูคบไฟอันสุดท้าย ร้องว่า *"คุ้มครอง..."*

มันเพิ่งส่งเสียงร้องสองคำ กระบี่ของแนฮ้วยก็แทงใส่ปากของมัน พร้อมกันนั้นปรากฏมือซุ่มสังหารเจ็ดแปดคนเร้นกายถึงด้านหลังแนฮ้วย

ยามนั้น โลหิตที่ฉีดพุ่งจากปากของมือกระบี่เสื้อเดียวนั้นพร่างพรมคบไฟดับไป รอบบริเวณพลันมืดมิดลง

ความมืดสร้างความประหวั่นลนลานแก่มือซุ่มสังหารที่โอบล้อมเข้ามา ปรากฏผู้คนสองสามคนล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

พวกมันเพิ่งล่าถอย เสียงแผดร้องพลันดัง มือซุ่มสังหารที่หลงเหลือห้าคนมีเพียงผู้คนสองคนโชซัดโชเซล่าถอย อีกสามคนจบสิ้นชีวิต

แนฮ้วยยังอยู่ในความมืด

กระบี่ของเขาเปล่งประกายเยียบเย็น

มือซุ่มสังหารที่หลงเหลือ และมือกระบี่เสื้อเดียวสองคนล้วนได้ยิน

เสียงลมหายใจอันหนักหน่วงของเขา

ทันใด แสงไฟลุกโชนขึ้น ที่แท้คบไฟที่ถูกฟันหักบนพื้นลามเลียถูกใบไม้แห้ง เปลวไฟลุกลามออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานให้หลังสวนส้มทั้งหลังก็ตกอยู่ในทะเลเพลิง

แนฮ้วยกับคู่มือที่เบื้องหน้าทั้งเก้า ยังคงเผชิญหน้ากัน

หอกบินชัดจู่โจมมาถึง

ทิชิ่วไม่ได้มองดูหอกบิน หากแต่ใช้หูฟัง

ในม่านวิกาล หอกบินปราศจากร่องรอยให้สืบสาว ใช้หูจำแนกกลับได้ยินอย่างชัดเจน

หอกบินพุ่งจู่โจมใส่ใบหน้าทิชิ่ว

ทิชิ่วยื่นมือขวาตะปบปราด คว้าจับหอกบินไว้

หอกบินจมหายไปในมือทิชิ่ว

แต่พลังที่แฝงมากับหอกบิน เพียงถูกพลังมือของทิชิ่วสลายไปครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งยังสามารถทะลวงอกทะลุปอดไป

ยามคับขันเป็นตาย ทิชิ่วกดมือซ้ายลงบนมือขวาตนเอง

พลังอันมหาศาลของหอกบิน ความจริงกระตุกมือขวาของทิชิ่วไปด้านหลัง กระแทกใส่ทรวงอกตนเอง แต่ทิชิ่วพอเพิ่มมือซ้ายเข้าไป นับว่าสะกดหอกบินเอาไว้

หอกบินมีเพียงด้ามเดียว

ทิชิ่วกลับมีมือเหล็กคู่หนึ่ง

ทิชิ่วคว้าจับหอกบิน เท่ากับควบคุมสถานการณ์เอาไว้

พริบตานั้น ถังทิเชียวพลันโถมเข้ามาดุจอสูรดำตนหนึ่ง พับร่มกระดาษน้ำมัน ปลายแหลมของร่มแทงใส่ท้องน้อยทิชิ่ว

ทิชั่วสองมือกดหอกบิน ไม่ทันปิดป้อง ปลายแหลมของร่มก็ปักใส่ท้องน้อยแล้ว

ยามนั้นทิชั่วพลันส่งเสียงตวาดสะท้านฟ้าสะเทือนดินขึ้น

ปลายแหลมของร่มแทงใส่เลือดเนื้อสามหุน ทิชั่วเกร็งลมปราณขึ้น ปลายแหลมของร่มแทบแทงเข้าไปไม่ได้ เพียงผลักเคลื่อนเข้าไปอีกห้าหุน

ซึ่งหมายความว่าปลายแหลมของร่มแทงใส่ท้องน้อยทิชั่วห้าหุน

เสียงตวาดของทิชั่วพอกระทบโสตถังทิเซียว คล้ายอสนีบาตยามแล้ง ยามกะทันหันถังทิเซียวแทบมองไม่เห็นอันใด และไม่ได้ยินอันใด

ทิชั่วยังไม่คลายมือจากหอกบิน แต่กวาดออกเท้าหนึ่ง

เท้านี้เกี่ยวถูกเท้าหน้าของถังทิเซียว มันอ้าปากกว้าง แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา ร่างพลิกร่วงไปทางซ้าย

ขณะที่ทิชั่วรับศึกถังทิเซียวแทนแนฮ้วย เคยกระซิบที่ข้างหูแนฮ้วยประโยคหนึ่ง คำพูดประโยคนี้ทำให้แนฮ้วยเลิกล้มความคิดที่จะทำศึกกับถังทิเซียว

"เราค้นพบจุดอ่อนของมันแล้ว"

นี่เป็นคำพูดที่ทิชั่วกล่าวกับแนฮ้วย

นับแต่ถังทิเซียวปรากฏกายขึ้นที่บ้านพักรับรองของนายอำเภอยู้ ทิชั่วก็สังเกตร่างท่อนล่างของมัน ครั้งที่สองพบพานถังทิเซียวที่บ้านพักของเจี่ยจื่อกือ ทิชั่วยังคงจับตาดูเท้าของมัน ก่อนการทำศึกที่สะพานแขวน ทิชั่วยังคงมุ่งความสนใจที่เท้าคู่นี้

ผลจากการจับตาดู พบว่ารองเท้าข้างซ้ายของถังทิเซียวแม้เป็นเช่นเดียวกับคนธรรมดา แต่ดูจากรูปนิ้วเท้า นิ้วเท้าข้างซ้ายของถังทิเซียวเป็นนิ้วเท้าคู่

ที่มณฑลเสฉวนอันรกร้าง มีชาวเผ่าเอี้ยวกับชาวเผ่าไป๋อี๋ที่มีนิ้วเท้าติดกัน ถังทิเซียวก็เช่นกัน นิ้วเท้าก้อยติดกับนิ้วเท้านาง นิ้วเท้ากลางติดกับ

นิ้วเท้าชี้ โดยแยกจากกันไม่ออก

ซึ่งก็หมายความว่า เท้าซ้ายของถังทิเชียวมีนิ้วเท้าเพียงสามนิ้ว

หากเป็นยามปรกติ ความผิดปรกตินี้ย่อมไม่ส่งผลกระทบกระเทือนต่อยอดฝีมือเช่นถังทิเชียว

แต่ตอนนี้ทั้งสองทำศึกบนสะพานเหินมา

ความคับขันอันตรายของสะพานเหินมา ทำให้ทิชิ่วไม่มีหนทางล่าถอย ไม่มีช่องทางหลบเลี่ยง ได้แต่รับหอกบินตรงๆ

แต่สะพานเหินมาก็เป็นเหตุให้ถังทิเชียวเสียหลักการทรงตัว พลัดตกลงสู่หุบเหวอันลึกล้ำดั่งฝันร้าย

ถังทิเชียวล้มตัวไปทางซ้าย เท้าซ้ายลื่นไถลออกจากพื้นสะพานพลิกร่วงลงไป

พริบตานั้น ถังทิเชียวเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ถึงกับอ้าปากค้าง แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

ยามนั้นทิชิ่วคลายมือออก มิใช่เขาจงใจคลายมือ หากแต่ถูกพลังกระแทกของหอกบิน กระแทกจนนิ้วทั้งสิบทั้งปวดทั้งชา ไม่อาจคว้าจับหอกบินต่อไป

ถังทิเชียวลากพาหอกบินตกวูบลงไป

พริบตาดุจประกายไฟ ร่างถังทิเชียวชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

ที่แท้เชือกผูกหอกบินยังพัวพันข้อมือทิชิ่วไว้ ดังนั้นถังทิเชียวไม่ร่วงหล่นลงไป

ทิชิ่วเกร็งกำลังกระชากดึง ถังทิเชียวก็ยืมกำลังพาตัวกลับขึ้นบนสะพาน

แต่สะพานแขวนไม่อาจทนแรงสั่นสะเทือน เชือกปอขาดผึงออก ตัวสะพานเอียงวูบยุบลง

ทิชิ่วคิดพุ่งปราดไปที่หัวสะพาน พลันปวดแปลบที่ท้องน้อย ต้องทรุด

ฮวบลง

ตัวสะพานขาดจากกัน ร่วงลงสู่หุบเหวลึกล้ำเบื้องล่าง

ถังทิเซียวชิงหนีบร่างทิชิ่ว พุ่งปราดกลับขึ้นฝั่ง สะพานสายหนึ่งผ่านการตึกดับขันดราหนึ่ง

ถังทิเซียววางร่างทิชิ่วลง ในม่านวิกาล ดูไปคล้ายรูปปั้นที่เงียบขรึมรูปหนึ่ง

ทิชิ่วสูดลมหายใจลึกๆ ข่มความเจ็บปวดที่ท้องน้อย กล่าวว่า "ท่านช่วยชีวิตเราครั้งหนึ่ง"

ถังทิเซียวกล่าวว่า "ท่านก็ช่วยชีวิตเราครั้งหนึ่ง"

"พวกเราไม่ติดค้างกันและกัน"

ถังทิเซียวกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไม่ ท่านช่วยเราก่อน ท่านชนะพวกเราพิสูจน์ความเป็นความตาย ผู้ใดแพ้ผู้นั้นต้องตาย"

"พวกเราสามารถทำศึกอีกครา"

ไม่ทันกล่าวจบ รู้สึกผิดปรกติ ถังทิเซียวจ้องมองดูเขาดุจไฟปีศาจสองสาย กล่าวเสียงแห้งแล้งว่า "**นี่คือธ้วยเอี้ยม** *(เกลืออัคคี)* ของตระกูลถัง ที่โง้วทิเอ็กให้เรามอบต่อก๊วยเด็กโซ่ว ใช้วางยาก๊วยเซียฮิ้ม เราแม้ตายก็ขอตายใต้ยาพิษของตระกูลถัง ขอบคุณท่านที่ส่งเสริม"

ขาดคำ ยืดคออ้าปาก แหงนหน้าพ่นเปลวไฟออกมากลุ่มหนึ่ง

เมื่อเปลวไฟแตกสลาย ร่างที่ปราศจากชีวิตของมันก็พลิกร่วงลงจากหน้าผา

...คนของตระกูลถังไม่อาจสู้แพ้

...มือดีของสำนักตระกูลถังน้อย ยิ่งไม่อาจรับความอัปยศของการพ่ายแพ้

...สำหรับกับมัน การพ่ายแพ้คือความตาย

...ถังทิเซียวยอมตายใต้พิษของตระกูลถังมันเห็นว่าตายอย่างถูกกาละ

ดังนั้นตายโดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ

ทิชิ่วเห็นถังทิเชียวกลืนพิษเกลืออัคคีของตระกูลถังลงท้องยังสามารถพูดจาเป็นปรกติ จากนั้นพิษกำเริบ กลับอ้าปากพ่นเปลวไฟออกมาได้

หากแม้นเปลวไฟคำนี้พุ่งใส่ตนเอง ตนเองไม่แน่ว่าจะหลบรอดได้ แต่ถังทิเชียวไม่ได้ทำเช่นนั้น

ทิชิ่วมองดูบึงน้ำที่มืดมิดสนิท รู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ไม่ทราบไว้อาลัยต่อถังทิเชียวที่ตายโดยไม่ยอมสยบ หรือเสียโลหิตที่ท้องน้อยมากเกินไป หรือว่าฉุกคิดว่าซิบบุ้นอั้งที่บ้านก๊วยเด็กโซ่ว อาจรับประทานเกลืออัคคีที่เคยเผาผลาญอวัยวะภายในของก๊วยเซียฮิ้มกับถังทิเชียวลงไป

ไม่ว่าอย่างไร หลังการศึกครั้งนี้ สะพานเหินมาสาบสูญโดยไร้ร่องรอยอีก

ที่ห่างไปปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งจับขอบฟ้า สาดส่องท้องฟ้าราตรีจนสว่างไสว

แนฮ้วยยังต่อสู้เสี่ยงชีวิตในแสงไฟ

แนฮ้วยจู่โจมสังหารมือซุ่มสังหารอีกสี่คน

เปลวไฟลุกฮือโหม ต้นไม้และกิ่งไม้แห้งในสวนสัมเผาไหม้ดังเพียะพะโค่นล้มลง

แนฮ้วยหลบเลี่ยงจากการพัวพันของมือซุ่มสังหารสามคนเกร็งกำลังอึดหนึ่งโถมจู่โจมใส่มือกระบี่เสื้อเดียวผู้หนึ่ง

มือกระบี่เสื้อเดียวนั้นต้านหนึ่งกระบี่ ถอยกายไปหนึ่งก้าวรับอีกหนึ่งกระบี่ ถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว อดส่งเสียงร้องด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสียมิได้

มือซุ่มสังหารสามคนโหมจู่โจมใส่แนฮ้วย แนฮ้วยหมุนตัวไปรับศึกมือกระบี่เสื้อเดียวนั้นค่อยมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ ขณะจะหลีกหนี

แนฮ้วยพลันแทงใส่มันอีกหนึ่งกระบี่

มือกระบี่เสื้อเดียวนั้นปิดสกัดกระบี่นี้ทันท่วงที เสียงดิงคราหนึ่ง ถูกคุกคามถอยไปอีกหนึ่งก้าว จากนั้นส่งเสียงร้องออกมาราวสุกรถูกเชือด

ที่แท้ด้านหลังมันเป็นทะเลเพลิง เสื้อผ้ากลางหลังถูกไฟลามใส่แล้ว มันร้องเสียงพิกลโถมออกไป แนฮ้วยใช้กระบี่สู้มือซุ่มสังหารทั้งสามตวัดเท้าเตะกลับหลัง เตะมือกระบี่เสื้อเดียวนั้นปลิวลิ่วกลับไป

มือกระบี่เสื้อเดียวนั้นดิ้นรนในกองไฟ ยังคิดฝ่าออกมา แต่ไฟลุกไหม้ไปทั่วร่าง เจ็บปวดรวดร้าวสุดทนทาน ปัดป่ายมือเท้าไปมา ต้นส้มที่ลุกไหม้ต้นหนึ่งพลันโค่นล้มลงถมทับใส่ ส่งเสียงแผดร้องไม่ขาดหู

ยามนั้น แนฮ้วยปลิดชีวิตมือซุ่มสังหารอีกคนหนึ่ง พลันรู้สึกแสบร้อนที่กลางหลัง ถูกกระบี่เล่มหนึ่งแทงใส่

แนฮ้วยพลิกตัวกลับไป แทงกระบี่ออกอย่างว่องไว

ผู้ที่ทิ่มแทงทำร้ายเขาเป็นมือกระบี่คนสุดท้าย มันไม่นำพาต่อการตายของพวกพ้อง เร้นกายถึงด้านหลังแนฮ้วยโดยไร้เสียง กลับจู่โจมประสบผล

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่มันคือ กระบี่ของมันแทงถูกกลางหลังแนฮ้วยชัดๆ แต่ปลายกระบี่จมลึกไปในเลือดเนื้อสามหุน แนฮ้วยพลันพลิกตัวคราหนึ่ง ปลายกระบี่กรีดใส่ชายโครงด้านหลังของเขาเป็นบาดแผลยาวสี่นิ้ว แต่ไม่ได้แทงถูกกลางหลัง

มือกระบี่เสื้อเดียวนั้นค่อยทราบว่า เหตุใดแนฮ้วยรับบาดแผลหกสาย ยังสามารถสู้ศึกต่อไป พวกตนเองเพียงจู่โจมหนึ่งกระบี่ก็เสียชีวิต

แนฮ้วยมีปฏิกิริยาที่ปราดเปรียวผิดธรรมดาชนิดหนึ่งทุกครั้งที่อาวุธของศัตรูกระทบถูกร่าง สามารถโน้มตัวหรือหงายร่างทันเวลา เป็นเหตุให้ถูกแทงทำร้ายไม่ลึกนัก มาตรว่าเสียโลหิตมาก แต่อาวุธไม่จมลึกไปในกล้ามเนื้อกระทบกระเทือนถึงเอ็นชีพจร

มือกระบี่เสื้อเดียวนั้นล่วงรู้ถึงวิธีรักษาตัวรอดของแนฮ้วย แต่ไม่สามารถหลบรอดจากชะตากรรมได้

มันเพิ่งได้คิด ไม่ทันจู่โจมกระบี่สองออก กระบี่ของแนฮ้วยก็แทงทะลุคอหอยมันไป

แนฮ้วยถอนกระบี่ มือซุ่มสังหารสามคนโถมเข้ามา คนผู้หนึ่งใช้ดาบฟันถูกไหล่ซ้ายของแนฮ้วย

แนฮ้วยไม่ได้ตีโต้ ตวาดว่า "พวกเจ้ายังไม่ไสหัวไปอีก?"

มือซุ่มสังหารทั้งสามงงงันวูบ เห็นอัคคียิ่งมายิ่งรุนแรง พวกพ้องล้มตายทีละคน ในใจยิ่งมายิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย

แนฮ้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า "สิบสองกระบี่เสื้อเดียวตายหมดสิ้น พวกเจ้าเหลือเพียงสามคน โง้วทิเอ็กไม่กล้าสู้ศึก พวกเจ้ายังจะรอความตายในที่นี้หรือ?"

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากัน สีหน้าปรากฏแววมืนงงสงสัย ในที่สุดล่าถอยไป หมุนตัววิ่งหนีกลับเส้นทางเมื่อขามา

พวกมันพอหลบหนี แนฮ้วยก็ไม่อาจยืนหยัดสืบไป มือขวาสั่นระริก กระบี่คดงอ ไม่สามารถประดับประคองร่างไว้ เสียงเพียะเมื่อคนร่วงลงกับพื้น

หากมิใช่ปรากฏมืออันแข็งแกร่งคู่หนึ่งประคองเขาไว้ ฉุดลากออกจากวงต่อสู้ เกรงว่าแนฮ้วยต้องจบชีวิตในทะเลเพลิงแล้ว

ทิชิ่วห้ามเลือดให้กับแนฮ้วย แนฮ้วยก็พันแผลให้กับทิชิ่ว

การศึกในยุทธจักรดับขันอันตราย พวกเขาสี่ซือเฮียดี่ ไม่ทราบห้ามเลือดพันบาดแผลให้กับกันและกันกี่ครั้ง

แนฮ้วยกล่าวกับทิชิ่วว่า "ท่านโค่นถังทิเชียวพ่ายแพ้จริงๆ"

ทิชิ่วกล่าวว่า "นั่นเป็นคู่ต่อสู้ที่ยากรับมือจริงๆ เราสามารถเอาชนะมัน นอกจากพึ่งพาโชคช่วยแล้ว ยังสืบเนื่องจากเราลงมือก่อน"

...ถังทิเชียวชักนำทิชิ่วไปยังจุดอับที่ไม่มีหนทางถอย ควงหอกบินรอจู่โจม แต่ทิชิ่วค้นพบจุดอ่อนของถังทิเชียวตั้งแต่ตอนพบหน้าที่บ้านรับรองของนายอำเภอยู้ เมื่อถึงคราลงมือ ก็เกาะกุมจุดอ่อนนี้จู่โจมใส่

อัคคีในสวนส้มเริ่มอ่อนลง

พวกเขาต้องการม้าเร็วตัวหนึ่ง

...ด้วยอาการบาดเจ็บของพวกเขา ยากจะเร่งรุดเดินทางได้ ต้องใช้ม้าเป็นพาหนะ

...มาตรว่าไม่มีม้า ทั้งสองก็ต้องรุดไป

ทั้งสองประคับประคองกัน ผุดลุกขึ้นอย่างยากเย็น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนดังมา

คนควบขับบนหลังม้า แทบแนบร่างกับหลังม้า ขนคอม้าปิดบังหน้าตาของมันไว้

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสบตากันวูบ ทิชิ่วพลันกระโดดปราดไป ยื่นมือคว้าจับบังเหียนม้า ฉุดรั้งโดยแรง

ม้าที่ควบตะบึงส่งเสียงร้องก้อง ยกขาหน้าขึ้น คนบนหลังม้าเสียหลักกลิ้งตกลงมา

ทิชิ่วตาแหลมคมมือว่องไว ประคองคนเอาไว้ ที่แท้เป็นเจ้าหน้าที่เก่าแก่ของกรมเมือง...**เล่าหู** *(คนแซ่หู)* นั่นเอง

เล่าหูขณะจะชักดาบ พอเห็นทิชิ่ว ต้องถามโพล่งว่า "ไฉนเป็น...**ทิยี่เฮีย** *(นายที่สองแซ่ที)*? สร้างความตระหนกแก่เราแทบตายแล้ว..."

ทิชิ่วถามว่า "เล่าหู ท่านไฉนมาที่นี่?"

"เป็น**โง้วตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าโง้ว)* ใช้เรามาที่นี่ หากพบพานถังไต้เฮียและพวกให้บอกว่าโง้วตั่วนั้งคำนวณแต่แรกว่าพวกมันต้องได้ชัย เขาล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง หากเห็นทิยี่เฮียกับแนสี่เฮีย ให้บอกว่า..."

"บอกว่าอะไร?"

4 ยิ้มปราชมฆาตม
ตอน ศึกชโลมเลือด

เล่าหูกล่าวว่า "ให้บอกว่า...ขอบคุณท่านทั้งสองช่วยกำจัดคนแบ่งสมบัติให้กับเขา เขาไปก่อนก้าวหนึ่ง เรา...เราไม่ทราบโง้วตั่วนั้งกล่าวเช่นนี้มีความหมายอย่างไร..."มันมองดูรอยยิ้มเย้ยเยาะตัวเองของทิชิ่วกับแนฮ้วย ถามว่า "ทิยี่เฮีย แนสี่เฮีย ที่นี้ที่แท้เกิดเรื่องใด? อัคคีเพลิงนี้..."

พริบตานั้น ทิชิ่วกับแนฮ้วยล้วนเข้าใจแล้ว

...ขณะที่โง้วทิเอ็กบงการถังทิเชียวและสิบสองกระบี่เสื้อเดียว พร้อมด้วยสามสิบแปดมือซุ่มสังหารที่เข้าร่วมกับแผนการจู่โจมต่อทิชิ่วกับแนฮ้วย มันกลับฉวยโอกาสปลีกตัวจากไป

...การศึกครั้งนี้ไม่ว่าฝ่ายใดบาดเจ็บล้มตาย มันตระเตรียมออกจากราชการ ฮุบสมบัติที่จับจ่ายชั่วชีวิตยังใช้ไม่หมดเพียงลำพัง

...การปะทะแตกหักครั้งนี้ กลายเป็นหอยกาบนกกระยางต่อสู้กัน ตกเป็นเครื่องมือแสวงผลประโยชน์ของคนทะเยอทะยาน

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ทิชิ่วกับแนฮ้วยนอกจากฝืนยิ้มให้แก่กันยังสามารถทำอย่างไรได้

เล่าหูไม่คล้ายเป็นคนทราบข้อเท็จจริง ซึ่งความจริงหากเล่าหูล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุ โง้วทิเอ็กก็ไม่ใช้มันมาถ่ายทอดวาจาแล้ว

ทิชิ่วไม่ตอบคำถามของเล่าหู เพียงตบไหล่มัน กล่าวว่า "พวกเราขอยืมม้าของท่านสักครา"

กล่าวจบพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า มือหนึ่งฉุดดึงแนฮ้วยขึ้นมานั่งที่ด้านหลัง ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง กระตุ้นม้าควบขับจากไป

ลมราตรีโชยกระทบหน้าคนทั้งสอง โชยพัดปากแผลปวดแปลบแสบร้อน แต่ในใจพวกเขากลับบังเกิดเสียงร้องร่ำด้วยความเร่งร้อนขึ้น

...ซิบบุ้นอั้งเป็นไรแล้ว?

จิตใจทั้งสองหนักอึ้งดำมืดดุจเดียวกับม่านวิกาล มาตรว่าม้าเร็วควบขับดุจสายลมก็ตาม

บ้านน้อยจุดตะเกียงน้ำมันริบหรี่ ในม่านวิกาลแลดูโศกซึ้งเป็นพิเศษ

ม้าเร็วยังห้อตะบึง ทิชิ่วกับแนฮ้วยแยกย้ายกระโดดลงจากหลังม้าโถมถึงข้างประตู กลับเห็นหญิงสาวนางหนึ่งวิ่งออกจากห้องด้วยความยินดี แสงสีวิกาลขับเน้นเค้าใบหน้าอันนุ่มนวลจนเด่นชัดเป็นพิเศษ

...เป็นเชี่ยวเตียง

ทิชิ่วถามโพล่งว่า "เชี่ยวเตียง ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

พลางกุมมือของนางอย่างลืมตัว...ปลายนิ้วของเชี่ยวเตียงล้วนเย็นเฉียบ

แนฮ้วยรีบถามว่า "บุ้นอั้งโกวเนี้ยเป็นไรแล้ว..."

ไม่รอฟังคำตอบของเชี่ยวเตียง ชิงถลันเข้าห้องไป

ใต้แสงตะเกียง แนฮ้วยมองปราดเดียวก็เหลือบเห็นซิบบุ้นอั้ง

ซิบบุ้นอั้งนอบฟุบอยู่กับโต๊ะ

แนฮ้วยร่ำร้องเรียก "บุ้นอั้ง..." กลับเห็นผมเผ้าของซิบบุ้นอั้งสั่นพลิ้วคราหนึ่ง เงยหน้าลืมตางัวเงีย กล่าวว่า "ผู้ใดเรียกข้าพเจ้า?...ข้าพเจ้าไฉนหลับไปอีก?"

แนฮ้วยตะลึงลานกับที่ แม้ปีติยินดี กลับไม่แสดงออกอย่างไร ความลิงโลดยินดี ทำให้เขาลืมความเจ็บปวดบนร่างไป

ทิชิ่วรู้สึกปลดแอกอันหนักอึ้งลงจากหลัง กล่าวถามเชี่ยวเตียงว่า "ก๊วยเด็กโซ่วเล่า?"

เชี่ยวเตียงชี้มือเรียวงามไป ปากกล่าวว่า "ตายแล้ว"

ทิชิ่วกับแนฮ้วยกวาดตามอง เห็นที่มุมห้องนอนไว้ด้วยคนผู้หนึ่งอยู่ในสภาพอ้าปากค้าง ปากและลำคอไหม้เกรียม คือหลานชายของก๊วยเซียฮิ้ม นามก๊วยเด็กโซ่วเอง

ทิชิ่วไม่เข้าใจ กล่าวว่า "ไฉนเป็นเช่นนี้?"

เชี่ยวเตียงยิ้มพลางกล่าวว่า "ขณะที่ข้าพเจ้าผัดผัก พบว่าเกลือใน

ครัวประหลาดอยู่บ้าง ขณะจะตรวจดูโดยละเอียด กลับถูกก๊วย...ปู้เท้าช่วงชิงไป จากนั้นมันคารวะสุราต่อพวกเรา พวกเราไม่ดื่ม มันเปลี่ยนเป็นคารวะน้ำชา ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัย ฉวยโอกาสที่มันหมุนตัวไป ก็รีบสับเปลี่ยนถ้วยสุราของมันกับพวกเรา..."

ซิบบุ้นอั้งยกมือตบอก กล่าวว่า "ข้าพเจ้าขณะจะดื่มน้ำชาของมัน มันชิงดื่มสุราลงไป จากนั้นแผดเสียงร้องออกมา กลิ้งตัวไปมา ชั่วขณะก็พ่นไฟจากปาก สุดท้ายกลายเป็นเช่นนี้..." พลางชี้มือไปยังซากศพก๊วยเต็กโซ่ว แลบลิ้นด้วยความตระหนก กล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ใดกล้าดื่มน้ำชาของมันอีก?"

ทิชิ่วกล่าวชมเชยเชี่ยวเตียงว่า "ท่านฉลาดยิ่ง"

ขณะกล่าว แววตาอบอุ่นกว่าแสงโคม รอยยิ้มลึกล้ำกว่าความรักของรัตติกาล

เชี่ยวเตียงหน้าแดงวูบ ซิบบุ้นอั้งถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ข้าพเจ้าเล่า?"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านโชคดียิ่ง"

ซิบบุ้นอั้งกล่าวด้วยความพึงพอใจว่า "อย่างนั้นก็พอแล้ว ข้าพเจ้ากลัวใช้สมองที่สุด พอใช้สมองก็ปวดเศียรเวียนเกล้า ขอเพียงโชคดีก็พอแล้ว" จากนั้นหันไปถามแนฮ้วยว่า "เป็นไร พวกท่านสางคดีเสร็จสิ้นแล้ว?"

แนฮ้วยฝืนยิ้มกล่าวว่า "นับว่าสิ้นสุดแล้ว"

ซิบบุ้นอั้งลืมตากลมโต กล่าวว่า "สิ้นสุดก็สิ้นสุด ไฉนบอกว่า *'นับว่า' อีก?"*

ทิชิ่วตอบแทนว่า "คดีนับว่าสิ้นสุดแล้ว แต่ตัวการร้ายผู้หนึ่งหนีรอดได้"

ซิบบุ้นอั้งขมวดคิ้วกล่าวว่า "ดังนั้นพวกท่านต้องติดตามไป?" ขณะกล่าว น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเหว่ว้า

แนฮ้วยสั่นศีรษะกล่าวว่า "ตามไม่ทันแล้ว"

ซิบบุ้นอั้งกลับกลายเป็นปีติ กล่าวว่า "อย่างนั้นปล่อยมันไปเถอะ ไม่

ต้องตามแล้ว อภัยคนได้ควรอภัย"

ทิชิ่วกล่าวว่า "ไม่อาจอภัยได้ มีคนผู้หนึ่งมาถึงละแวกนี้ พวกเราจะส่งข่าวทางพิราบสื่อสาร ขอให้เขาติดตามจับกุมตัวการร้ายนั้น"

ชิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างไม่เชื่อถือว่า "ยังมีคนมีความสามารถเหนือกว่าพวกท่านอีก?"

ทิชิ่วหัวร่อพลางกล่าวว่า "วิชาสะกดรอยและเพลงเท้าของเขา ความจริงไร้ผู้ต่อต้าน"

เขามองดูแนฮ้วย คนทั้งสองล้วนหัวร่อขึ้นมา เสียงหัวร่อพอดัง ห้องน้อยเปลี่ยนเป็นอบอุ่นกว่าเดิม

แนฮ้วยกล่าวว่า "เขาคือซาซือเฮีย *(ศิษย์ผู้พี่ที่สาม)* ของเรา"

ซาซือเฮียของแนฮ้วย คือมือปราบอันดับสามในสี่ยอดมือปราบนามดุยเมี่ย *(ล่าชีวิต)*

ระหว่างนี้ดุยเมี่ยติดตามสืบคดี มาถึงสองฟากฝั่งแม่น้ำเช่นกัน

ชิบบุ้นอั้งปรบมือด้วยความยินดี กล่าวว่า "ประเสริฐ พวกท่านไม่ต้องไปสืบคดี สามารถเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปจับจิ้งหรีด..."

ทิชิ่วกล่าวกับแนฮ้วยว่า "แต่เรายังมีเรื่องต้องกระทำ"

แนฮ้วยถามว่าเรื่องอันใด ทิชิ่วกล่าวว่า "ท่านใช่สังเกตหรือไม่ ขณะที่พวกเราห้อม้ารุดมา ไฟประมงบนผิวน้ำกับแสงตะเกียงบนฝั่งกะพริบส่งสัญญาณให้แก่กันรวมสามครั้ง? คาดว่าอาจก่อคดีชั่วร้ายใด เราจะไปสืบดูสักครา"

ชิบบุ้นอั้งกล่าวกับแนฮ้วยว่า "ท่านเล่า?"

แนฮ้วยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราจะไปที่หมู่บ้านยุงใหญ่"

ชิบบุ้นอั้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านคิดพาตัวไปป้อนยุง?"

แนฮ้วยกล่าวว่า "เราคิดสืบคูยุงที่กัดคนตาย"

...หมู่บ้านยุงใหญ่มียุงกัดคนตาย ปรากฏอยู่ในสำนวนคดีของก๊วย

เชียยิ้ม คดีนี้สะกิดความสนใจของแนฮ้วยขึ้น

ชิบบุ้นอั้งทอดถอนใจกล่าวว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปด้วย"

เชี่ยวเตียงยิ้มพริ้งพราย กล่าวว่า "ซาเสียวเจี้ยะ ท่านมิใช่กลัวยุงกัดหรอกหรือ?"

ชิบบุ้นอั้งกะพริบตาย้อนถามว่า "หรือว่าท่านกลัวลมทะเลโชยพัด?"

สตรีทั้งสองยกมือเรียวงามปิดปาก หัวร่อด้วยความเบิกบานใจ สองข้างแก้มล้วนปรากฏแววแดงระเรื่อขึ้น

ทิชิ่วกับแนฮ้วยสบตากันอีกครา เห็นถึงประกายอันเจิดจรัสในดวงตาของกันและกัน

จบตอนศึกชโลมเลือด

คำนำ

นวนิยายกำลังภายในที่แล้วมาของข้าพเจ้าแทบไม่มีตัวละครหญิงนี่ทำให้ผู้คนนึกถึงปรมาจารย์ภาพยนตร์กำลังภายในจางเชอะ* ในผลงานของเขา มีพลังอันกล้าแกร่งที่ไม่มีผู้ใดลอกเลียนแบบได้ชนิดหนึ่ง นางเอกมักเพียงเป็นสิ่ง "แต่งแต้ม" หรือ "ขับเน้น" อาจบางทีในวัยเยาว์ชมภาพยนตร์จางเชอะค่อนข้างมาก จึงถูกแทรกซึมโดยไม่รู้ตัว

แต่ในผลงานยุคหลังของข้าพเจ้า เริ่มมีตัวละครหญิง ทั้งยังมีมากกว่าหนึ่งคน ทุกครั้งที่เขียนตอนหนึ่ง จะส่งให้ชอเซี้ยงอีอ่านดู ไต่ถามเธอมีความรู้สึกต่อตัวละครนี้อย่างไร รับฟังความเห็นของเธอ ค่อยเขียนต่อไป ถึงแม้เธอค่อนข้างจิตนิยม บางความเห็นข้าพเจ้าไม่เห็นพ้อง แต่ก็มีผลสะท้อนต่องานเขียนข้าพเจ้า

นวนิยายกำลังภายในชมชอบสร้างสรรค์วีรบุรุษหญิงงาม ทั้งนี้เพราะชีวิตของพวกเขาหลากสีหลากสัน มิหนำซ้ำมีนิสัยใจคอชนิดสุดปลายประสบการณ์ก็แปลกพิสดาร โดยข้อเท็จจริงแล้ว เจ้าหน้าที่มือปราบเป็นบุคคลที่ขาดไม่ได้ในยุทธจักร วีรบุรุษผู้หนึ่งอาจไม่เป็นวีรบุรุษได้ชั่วคราว แต่มือปราบคนหนึ่งไม่อาจไม่ยุ่งเกี่ยว "เรื่องราว" ...แน่นอน ในจำนวนนี้มีเจ้าหน้าที่มือปราบที่เลวทรามกว่าโจรร้าย นี่ก็เป็นพล็อตเรื่องที่ดีของนวนิยาย มิหนำซ้ำทางเลือกระหว่างถือคุณธรรมกับประพฤติอสัตย์ ก็แหลม

---

* *ยอดผู้กำกับมือทองของฮอว์บราเดอร์ เป็นผู้ปลุกปั้นเควิต เจียง กับตี้หลุงจนโด่งดัง*

อุณหุอสัน : เอ็ดน, ม.ณมวิตต์ : แปล

4 มีลปราบมญาณ
ตอน ศึกชโมเลือด

คมรุนแรงกว่าชาวยุทธจักร

นอกจากสี่มือปราบพญายมแล้ว ระหว่างนี้ข้าพเจ้ายังเขียนตำนานเรื่องราวของบุคคลทุกระดับชั้น อาทิ พยากรณ์ประกาศิตลี้โป่วอี แพทย์เหนือแพทย์ไหนเอี๊ยะยี้ บุรุษหนุ่มยากไร้กวนพิ้งจั่ว วีรบุรุษพเนจรนาลานภูษาขาวปิงจิ้นไป๊ หัวหน้าเจ็ดมหาโจรซิมโฮ้วเซี้ยง ยอดฝีมือวังหลวง นักสู้แดนอาทิตย์อุทัย บุตรหลานตระกูลใหญ่ เรื่องราวของผู้กล้าอันห้าวหาญมีมากเกินไป โชคชะตาของบู๊ลิ้มล้วนพึ่งพาทุกฝ่ายช่วยกันธำรงไว้

แน่นอนยุคสมัยโบราณมีหลายสิ่งหลายอย่างไม่ได้เป็นไปตามที่เขียนในหนังสือ พวกเขาอาจไม่สนทนากันอย่างนี้ ไม่รักชอบกันเช่นนี้ รูปแบบของความคิดก็ไม่เป็นดังนี้ หากกำลังเขียนประวัติศาสตร์ เกิดความผิดพลาดเหล่านี้ขึ้น เป็นสิ่งที่ไม่อาจอภัยให้ได้ แต่การเขียนนวนิยาย ไม่จำเป็นต้องมีข้อจำกัดอันเข้มงวด ปัจจุบันนี้ นักอ่านติดตามอ่านนวนิยายกำลังภายในไม่แน่ว่าต้องการรำลึกกลิ่นอายยุคเก่า หากแต่ต้องการดูว่า จะสอดใส่จิตสำนึกในยุคปัจจุบันเข้าไปอย่างไร คนโบราณพอพลาดรักจะเศร้าเสียใจ คนปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่ารูปแบบปฏิกิริยาและการแสดงออกต่อการพลาดรักไม่เหมือนกัน คนสมัยก่อนแค้นคนผู้หนึ่งคิดฆ่าเขา คนปัจจุบันแค้นคนผู้หนึ่ง ก็มีความคิดเช่นนี้ ดีที่คนมีสติสัมปชัญญะ ทราบว่าการทำเช่นนั้นไม่ช่วยให้ดีขึ้น สังคมมีกฎหมาย มีเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย มือปราบสมัยโบราณก็ยืนอยู่ในตำแหน่งเดียวกันนี้

อุนสุยอัน

5 ส.ค. 1982

แก้ไขเมื่อ 8 ก.พ. 1991

แก้ไขล่าสุดเมื่อ 16 เม.ย. 1997

1

4 มือปราบมหายมเล่มนี้ ประกอบด้วยตอน ดาบฝนสลาย กับตอน ศึกชโลมเลือด
ล้วนแต่จบในตอน หากหว่ามีส่วนต่อเนื่องกัน
มีคนบอกว่า 4 มือปราบมหายม ตอน ดาบฝนสลาย ศึกชโลมเลือด
บุปผามหากัย มีศวาสสีเลือด และรอยสักกะโหลก
เป็นผลงานที่เหมาะกับการดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์จอเงินที่สุด
เนื่องเพราะดำเนินเรื่องฉับไว เน้นเห็นถึงภาพลักษณ์ แฝงปริศนาซ่อนเงื่อนงำ
ตัวบุคคลโดดเด่นมีเศษ เนื้อเรื่องสลับซับซ้อนเปรียบเสมือนกลีบดอกไม้ขับเสริมกันและกัน
ทำให้เป็นสุดยอดนวนิยายขนาดกลางของชุด 4 มือปราบมหายม

ชุดสี่มือปราบมหายมประกอบด้วยสามชุด
สามารถแยกอ่านเป็นเอกเทศได้ ได้เรียงตามนี้

ชุด
สี่มือปราบมหายม
ชุมนุมนครหลวง
(4 เล่มจบ)

ชุด
สี่มือปราบมหายม
สัประยุทธ์ใหญ่

แบ่งเป็นสามตอน
ตอน ดาบฝนสลาย
(เล่มเดียวจบ)
ตอน บุปผามหากัย
(เล่มเดียวจบ)
ตอน รอยสักกะโหลก
(เล่มเดียวจบ)

ชุด
สี่มือปราบมหายม
ปะทะยอดยุทธ

แบ่งเป็นสามตอน
ตอน ค้างรอยเลือด
(2 เล่มจบ)
ตอน เชือดชีวิต
(2 เล่มจบ)
ตอน มือเหล็กมีชัย
(2 เล่มจบ)

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

ISBN 978-974-10-2441-4

SI DA MING BU SUI MENG DAO - DA ZHEN ZHANG
四大名捕-岁梦刀-大阵仗 / 4 มือปราบมหายม : ดาบฝนสลาย-ศึกชโลมเลือด

© 1986 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First Published in Hong Kong in 1986 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

02-05-00253-100

A0525 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : ฐาปนันท์ ศรัณนิธิรัฐ

ราคา 200 บาท